

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/29 • 27 Temmuz 2007 • 50 YKr

*Seçim oyunu bitti,
saldırıları devam edecek...*

**Devrimci sınıf
mücadelesini
yükseltelim!**

**İşbirlikçi asalaklar seçim
sonuçlarından memnun!**

*Kadın vekil sayısındaki artışla göz
boyamaya çalışıyorlar...*

**Kadınların kurtuluşu
mücadelede!**

Sermayenin ücret politikası...

**"Üst düzey" uşaklara
cennet, işçilere
sefalet!**

Özelleştirme mi yıkım mı?

Yüksel Akkaya

**22 Temmuz seçimlerinin
ardından**

www.kizilbayrak.net

İÇİNDEKİLER

Seçim sonuçları üzerine.....	3
Seçimler tamam, saldırıya devam!	4
İşbirlikçi asalaklar seçim sonuçlarından memnun!	5
CHP emekçi kitlelerin seçeneği olmaktan çıktı... Sadece iki seçenek var...	
Ya barbarlık, ya sosyalizm!	6
Kadın vekil sayısındaki artışla göz boyamaya çalışıyorlar...	
Kadınların kurtuluşu mücadelede!	7
Huzurumuz huzursuzluğunuz olacak!..	8
Sermayenin ücret politikası...	
“Üst düzey” uşaklara cennet, işçilere sefalet!	9
Sınıf hareketinden.....	10
Hava-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Engin Barutçu ile TİS süreci üzerine konuştuk... “Dönem, işçiyle işverenin hesaplaşma dönemidir!”.	11
Özelleştirme mi yıkım mı?..	12-15
22 Temmuz seçimlerinin ardından (Orta sayfa).	16-17
BDSP’nin seçim faaliyetinden.....	18-19
BDSP’nin seçim şenliklerinden.....	20
Seçimler ve liberal sol..	21
Siyonistler Filistin’deki çatışmayı derinleştirmek için kolları sıvadı!.. . . .	22
ABD’ye işgal için neden çok!..	23
Dünyadan...	24
Bodrum’da rant yangınları.	25
Vedat Demircioğlu’nu saygıyla anıyoruz!	26
Halkın parlamenter avanaklığı ve sınıfsal kutuplaşmanın zorunluluğu . . .	27
Binali Soydan’la dayanışmaya eylemlerinden...	28
Seçim sonuçları üzerine.....	29
Yenibosna’da polis terörü...	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/29 ● 27 Temmuz 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bir seçim süreci daha geride kaldı. AKP’nin kendi adına büyük bir başarı ile çıktığı erken seçimlerin işçi ve emekçiler açısından yeni saldırıların daha pervasızca hayata geçirilmesinden öte bir anlamı olmayacağını söylemek için seçimlerin sonunu beklemek gerekmiyordu. Önden de ifade ettiğimiz gibi sermaye seçimler ve ortaya çıkan sonuç üzerinden içinde bulunduğu siyasal krizi nasıl çözeceğine yoğunlaşırken işçi-emekçilerin ve sınıf devrimcilerinin yoğunlaşması gereken alan devrimci bir sınıf hareketi yaratmak noktasında zorlu görevlere ve alanlara çubuk bükme. Bu durum sermayenin iç dalaşmasının bir ürünü olan seçimlerin siyasal sonuçlarına ilgi göstermemek manasına gelmiyor. Seçim sonuçlarının çok yönlü değerlendirmesini bu sayımızdan sayfalarımızda bulacaksınız.

Sınıf devrimcileri bu seçim sürecinde de kendi bağımsız tutumlarını eksen olarak çok yönlü bir faaliyet yürüttüler. Tüm süreç boyunca değişik eylem, etkinlik, çalışma haberi ve değerlendirmelerin, komünist basına yansıyan faaliyetin deneyimlerini işlemek önümüzde ilerletici bir görev olarak duruyor. Bu görev kapsamında faaliyet yürüten her alanın kendisinin toplam faaliyetini değerlendirdiği yazılara yer veremeyeceğiz. Bunun yerine gelecek sayımızda toplam faaliyetimizin bir değerlendirmesini yapma yoluna gideceğiz. Ama şimdiden söyleyebiliriz ki, alanlardan gönderilen son değerlendirme yazılarının da bir kez daha teyit ettiği gibi, yerelliklerin özgünlüklerine göre değişen farklı eksiklik alanlarına rağmen çok yönlü bir seçim faaliyeti yürütüldü. Toplamda çalışma düzeyimizde yeni bir aşamaya ulaşıldı. 4 ayrı seçim sürecinin ve kesintisiz bir tarzda yürüyen siyasal sınıf çalışmamızın birikimine dayanan bu aşama güne yüklenerek geleceği kazanma perspektifimizde önemli bir köşe taşı oldu. Propaganda, eylem ve örgütlenme bütünlüğü içerisinde buna uygun hedef ve araçlarla yürütülmeye çalışılan çalışmanın kazanımların özümsemesi, eksik yanlarının ve nedenlerinin bilince çıkarılması çalışmaya katılan bütün bileşenlerin kilitlenmesi gereken alandır.

Görülmektedir ki seçim kampanyası vesilesi ile birçok alanda devrimci sınıf faaliyetimiz derinleşme imkanı bulmuş, yeni alanlara kendini taşımış, yaygın

propagandanın yanısıra ulaşılan kitlelerin enerjisini açığa çıkarma noktasında deneyimler ve birikimler yaratmıştır. Alınan ideolojik-politik tutum kağıt üstünde kalmamış yaşamın canlı pratiği içerisinde ete-kemiğe kavuşturulmaya çalışılmıştır. Hiçbir şekilde oy eksenli yürütülmeyen çalışmanın sonucunda yaklaşık 1000 civarında oy alınmış olması mevcut kazanımların kendisi tanımlamada belirleyici bir yerde durmamakta, sadece yürütülen başarılı çalışmanın bazı eksik yönlerine işaret etmektedir. Komünistlere düşen görev tüm bu deneyimlerin ve gelişen faaliyetimizin gücüne, ideolojik ve politik hattımızın netliğine dayanarak sabır ve sebat içinde bağımsız bir sınıf hareketi yaratmak için daha büyük enerjiyle daha büyük işlere soyunmaktır.

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

H. Fırat
Tasliyeciler sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKSEN YAYINCILIK

Seçim sonuçları üzerine

Cumhurbaşkanlığı üzerinden derinleşen siyasal kriz 22 Temmuz erken seçimleriyle sonuçlandı. Ana taraflarını AKP ve ordu merkezli kampın oluşturduğu seçimleri AKP kazandı. Dahası AKP, bu sonuca, oylarını yükselterek ulaştı. Her ne kadar MHP seçimlerde oylarını artırmış da olsa, AKP karşısında ordu bayrağı altında mevzilenen CHP ve MHP açısından seçimler bir hezimet oldu. AKP'nin başarısıyla birlikte seçimlerin en önemli sonuçlarından biri de, DTP'nin bağımsız adaylarının mecliste grup kuracak sayıda milletvekili çıkarması oldu. Bu önümüzdeki dönemde Kürt sorununun siyasal gündemde tutacağı yere ilişkin önemli bir veri olduğu gibi, düzen açısından önemli bir kriz dinamiği demektir.

Bilindiği üzere seçimler, Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden yaşanan krize çözüm yolu olarak gündeme getirilmişti. AKP'nin meclis çoğunluğuna dayanarak Cumhurbaşkanı'nı kendi inisiyatifıyla belirleme isteği karşısında, ordu, bir gece yarısı yayınladığı muhtıra ile müdahalede bulunmuştu. Ordu böylelikle kurucusu ve kollayıcısı olduğu siyasi düzene islami gelenekten gelen bir partinin rengini vermesinin önüne geçmeyi hedeflemekteydi. Sonuçta ordu bu girişiminde, devlet mekanizması içerisindeki etkinliğine de dayanarak başarılı oldu. AKP'nin Cumhurbaşkanı'nı seçmesi engellendi. Fakat bu durum rejimi bir kriz haliyle yüzyüze bıraktı ve erken seçim kaçınılmaz oldu. Açıktan taraf olduğu seçimlerde ordu, AKP karşısında CHP'yi ve CHP'nin tek başına AKP'yi dengeleyecek bir güç olmadığını bir durumda MHP'yi destekledi. Ordunun bu tutumu sivil bir takım uzantıları tarafından açıkça ortaya konularak, halktan "Cumhuriyeti savunmak" adı altında bu partilerden birine destek vermeleri istendi. Böylelikle AKP karşısında bir ağırlık merkezi oluşturularak kendi tercihlerini uygulamaya imkanına sahip olmayı umuyorlardı. Fakat seçim sonucunda ortaya çıkan tablo tüm bu hesapları boşa çıkardı. AKP ezici bir üstünlükle meclis çoğunluğunu korurken, her ne kadar Cumhurbaşkanlığı için gereken 367 milletvekili sayısına ulaşmasa da konumunu sağlamlaştırmış oldu.

Fakat en önemlisi ordu merkezli cephenin seçim sonuçlarıyla birlikte siyasi ve moral açıdan yenilgi almış olmasıdır. Bu durum Cumhurbaşkanlığı seçimlerini de aşan bir takım önemli sonuçlar yaratabilir. Bu sonuçlardan en önemlisi, emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin AKP eliyle yürütmek istediği Güney Kürdistan ve Kürt sorunu, AB, Kıbrıs sorunu vb. politikaların önünde kurulu düzende sahip olduğu ayrıcalıkları yitirmemek kaygısı ile ayak direyen ordunun bu direncini büyük ölçüde zayıflatılabilecek olmasıdır. Bu durum, ordunun düzene bekçilikle yetinmesini isteyen egemen sınıflar için önemli siyasi ve moral koşulların bu seçimler yoluyla şimdilik sağlanmış olduğunu anlatmaktadır. Bu, ordunun çok daha pazarlıksız biçimde egemen sınıfların, emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin hizmetine koşturulması anlamına gelmektedir. Diğer taraftan da AKP elde ettiği bu sonuçlara dayanarak bugüne kadar emperyalizme ve işbirlikçilerine verdiği hizmeti çok daha büyük bir pervasızlıkla yerine getirmeye devam edecektir. Emperyalistler ve tekelci burjuvazi cephesinden AKP'nin seçim başarısı karşısında gösterilen coşkulu sevinç esasta buradan kaynaklanmaktadır.

AKP, 2001'de yaşanan ekonomik krizin ağır

yıkım ortamından sonra hükümete geldi. Hükümet olduğu dönem boyunca emperyalistlerin ve sermayenin tam desteğini arkasına aldı. Uyguladığı sosyal yıkım programı işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşama koşullarında ağır bir yıkım yaratsa da, ekonominin büyümesi ve göreceli bir istikrar kazanması, emekçi kitlelerin bilincinde AKP'ye yönelik beklentileri canlı tuttu. AKP'nin pervasızca uyguladığı IMF-TÜSİAD sosyal yıkım saldırılarının sonuçları henüz yeterince açığa çıkmadı. Bu anlamda AKP hükümeti henüz kitleler nezdinde yeterince teşhir olmadı, yıpranmadı. Tüm bunlara sermaye cephesinin çok yönlü desteğini, kitlelerin bilincinde yarattığı manipülasyonu ekleyebiliriz. Ayrıca "demokrasi" savunucusu ve ordu merkezli cephenin şoven propagandası ile birlikte "Kürt dostu" olarak görülmesi nedeniyle de Kürt illerinden büyük bir oy desteği de kazanmış oldu.

Belirtmek gerekir ki, AKP'nin seçim başarısında mevcut siyasi kutuplaşmanın etkisi de küçümsenemez. Zira böylelikle kitlelerin AKP'yi seçiminde onun ekonomik ve sosyal politikalarından ziyade Cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki siyasi mağduriyeti ve bu mağduriyeti yaratan güçlere yönelik tepki belirleyici oldu. İşte bu durum ekonomik ve sosyal planda ne denli kötü koşullarda yaşıyor olurlarsa olsunlar işçi ve emekçi yığınları AKP'ye oy vermeye götüren koşulları kolaylaştırdı.

Tüm bunlara AKP'nin karşısında emekçi kesimlerin taleplerini ifade eden, kitlelere güven veren bir alternatifi olmamasını ekleyebiliriz. Tüm bunların kendisi AKP'nin seçimlerden zaferle çıkmasını sağladı.

Seçimlerin kaybeden tarafı olan ve bu sonucun faturasını ödemekle mükellef tutulan CHP ise tümüyle orduya dayanarak yürüttüğü şeriat korkusuna dayalı kof laiklik bayraktarlığı ile birlikte, şoven-milliyetçiliği körükleme yolunu tutmuştu. Seçim sonuçları bu eksendeki politikanın, öncelikle toplum düzeyindeki etkisinin sınırlarını göstermiştir. İkincisi şoven-milliyetçiliğin ana partisi MHP dururken estirilen gerici hava CHP'ye değil de MHP'ye yaramıştır. Bundan dolayı CHP'nin oylarında bir-iki puanlık bir artış dışında herhangi bir

ilerleme olmamıştır. Bu sonuç ordunun siyasi uzantısı olmak dışında bir siyasi duruşa ve çizgiyi sahip olmayan CHP açısından tam anlamıyla bir hezimet olmuştur. Bundan böyle düzenin egemen güçlerinin CHP'nin çürümüş kumaşından bir elbise çıkarmak amacıyla 3 Kasım seçimlerinden sonra başlattıkları operasyonların yoğunlaşmasına tanık olunacaktır. Bununla birlikte bu yöndeki çabaların CHP dışındaki mecralarda da yoğunlaştırılacağını söyleyebiliriz.

Seçim sonuçlarıyla birlikte ortaya çıkan en önemli olgulardan biri de, bağımsız adaylarla seçimlere giren DTP'nin mecliste grup kuracak sayıda milletvekili çıkarmış olmasıdır. Bununla birlikte belirtilmelidir ki, AKP'nin Kürt illerindeki seçim başarısı, liberal bir demokrasicilik ile birlikte Kürt sorununda kırıntılar elde etmeye endekslı siyasi çizginin Kürt halkının siyasal, sosyal ve sınıfsal arayışlarına yanıt veremediğini de göstermiştir. Bu bir yana bırakılırsa DTP'nin meclisteki varlığı Kürt sorununun ülke gündeminde çok daha belirleyici bir yer tutacağı bir döneme girildiğinin göstergesidir. DTP'nin varlığı karşısında sermaye iktidarının önünde iki seçenek duruyor, ya DTP'yi kabul edilebilir sınırlar içerisinde tutarak Kürt halkının devrimci enerjisini kontrol edebilmenin bir imkanı haline getirmek, ya da DTP'yi parlamentonun dışına itecek bir politikaya başvurmak. Düzen güçleri bugünlerde bu iki yolu, DTP'nin önüne koyarak onun tutumunu bugünden şekillendirmeye çalışmaktadırlar. Fakat DTP'nin izleyeceği siyasi çizgi, onun iradesini fazlasıyla aşmaktadır. Zira Kürt sorununun siyasal ve tarihsel muhtevası ile uluslararası niteliği, bu açıdan yaşanacak gelişmeleri ne sermaye iktidarının ne de DTP'nin iradesine bırakacaktır.

Seçimlerle birlikte içerisine girilen dönem, düzen açısından şeriat-laiklik sahte kutuplaşmasına dayalı kısırcacın yarattığı imkanları daraltmaktadır. Zira, AKP'nin aldığı yüksek oy oranıyla birlikte Amerikan emperyalizmi ve tekelci burjuvazinin hizmetinde çok daha etkin ve engelsizce çalışacağı bir dönem olacaktır bu. Bundan dolayı, bugün hala da AKP'ye yönelik bir takım beklentiler içerisinde olan işçi ve emekçi kitleler hızla bu partinin etkisinden kurtulacak ve yeni arayışlar içerisine gireceklerdir. Bununla birlikte, unutulmamalıdır ki işçi sınıfı ve emekçilerin biriktirdikleri hoşnutsuzluklar sosyal ve siyasal planda düzene yönelen bir mücadele mecrasına taşınamazsa egemenler bu hoşnutsuzlukları yolundan saptıracak yeteneğe ve deneyime sahiptir. Bu zaten, seçim sürecinin gösterdiği en önemli olgulardan birisidir.

Bu durum mevcut siyasi tabloda, işçi sınıfı ve emekçilerin düzenden ve onun siyasi platformundan kopamamaları gerçeğini anlatmaktadır. Eğer devrimci sınıf çizgisi, düzen karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin altında toplandığı bir ağırlık merkezi olarak çıksaydı, düzenin ve düzen partilerinin seçim oyunu bozulmuş olurdu. Fakat bu sorun, seçim dönemine özgü değil, genel olarak ülkedeki sınıflar mücadelesinin mevcut düzeyi ile ilgili bir olgudur. İşçi sınıfı toplum düzeyinde bağımsız bir sınıf olarak hareket edecek düzeyden yoksundur. Elbette çözümde sınıf hareketinin mücadele güç ve kapasitesinin artırılmasına, bu yönde yürütülen gündelik devrimci faaliyetin büyük bir ısrar ve sebatla sürdürülmesine bağlıdır. Bununla birlikte tarihsel bir ölçekten bakıldığında yapısal bir kriz içerisinde bulunan kapitalist düzenin ve partilerinin bir proleter devrim yoluyla tarihin çöplüğüne atılacağı kesindir.

Seçimler tamam, saldırıya devam!

Seçimler geride kaldı ancak yeni hükümet henüz kurulmadı. Yeni hükümet muhtemelen önümüzdeki hafta gene AKP tarafından kurulacak. Dolayısıyla ortada halihazırda bir hükümet programı yok.

Fakat hem sermaye çevrelerinin seçim sonuçlarına bakarak attıkları sevinç çığlıkları ve dile getirdikleri beklentiler, hem de ekonomiyle ilgili gelişmeler kurulacak hükümetin nasıl bir programa sahip olacağını açıklıkla gösteriyor. Kaldı ki, AKP hükümetinin seçimler vesilesiyle ertelemiş olduğu başlıklar bile hayli yüklü bir saldırı programı oluşturmaya yetiyor.

Öncelikli görev bütçe açığını emekçilere yüklemek

Yakın zaman öncesine kadar hükümet İMF ve TÜSİAD’ın beklentilerine uygun olarak belli bir mali disiplin uygulamaktaydı. Seçim sürecine girildikten sonra bu mali disiplin gözle görülür biçimde gevşetildi. AKP hükümetinin 4-5 yıllık hizmetlerini göz önüne alan İMF ve TÜSİAD sonradan telafi edilmesi kaydıyla buna rıza gösterdi. Geçici işçiler kadroya alındı, belediyeler eliyle milyonlarca yoksul aileye seçim rüşvetleri dağıtıldı. Bazı alanlarda KDV düşürüldü ve kuraklıktan etkilenen köylülere göstermelik de olsa yardım dağıtılması gündeme geldi. Taban fiyatları bir miktar yüksek tutuldu, elektriğe yapılacak zam seçim sonrasına ertelendi. Sonuçta AKP seçimi kazandı. Öte yandan bütün bu “popülist” harcamalar yüklü bir faturaya dönüştü.

Daha AKP’ye oy verenlerin parmaklarına sürülen boyalar dahi çıkmamışken, Maliye Bakanlığı Ocak-Haziran dönemi bütçe uygulama sonuçlarını açıklayıverdi. Buna göre yılın ilk 6 ayındaki bütçe açığı 5 milyar 885 YTL olarak gerçekleşmişti. Bu bütçe açığında çok büyük bir artış anlamına geliyordu zira geçen yılın tamamında bütçe açığı 3.9 milyar YTL idi. Bunun böyle olacağı zaten bilindiği için sermaye sözcüleri bütçe açığı rakamları açıklanır açıklanmaz hemen seslerini yükselttiler. Seçimden önceki günlerde sesleri çıkmayan burjuva iktisatçılar şimdi “bütçe tehlikede, bütçe kötüye gidiyor!” diye çığlıklar atıyorlar.

Seçimler öncesi dönemde harcamaların ciddi ölçüde arttığını, buna karşılık vergi gelirlerinin de hissedilir oranda azaldığını söyleyen düzen sözcüleri hükümetin zaman geçirmeden ek önlemler alması gerektiğini, KİT ürünlerine zam yapılmasının da

kaçınılmaz olduğunu söylemeye başladılar. Bunlardan biri bütçe açıklarıyla ilgili görüşlerini “Hükümet yeni vergi getirmek istemeyecektir. Ama zamlar kaçınılmaz olabilir. Özellikle enerjide bazı KİT ürünlerinde, alkollü içkiler ve tütünde zamlar olabilir. Ancak hükümet öncelikle yatırım harcamalarını kısma yoluna gidecektir” diyerek dile getirmekteydi. Bir diğeri ise bu sayılan önlemlerin (yani zamların) büyük olasılıkla Ağustos ayında ve İMF heyetinin gözden geçirme görüşmeleri için Türkiye’ye geldiği sırada hayata geçirileceğini öngörmekteydi.

Buradan da anlaşılacağı gibi yeni hükümetin ilk işi, katlanarak artan bütçe açığını yeni zamlarla işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek olacak.

Özelleştirme saldırısı kaldığı yerden devam edecek

Yeni hükümet özelleştirmeye kaldığı yerden devam edecek. Özelleştirme İdaresi Başkanlığı yeni hükümet kurulur kurulmaz yeni dönem özelleştirme programını ortaya koyacak. Programın ilk sıralarında, köprü ve otoyollar ile Tekel Sigara fabrikalarının bulunduğu basına yansımış durumda. Otoyollarla ilgili ön çalışmaların Eylül ayında tamamlanacağı ardından ihale sürecine geçilebileceği bildiriliyor. Tekel Sigara ise zaten özelleştirme için hazır halde. Hükümet onay verir vermez yeniden harekete geçilecek ve varlık satışı

yöntemiyle özelleştirme için ihaleye çıkılacak. Asıl büyük özelleştirme hamlesi ise elektrik dağıtım tesisleri üzerinden yaşanacak. Ankara, İstanbul ve Kocaeli bölgelerindeki elektrik dağıtım tesislerinin devri için ihale açma aşamasına daha önce gelinmişti. Fakat seçimlerden hemen önce bu konunun gündeme gelmesini istemeyen hükümet ihaleyi ertelemişti. Bu ihalelerin 2008 yılında yapılacağı, bunun için de yılbaşından hemen sonra tekliflerin toplanması için sürecin başlatılacağı ifade ediliyor.

Asıl saldırı programı çok daha kapsamlı

Bütçe açığını kapatma bahanesiyle gündeme gelecek zamlar ve özelleştirmeler, yeni hükümetin uygulayacağı saldırı programının sadece ilk halkasını oluşturuyor. Bu saldırı programının devamında enerji özelleştirmeleri var. Anayasa Mahkemesi’ne takıldığı için uygulanamayan sosyal yıkım yasalarının muhtemelen daha da ağırlaştırılarak yeniden gündeme getirilmesi, kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmaya dönük girişimler, sermayenin bölgesel asgari ücret talebinin karşılanması, işsizlik fonunda biriken paraların yağmalanması da belli başlı saldırı başlıkları arasında.

İşçi ve emekçiler, ayrıntıları önümüzdeki günlerde daha da belirginleşecek yeni saldırı dalgasına karşı hazırlıklı olmalıdır.

59 kişi “eski vekil yeni sanık”!

22 Temmuz seçimlerinin sonuçlarının açıklanmasının ardından dokunulmazlık zırhından yararlanacak yeni vekiller belirlenmiş oldu. Eski vekillerden 59’u ise milletvekilliği statüsünden çıkar çıkmaz sanık statüsüne kavuşacaklar. Yani 4,5 yıl boyunca milletin vekili sıfatıyla milyarlarca lira maaşı ceplerine indirenlerin 59’u esasında burjuvazinin yasalarına göre bile suçlu!

Bu isimlerin içinde kimler yok ki?! Mehmet Ağar Susurluk davasının sanığı olarak herkesçe biliniyor zaten. Ağar dışında Yuvacık Barajı ihalesine fesat karıştırdığı iddiası ile Sefa Sirmen hakkında soruşturma gündeme gelecek.

22. dönem meclisinde sadece AKP hakkında 251 dokunulmazlık dosyası bulunuyordu. Şimdi bu isimlerden seçilemeyen 33 AKP’linin dokunulmazlık zırhlarının delinmesi üzerine suç

dosyaları incelemeye alınacak. Bu dosyalardaki suçlar ise ağırlıklı olarak evrakta sahtecilik, görevi kötüye kullanma, görevli memura hakaret, usulsüz arsa tahsisi gibi suçlar.

CHP’den ise 15 eski vekile yargı yolu göründü. CHP’liler hakkındaki soruşturmaların konuları da benzer; görevi kötüye kullanma, zimmet, evrakta sahtecilik vb.

Yine Anavatan ve DP’de de yargı yolu görünen eski vekiller mevcut!

Eski meclisin tablosuna bakıp da “iyi ki seçimler oldu da bu dolandırıcılar, sahtekarlar, katillerden kurtulduk” diyebilmek ise elbette mümkün değil. Zira meclise giren yeni milletvekillerinin içinde de bu sıfat sayesinde yargılanmaktan kurtulan isimler mevcut ve emin olunabilir ki bu isimlerin sayısı gün geçtikçe ve meclis üyeleri tarafından başlatılan soruşturma

Milletvekilleri paraya para demiyor!

İşçi-emekçilere 16 YTL’lik zam yapılarak 400 küsur milyonu reva gören vekiller yemin töreninin ardından 3’er aylık dönemler halinde 8 bin 200 YTL’lik aylık maaşla işbaşı yapacaklar.

TBMM Başkanı ve Başbakan 8 bin 490 YTL alırken, bakanların aylık maaşı 8 bin 442 YTL olacak. Cumhurbaşkanı ise 15 bin 247 YTL’lik aylık maaşla görev yapacak.

Emekli olan cumhurbaşkanına ayda 9 bin 470 YTL’lik maaş ödenmeye devam edilirken, eski başbakanlar 7 bin 102 YTL alacak.

İşçi ve emekçi kesimler ekmek bulamazken, açlık sınırının altında bir ücretle çalışmaya mahkum edilirken sermaye vekillerinin aldığı maaşlar oldukça dikkat çekicidir.

İşbirlikçi asalaklar seçim sonuçlarından memnun!

AKP'nin sandıktan tek başına çıkması sermaye çevrelerini sevindirdi. Patronlar birbiri ardına kutlama mesajları yayınlamaya başladılar. Nasıl sevinmesinler ki, herbiri patron olan sermayenin vekilleri kendi sınıf çıkarları için İMF-TÜSİAD'ın saldırı yasalarını mecliste onaylayacaklar. İşçi ve emekçiler kan kusarken onlar bir dönem daha sefahat sürecekler. Patronların mesajlarından yansıyan ortak görüş ise ekonominin kalkınacağı, istikrar kazanacağı vb. İşsizlik artarken, ücretler düşerken, sosyal haklar tırpanlanırken sözünü ettikleri istikrar sermaye sınıfının azgınca sömürsünün önünü tümenden açan uygulamaların sorunsuzca uygulanması.

Sermaye çevrelerinin seçim sonuçları açıklanır açıklanmaz AKP'ye verdiği güven oyunun gerisinde ise AKP'nin 4.5 yıllık hükümeti süresince gerek emperyalizme, gerekse de işbirlikçi sermayeye hizmette gösterdiği sınırsız hizmet var.

Sermayedar takımı geleceğe umutla bakıyor!

İş Bankası Genel Müdürü Ersin Özince (elbette kendisi daha birçok sermaye kuruluşunun yönetim kurulu üyesidir) seçim sonuçlarına ilişkin şunları söylüyor: *“Seçim sonuçları hala uygulanmakta olan ekonomik programın daha da güçlenerek devam edeceğini gösteriyor. Ben Türkiye'nin iyi yolda devam edeceğine inanıyorum.”*

Ersin Özince'nin tercüme gerektirmeyen bu sözleri esasında iş dünyası diye ifade edilen bir avuç asalağın seçimler sonrası içerisine girdiği halet-i ruhiyenin bir özetidir.

AKP'nin bir dönem daha tek başına hükümet olması demek Özince ve benzerleri için İMF-TÜSİAD sömürü programının sorunsuzca uygulanması demek.

Zira AKP listelerinden meclise girmesi kesinleşen isimler incelendiğinde ortaya çıkan tablo “iş dünyası” olarak tanımlanan patronlar birliğinin sevincine ve güvenine kaynaklık eden nedenler de açıklık kazanmaktadır. Bu isimlerden biri -ve muhtemelen de yeni hükümetin ekonomiden sorumlu devlet bakanı koltuğuna da kurulacak olan kişi- Mehmet Şahin'dir. Mehmet Şahin dünyanın en büyük yatırım bankalarından Merrill Lynch'in Londra merkezinde baş ekonomist olarak çalışırken AKP tarafından Türkiye ekonomisinin başına geçmek üzere davet edilmiş, reklamı daha az yapılsa da esasında yeni bir Kemal Derviş. Yine burjuva medyanın dillendirdiğine göre yeni hükümetin sanayi bakanı koltuğuna kurulacak olan isim ise TOBB Başkan Yardımcısı ve Ankara Sanayi Odası Başkanı iken seçimlere giren Zafer Çağlayan. Bu iki kilit ismin yanı sıra AKP listelerinden meclise girerek “iş adamı” sıfatlarının yanına politikacı kimliğini ekleyenler arasında Devlet Su İşleri Genel Müdürü Veysel Eroğlu, SPK üyesi İbrahim Mete Doğruer, Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşar Yardımcısı Lütfi Elvan, Devlet Planlama Teşkilatı AB Genel Müdürü Cevdet Yılmaz, Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Kutbettin Arzu, İzmir Ticaret Borsası ve VOB Başkanı Tuğrul Yemişçi, Denizli Ticaret Odası Başkanı Mehmet Yüksel, Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Kredi ve Kefalet Koop. Birlikleri Merkez Birliği Başkanı Abdülkadir Akgül, Konya Ticaret Odası Meclis Başkanı Mustafa Kabakcı, MÜSİAD eski Başkanı, Prens Çay'ın

sahibi Ali Bayramoğlu, Şarkgaz'ın sahibi Tahir Öztürk, İzol Petrol'ün sahibi Zülfükar İzol bulunuyor. İşte bu listenin kendisi Özince ve diğer sermaye gruplarının AKP'ye duyduğu güvenin öncelikli nedenlerinden birini oluşturuyor.

Özince'nin açıklamalarında da yeralan ve patronların yaptığı bütün açıklamaların ortak noktası “ekonomik program devam etmeli” vurgusu. Türkiye açısından öngörülen “daha iyi yol” söylemi ise yeni kurulacak hükümet ile beraber Türkiye işçi ve emekçilerinin karşı karşıya kalacakları saldırıların habercisidir. Zira AKP'nin İMF patentli ekonomik programı sömürü ve talan programıdır. Ve işçi-emekçiler için 4,5 yıllık süre zarfında açlık ve sefaletin derinleşmesinden başka bir sonuç doğurmamıştır, bundan sonra da doğurmayacaktır. Aksine bu 4,5 yıl boyunca sosyal yıkım saldırıları artmış, ardı ardına özelleştirmelere gidilmiş, sağlıktan eğitim hakkına kadar birçok temel hak sermaye iktidarı eliyle gaspedilmiştir. İşte Özince vb.'nin “iyi yol”u, “gelecekte gördükleri umut” bu saldırıların kesintisiz sürmesi ve bunlara yenilerinin eklenmesidir. Geline yerde onların çıkarları ile uyumlu bir hükümet demek, işçi ve emekçilere kan kusturulan bir hükümet demektir.

Sermaye düzeninin istikrardan anladığı...

Seçim sonuçlarının ardından seyahat sektörünün bir numaralı isimlerinden Başaran Ulusoy'un yaptığı açıklama AKP'nin kimin partisi olduğunu, hangi sınıfın çıkarlarına hizmet ettiğini başka bütün sözleri gereksiz kılacak açıklıkta anlatıyor: *“Beş yıl daha istikrarlı bir şekilde devam edecek. Halk 5 yıl daha devam mesajı verdi. Halk son 5 yılda gördüğü gelişimin devamını istiyor. Ülke meselelerinde tek parti her zaman çözümleri daha kolay gerçekleştirdi. İstediklerimizin hepsi birer birer oldu. Turizm üzerindeki ekonomik reformlar hızla devam etmeli.”*

Bu açıklamada iki kritik nokta var. Birisi “istikrar”, diğeri ise “istediklerimizin hepsi birer birer oldu” cümlesindeki yalınlığın kendisi. Araya halk kelimesini serpiştiren Ulusoy, popülizm yapıyor. Yani “bizim azgınca sömürmemizi halk da istiyor” demeye getiriyor.

Ancak onların istikrardan anladığı açık ki sermaye

sınıfının ihtiyaçlarının her koşulda karşılandığı ve sosyal yıkım saldırılarının sorunsuzca hayata geçirildiği bir ortamdır. İşte bugün AKP'nin aldığı övgüler de 4,5 yıl boyunca sermaye sınıfına yaptığı sınırsız hizmetidir. 4,5 yıldır sömürülerini artıran, kârlarına kâr katan bu asalak sınıf AKP'ye alkış tutmaktadır.

AKP gerçekten de, tıpkı kendinden önceki düzen partileri gibi ABD emperyalizminin ve işbirlikçi sermaye sınıfının bir dediğini iki etmemiş, kendinden ne istenirse, elinden geldiği ölçüde hayata geçirmiştir. Zira islamcı kimliğe sarılmış AKP, ABD'nin ve işbirlikçi sermayenin partisidir. Sermayenin istikrarı ve büyümesi için yapamayacağı şey yoktur.

Bugün AKP, yarın bir başkası! Düzen partilerinin hepsi bir ve aynıdır!

Fortis Bank'ın Genel Müdürü Faik Açıkalm, seçim süreci boyunca komünistlerin her fırsatta vurguladığı bir gerçeğin altını pişkince çiziyor. Diyor ki Açıkalm; *“Önemli olan seçimlerden hangi partinin galip çıkacağından ziyade, piyasa dostu bir tablonun oluşması. Böyle bir tablo ortaya çıktı. Ancak bu da daha önce satın alındığı için şimdi piyasalarda bir düzeltme olabilir. Ama orta vadeyi olumlu görüyorum.”*

Gerçekten de Açıkalm'ın dediği gibi bugün AKP değil de bir başka düzen partisi hükümet olabilirdi. Bir başka düzen partisi oy çokluğunu sağlayabilirdi. Ancak egemenler için önemli olan istedikleri saldırıları hızla hayata geçirecek, nazlanmayacak bir düzen partisinin hükümet olması. Bunu 4,5 yıllık icraatına bakarak AKP'nin en iyi yapacağını düşünüyorlar. Ama benzer saldırıları CHP'den MHP'ye, DP'den GP'ye hepsinin aynı hevesle yapacağından en ufak bir şüphe duymuyorlar.

Patronların yüzü seçimlerin ardından gülüyor. Zira bir beş yıl daha işçi ve emekçiler ağlayacak. Çünkü AKP seçim çalışmasında verdiği “saldırlara devam!” sözünü tutacak. O yolda ilerleme ve gelişme adına atılan her adım, işçi ve emekçilerin ömrünü kısaltıyor. AKP'nin devam edeceğini ilan ettiği yol açık ki Türkiye sermayesinin kendi rotasına uygun bir yoldur. İşçi ve emekçilerin görevi ise o yolu geçilmez kılmayı sağlamaktır.

CHP emekçi kitlelerin seçeneği olmaktan çıktı... Sadece iki seçenek var...

Ya barbarlık, ya sosyalizm!

Ardındaki onca silahlı ve sivil ‘kuvvet’ desteğine rağmen, CHP’nin son seçimlerden hezimet denecek bir oy oranıyla çıkması, düzen cephesinde epeyce sıkıntı yaratmış görünüyor. Ve, ilk etapta görünen bir başka gerçek de, yenilgi faturasının Baykal’a kesilmek istenmesidir.

Oysa, ne Baykal CHP’ye rağmen bir yön belirlemiştir, ne de CHP’de bu yeni yönelişe muhalif ciddi bir tepki söz konusudur. Geçmiş kurultaylarda Baykal’ın karşısına çıkan/çıkarılan muhalif adayların, sosyal demokrasinin yeni yolu ve işlevi konusunda en küçük bir muhalefeti söz konusu değildi. Yani parti içindeki muhalefet, en az, CHP’nin parlamentodaki muhalefeti kadar bir gerçekliğe sahiptir. CHP’nin, hükümet partisinin uyguladığı programa ne kadar itirazı olduysa, CHP içindeki muhalefetin de Baykal’a ve yönetime ancak o kadar itirazı oldu. Diğer düzen partileriyle aynı programda birleşip aynılaştınca, CHP, yönetimi/muhalifiyle, merkez sağa oynamaya çalıştı. Ama orası, gerçek sağ partiler tarafından zaten önceden doldurulmuş olduğundan açıkta kaldı.

Olan biten bundan ibarettir. Fakat düzen kalemleri, bu son derece basit gerçeği, çok ‘derin’ tahliller eşliğinde alabildiğine karmaşıktırmaya, anlaşılmaz kılmaya, bütün bunların yardımıyla, iflas edenin CHP şahsında sosyal demokrasi olduğunu kitlelere empoze etmeye çalışıyor. Bunun için kullandıkları çok işlevsel bir başka malzeme de, AKP’nin aldığı oylar üzerinden geliştirdikleri, ‘Türk toplumunun muhafazakarlığı’ argümanıdır. Yıllardır pompalanıp duran ‘yükselen milliyetçilik’ argümanı ile birarada ele alındığında, milliyetçi/muhafazakar bir toplumda yaşadığımızı, dolayısıyla, bunun gerektirdiği yönetim tarzını kabullenmemiz gerektiğini anlıyoruz.

Oysa, AKP’nin kuruluşundan yükselişine kadar - buna tüm terbiye operasyonları da dahildir- baştan sona bir emperyalist müdahaledir söz konusu olan.

ABD’nin ‘ılımlı islam’ projesi kapsamında, başta darbeci-kontracı generallerin yönetimindeki ordu olmak üzere, düzen cephesinin elbirliğiyle ve adım adım hazırladığı bir yönetim tablosudur karşımızdaki.

CHP’nin, daha genelde sosyal demokrasinin geldiği noktayı da bu proje kapsamında değerlendirmekte yarar var.

Sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde, ‘sosyal’likle de, ‘demokrat’lıkla da uzaktan yakından ilgisi kalmadığı halde, yine sermaye düzeninin

ihtiyaçları çerçevesinde sosyal demokrat etiketini taşımaya devam eden CHP, hükümet imkanları çerçevesinde, işçi ve emekçi kitlelere çoktandır arkasını dönmüştü. Destek umduğu ve beklediği tek güç, orduydı. Ve büyük ihtimalle, nasıl yapıldığı kuşku anketlerin ‘en güvenilen kurum’ ilan etmesi üzerinden, en azından bu son seçimlerde daha yüksek bir oy beklentisi içindeydi. Öyle ki, bu kanadın akıl hocası kesilenler, seçimlerin hemen öncesinde bile, ciddi ciddi, bir CHP-MHP koalisyonu pişirmeye çalışıyordu.

AKP’nin son seçimlerden oylarını artırarak çıkması, istikrarı tek parti hükümetinde arayan düzen cephesinde bayram havasıyla karşılandı, ama diğer yandan da, CHP’den boşalan yer kaygısı belirgin biçimde kendini gösteriyor. Bayram havası, en fazla 4-5 yıllık bir devrenin kurtarıldığı düşüncesinin ifadesidir. Yoksa, sürekli saldırılarla işçi ve emekçi kitleleri sonsuza dek baskı altında tutma imkanı olmadığını, düzenin sahipleri de gayet iyi biliyor. Bu da, CHP’li yahut CHP’siz, kitlelerin önüne kendi ‘sol’ seçeneklerini sürmelerini gerektiriyor.

Sol güçlerin, seçim sonuçları üzerinden sunulan, ‘muhafazakar-milliyetçi’ Türkiye tablosuna itibar etmemeleri gerektiği açıktır. Seçimlerin ortaya koyduğu tabloya, bir de, sınıf hareketinin son derece durgun olduğu koşullar üzerinden bakabilmek gerekiyor. Kaldı ki, hareketin oldukça yüksek olduğu süreçlerdeki seçimler tablosu hiç de bugünden iç açıcı değildir. Örneğin, 70’li yıllardaki yükseliş sosyal demokrasiye hükümete taşımıştır ki, bu, ne kadar yükselirse yükselsin, sınıf hareketinin hala düzen suyunda ilerlediğini gösterir.

Bugünkü seçim tablosu ise, AKP’nin yükselişiyle birlikte sosyal demokrasinin iflasını da ortaya koyduğu oranda, en azından, durumun düne göre daha kötü olmadığını anlatır.

Devrimci hareket, düzen solunun bu iflasından sonuna kadar yararlanmayı bilmelidir. Bundan böyle işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sadece iki seçeneği olduğu bir kez daha görülmüştür; ya barbarlık, ya sosyalizm!..

Babadan oğula devren vekil sandalyesi!

Meclise yeni giren vekillerin çoğu esasında baba mesleğini sürdürüyor. Daha önce vekillik yapmış kimi isimlerin şimdi de çocukları, yeğenleri vekil olarak karşımıza çıkıyor. Bu isimlerden biri Tuğrul Türkeş. Faşistlerin başbuğu Alparslan Türkeş’in hem oğlu Tuğrul Türkeş, hem de damadı Hamza Hamit Homriş vekil sıfatı kazandılar. Doğal olarak onlar mecliste milletin değil Alparslan Türkeş’in vekili konumunda olacaklar.

Yine 50’lerde siyaset dünyasında oldukça iyi tanınan Osman Bölükbaşı’nın oğlu ve büyükelçi Deniz Bölükbaşı da vekil olarak meclise girmiş durumda. Yine eski başbakanlardan Ferit Melen’in (12 Mart’ın başbakanı) oğlu Mithat Melen de meclise MHP’den girenlerden. 12 Eylül döneminde bakanlık yapan İlhan Öztrak’ın oğlu Faik

Öztrak, eski bakanlardan Sadettin Bilgiç’in oğlu Süreyya Bilgiç ve son olarak eski milletvekillerinden Ali Rıza Septioğlu’nun oğlu Faruk Septioğlu da yeni dönemde babalarından bayrağı devralanlar arasında. Babası eski Anap milletvekili Galip Demirel olan Güldal Akşit bu seçimlerde de milletvekili seçildi. Hatta ve hatta herkesin popüler magazin alanından tanıdığı Osman Yağmurdereli’nin de babası eski bir milletvekili olan (DP/AP) Zeki Yağmurdereli.

23. mecliste şimdiye kadar neredeyse her dönem mecliste “temsil edilen” Zeydan aşiretinden bu kez baba Mustafa Zeydan yerine oğlu Rüstem Zeydan yer aldı.

Bu tablo ne mi anlatıyor? Birileri politikayı baba mesleği yapmış, ailecek yıllardır bizlerin sırtından geçiniyorlar!

İHD: CHP Sosyalist Enternasyonal’den atılsın

İHD, CHP Beyoğlu İlçe önünde 19 Temmuz günü bir basın açıklaması düzenleyerek CHP’nin Sosyalist Enternasyonal’den çıkarılmasını istedi. Birçok akademisyen, sanatçı, insan hakları savunucusu ve aydının imzasının bulunduğu metni Şaban Dayanan okudu. Basın metninin okunmasının ardından Eren Keskin de bir açıklama yaparak “CHP’nin demokrasiyi temsil edemeyeceğini” söyledi. Eyleme Genç Siviller de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kadın vekil sayısındaki artışla göz boyamaya çalışıyorlar...

Kadınların kurtuluşu mücadeleden!

Kurtsan Şirketler Grubu Başkanı Meltem Kurtsan seçim sonuçları ile ilgili olarak yaptığı açıklamada meclisteki kadın sayısının artışına dikkat çekti. “Öncekine göre daha fazla kadın olmasını istedik. Sanırım %4.4’ten daha fazla kadın milletvekili olacak. Bundan sonraki hedef 3-4 bakanlığın kadınlara verilmesi” dedi. Meltem Kurtsan’ın yaptığı bu açıklamanın benzerlerini ise 22 Temmuz günü akşamı seçim sonuçlarının değerlendirildiği tartışma programlarına katılan Ka-Der çalışanı kadınlar da ifade ettiler. Yaklaşık olarak “Kadını en iyi kadın anlar. Bu yüzden mecliste daha fazla kadın olmalı” anlamına gelen bir kampanya sürdüren ve özellikle sermaye çevrelerindeki kadınlardan çokça destek gören Ka-Der’in ve onunla kolkola giren bir takım feminist örgütlenmelerin yoğun uğraşı sonucunda gerçekten de mecliste geçmiş yıllara oranla daha fazla kadın milletvekili oturacak. Yanısıra tüm düzen medyası da aynı koroya katıldı. Meclise daha çok kadın vekil girecek, meclis çiçek açacak! İyi de kadınıyla erkeğiyle onlar sermaye sınıfının vekili olduktan sonra meclise kadınlar mı, erkek mi daha çok girmiş işçi ve emekçiler açısından hiçbir önemi yok.

Meclise giren 3 partinin ve bağımsızların oranına göre kadın milletvekili sayıları şöyle: AKP 25, MHP 2, CHP 10 ve bağımsızlar 9... Özetle 2007 seçimlerinin sonucunda 46 kadın, milletvekili oldu.

Ve şimdi sırf meclise giren kadın sayısı ikiye katlandı diye bayram sevinci yaşayanlar bekaret kontrolünü savunan ve uygulanmasını dayatan bakan Işıl Saygın’ı, işçi ve emekçilere kan kusturan Tansu Çiller’i ve daha nice sözde “kadın duyarlılığına” sahip olan vekili unutmuş görünüyorlar. Yakın tarih gösteriyor ki birileri ne kadar dövünürse dövünsün, bugüne kadar meclise kurulan kadın vekiller hiç de cinsel kimliklerini ön plana çıkarmadılar. Aksine onlar hep sınıfsal kimliklerinin gereğini hakkıyla yerine getirmeye çalıştılar. Zira seçilip vekil koltuğuna oturmalarını sağlayan da ait oldukları egemen sınıfa hizmetlerinin bir sonucuydu!

Yine de Meltem Kurtsan ve onunla aynı sınıftan gelen kadınlar mecliste daha fazla kadın olmasına sevinmekte haklılar. Eksik olan bir takım erkeklerin de seri bir biçimde açıklama yapmayı. Çünkü açık ki sermaye düzeni için bu 46 kadın, Avrupa’ya sahnelemek yeni demokrasi oyununda kullanılmak için olmazsa olmaz bir önem taşıyor. Yani meclisteki kadınlar Türkiye’nin sahte demokrasisinin vitrin süsü olacaklar! Bu durumun işçi-emekçi kadınlara, köylü kadınlara yönelik hiçbir faydası yok. Bu nedenle bu duruma sevinse sevinse Meltem Kurtsan, Gülay Sabancı ve onlar gibi kadın/erkek burjuvalar sevinir.

İşte meclisin ceylan derili koltuklarına oturacağı bugünden kesinleşmiş bazı kadınlar:

AKP’nin vitrin süsleri!

AKP’den meclise bu seçimlerde çok sayıda kadın milletvekili girmiş durumda ve bu kadınların mecliste ne yapacakları merak konusu. AKP hükümetinde olduğu 4,5 yıllık süre zarfında eşini döven milletvekilini savunmakta, fuhuş yapan vekillerine destek olmakta hiçbir sakınca görmedi. Kadın vizyonunu öne çıkaran AKP, bizzat kendi vekilleri tarafından ezilen vekil eşlerine sahip çıkmadı. RTE’nin kadın sözcüğünü her türlü anlamda kullandığı külhanbeyi sözlerini aklamaya uğraşan AKP’li kadınlar muhtemelen bu dönemde de kilit bir rol oynamaktan öte vitrin süsü olarak sandalyelerde “boy” göstereceklerdir. Nimet

Çubukçu, Güldal Akşit, Halide İncekara ve Fatma Şahin’i geçen dönemde bütün sosyal yıkım saldırıları karşısında verdikleri onayla tanıdık.

Kadın duyarlılığı diye şişirilmeye çalışılan balon çoktan patladı. Bu kadın vekillerin diğer vekillerle ortak olarak paylaştıkları duyarlılığın adı ezen sınıf duyarsızlığıdır ve zaten onları meclis binasına taşıyan da suç ortaklığındaki tereddütsüzlükleridir!

Meral Akşener: Tescilli faşist, eli kanlı katil!

Meral Akşener’in ünü Tansu Çiller hükümetine dayanır. Tansu Çiller’in sağ kolu olarak Mehmet Ağar’dan İçişleri Bakanlığı koltuğunu devralmış bu “kadın” Bakan, aynı zamanda Abdullah Çatlı ile kurduğu iyi ilişkilerle tanınır. Oldukça kritik dönemeçlerde milletvekili sıfatı taşıyan Akşener’in İçişleri Bakanlığı yaptığı yıllarda yaşanan Susurluk kazası halen daha aydınlatılamamış bir devlet-çete-mafya üçgeni olarak hatırlardadır.

Daha sonraları Çiller’in gözden düşmesi ile beraber Akşener de MHP’ye katılmış ve halen daha MHP’de MYK üyeliği yapmaktadır. MHP mitinglerinde boy gösteren Akşener kirli ilişkileri, çete bağlantıları ile, dahası “Ermeni dölü” ifadesi ile hafızalarımıza hiç de kadın olması ile değil ama tam da tescilli faşist kimliği ile kazınmış bir isimdir!

Meral Akşener MHP’den milletvekili seçildi ve o 46 isimden biri!

Fatma Nur Serter: Darbe çığırtkanı, ordu şakşakçısı!

Devrimci, ilerici çevreler tarafından İstanbul Üniversitesi’nde terör estirdiği yıllardan tanınan F. Nur Serter’in yıldızı Genelkurmay’ın verdiği muhtıraların ardından düzenlenen Cumhuriyet mitingleri ile parladı. 22 Temmuz seçimlerinde CHP’den milletvekili koltuğuna oturan Serter, MHP ile kolkola girmiş bir CHP’ye adapte olmakta hiç zorluk çekmedi. Zira Türkiye’deki akademik düzeyin de bir ispatı olarak kendisine verilen akademisyen sıfatını taşımaya başladığı ilk yıllarda (‘70’lerde) söz konusu şahsiyet ülkücü akademisyenlerin içerisinde yer almaktaydı. Ardından darbe yılları ile beraber genel apolitizasyondan o da etkilenmiş olacak ki, bir tarikatın ya da bir organın müdiresi/özetkoyu

başladı. Ve ardından İstanbul Üniversitesi’nde Alemdaroğlu yönetiminde “polis şefi” gibi bir konumlanış içerisine girerek adını bütün Türkiye’de duyurmuş oldu.

Serter, üniversitede kurduğu ikna odalarıyla türban takan öğrencilere akla gelebilecek her türlü baskı yöntemini uyguladı. Aynı dönem İstanbul Üniversitesi’nde soruşturma furçasının başladığı ve polisin üniversitenin demirbaşına dönüştürüldüğü bir dönemdi.

Cumhuriyet mitinglerinde ise ordu önünde secdeye varan Serter’e milletvekilliği sıfat ve statüsünü de zaten bu mitinglerdeki konuşmaları kazandırdı. Serter, “Genelkurmay Başkanı’na memur diyen bir zihniyete karşı, Türk ordusunun önünde saygıyla eğildiklerini” ifade ederek ordu şakşakçılığı ve postal yalayıcılığı ile öne çıktı.

Necla Arat: Bilim hırsız bir akademisyen!

Necla Arat da CHP’den milletvekili seçilen kadınlardan biri ve Nur Serter’in Cumhuriyet mitinglerindeki ekürisi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü’nde akademisyen olan bu zat-ı muhteremin akademik kimliği cumhuriyet mitingleri ve seçimler vesilesiyle şişiriledursun kendisi tezini sunduğu komisyondan “220 sayfalık tezin 200 sayfasının intihal (aşırma) olduğu kanıtlanmıştır!” raporu alabilecek kadar akademik bir kimlik ve birikime sahiptir!

KA-DER çalışanları bilmiyorlarsa bile bu vesileyle hatırlatalım Necla Arat kadın hakları üzerine de çalışmış ve konu üzerinde bir panelde kendisine yöneltilen bir soruya yanıt olarak kadın bir akademisyen olarak hiçbir sorun yaşamadığını, zaten kocasının bütün maddi ihtiyaçlarını karşıladığını söylemiştir. Kadın sorunu konusunda bu kadar birikimlidir!

Yine aynı Necla Arat yurtdışında gerçekleşen kadın hakları konulu bir panelde Eren Keskin’le aynı kürsüyü paylaşmış ve daha sonra Eren Keskin’in konuşmasını adeta ihbar ederek, Keskin’in yargılanmasına zemin yaratmıştır. İşte CHP’nin çağdaş Türk kadını güzellemesinin çarpıcı örneği, yüce Türk ordusunun gönüllü askeri geçmişiyle-bugünüyle boş bir tınıdan ibarettir!

Kadının kurtuluşu düzene karşı mücadelede!

Kadın vekil sayısının artışı üzerinden kopartılan fırtınalar görüldüğü gibi boştur. Zira bu şartlar altında, Çubukçu’nun Arıç’tan, Akşener’in Ağar’dan, Nur Serter’in Baykal’dan herhangi bir farkı yoktur. Meziyet kadın olmakta değil, açık ki insan olmakta, emekten yana olmaktadır.

DTP’den meclise giren kadın vekiller de “mecliste kadın sayısı arttı” nidalarına malzeme oldular. Ancak işin kötü yanı emekçi kadınlar gerçekten de onların kendilerinin temsilcisi olmalarını bekliyorlar. Ancak açık ki kadın sorununun çözümü düzenle bütünleşmekten değil, düzene karşı mücadeleden geçmektedir. Bu çerçevede Kürt kadınlarının kurtuluşu Kürt orta sınıfının temsilcilerinin vekillerinde değil, cinsel, sınıfsal ve ulusal baskıya karşı omuz omuza mücadele vermeleri gereken sınıf kardeşlerinin çağrısını yaptıkları sınıfa karşı sınıf mücadelesinden geçmektedir!

Huzurumuz huzursuzluğunuz olacak!

Güler Sabancı diğer patronlar gibi seçimlerden sonra duyduğu memnuniyeti dile getirmekte gecikmedi. Sabancı’nın yüzünün gülmesi ve tebrik mesajları iletmesi nedensiz değil. Zira bir dönem daha kendileri adına işçi ve emekçilere kölelik koşulları dayatacak, sömürü sistemlerinin devamı için canla başla çalışacak bir hükümet geldi.

Ancak Sabancı’nın mutluluğu başına vurmuş olacak ki hükümete güzelleme diyeceğim diye dozajı kaçırdı. Öyle bir toz pembe tablo çizdi ki gören de seçimlerin güllük gülistanlık bir atmosferde yapıldığını sanır. Sabancı diyor ki *“Öncelikle halkımız bu yaz mevsiminde yüksek oranda seçime katılmış, barış ve huzur içinde bir seçim yapılmıştır.”*

Güler hanımın sırça köşkünden ülkenin atmosferi nasıl görünüyordu bilmiyoruz ancak erken seçimlerin ilanı dahi bir krizin ürünüdür. Genelkurmay’ın e-muhtırasını görüp, borsalar düştüğünde endişelenmemiş olamaz. 22 Temmuz seçimlerinin ilan edildiği günlerde toplumsal linçlere, şovenizmin kışkırtılmasına, Genelkurmay’ın gün aşırı muhtıralar yayınlamasına, cumhuriyet mitingleri adı altında darbe çığırtkanlarına tanıklık ediyorduk. Hatta aynı dönemde Güler hanımın mensubu olduğu TÜSİAD açıklama yaparak endişelerini dile getirmiş, iki tarafa da kızmıştı. Herhalde Güler hanım o sıralarda tatildeydi!

Seçim sürecinde barış ve huzur ortamı var mıydı?

Güler hanım, siz barış ve huzur ortamından ne anlıyorsunuz bilmiyoruz. Zira biz hem ülkenin genel gidişatından, hem işçi ve emekçilerin içinde debelendiği sosyal yıkımdan, hem de seçimlerin ön sürecinde çok huzursuzduk. Şovenizmin dizginlerinden boşaldığı, Kuzey Irak’a operasyon

çığırtkanlığının yapıldığı bir atmosferde seçimlere giriliyordu çünkü. Seçim meydanlarında sizin dönemsel ihtiyaçlarınıza göre desteklediğiniz ya da desteğinizi çektiğiniz düzen partilerinin kukla liderleri birbirlerine ip atıyorlar, idam üzerinden politika üretiyorlardı.

Tabii bu arada sermaye düzeninizin ihtiyaçları ile çelişen her türlü farklı politik duruş karşısına keyfi engellemeler çıkartılıyordu. Devrimci sosyalist adayların çalışmalarının önü her fırsatta kesilmeye, seçim propagandaları dahi gözaltı terörü ile baskı altında tutulmaya çalışılıyordu. Hatta ve hatta soldan olmayan bağımsız adaylardan dahi zabıtalарınızın, polislerinizin dayacağını tadanlar oldu. Seçim öncesi devrimci faaliyete yönelik saldırıların haddi hesabı yok. Seçimleri teşhir etmek amacıyla yürüyüş yapmak isteyen 200’e yakın devrimci sokak ortasında işkenceden geçirildi. Birçoğu tutuklandı. Sisteminize karşı gördüğünüz her sesi susturmak için azgın bir terör uyguladınız.

Yine aynı şekilde sermaye düzeni ile uzlaşmak, bütünleşmek için onca çaba harcamasına rağmen Kürt

hareketine de soluk aldırılmaz bir tutum içerisine girdiniz. Meclise girecekleri anlaşıldığı andan itibaren başta Kürt illeri olmak üzere DTP’nin bağımsız adaylarına yönelik baskı ve terör arttı. Köylere asker konuşlandırarak bağımsızlara oy verilmemesi için halkı tehdit ettiniz.

Güler hanım, seçimlerden önce tasvir ettiğiniz gül bahçesi bu tabloyla uyumlu mu? Ama doğru, bizleri hedef alan her türlü baskı ve zor, sizin kendinizi güvende hissetmeniz yanılması yaratıyor.

Seçim günü barış ve huzur ortamı var mıydı?

Siz oyunuzu kullanmak için ilerlerken pek güvenli sokaklarınızda, Kürt illerinde seçim bürolarına asker ve polisler çoktan konuşlanmıştı. Birçok yerde oy kullanılan sınıflara giren sivil polisler kamera çekimi yapılmıştı. Oy kullanan kimi insanlar gözaltına alındı. Korucular tarafından “buradan bağımsızlara oy çıkmayacak” denilerek seçim büroları basıldı. MHP’liler köylülere saldırdı ve mesela Malatya’da CHP’li bir müşahit listedeki bütün seçmenler adına tek başına oy kullandı. Kurtalan’da asker köylülere açık oy kullanmaları doğrultusunda tehditler savurdu! Bingöl’de ise halk yine tehdit edildi, “köyünüzü boşaltırız” denildi. Üst aramaları, baskılar, silah kabzalarının gölgesinde bir seçim gününü geride bıraktık Güler hanım!

Siz bu tablodan mı etkilenip huzur doldunuz, yoksa barıştan anladığınız da bu mu?

Güler hanım, sizin patroniçe, milyonların ise köle olduğu bu düzende barıştan sizin anladığınız huzur içinde sömürünüze sorunsuzca devam etmeniz, bizim gerçek özgürlük ve barıştan anladığımız ise ancak sizin gibilerin huzurunu yerle bir ettiğimizde ulaşabileceğimiz bir şey olduğudur. Bizim huzurumuz sizin huzursuzluğunuz olacak Güler hanım, bundan hiçbir kuşkunuz olmasın!

“Vesikamızın suçunu çocuklarımız çekmesin”

Polis gölgesi altında süren seçimler ülkenin her yanında devletin keyfi tutumuna tabi olarak ilerliyor. Kürdistan’da seçim çalışmalarının üzerine kurulan baskının çeşitli örneklerini ülkenin başka köşelerinde de görmek mümkün.

Eski genelev çalışanları İstanbul 1. Bölge bağımsız milletvekili aday Saliha Ermez ile İstanbul 2. Bölge bağımsız milletvekili aday Ayşe Tükrükçü’nün Zürafa Sokak’taki genelevde seçmenleriyle buluşmak isteğine polis izin vermedi.

Şefkat-Der Genel Başkanı Hayrettin Bulan ile Karaköy Zürafa Sokak’taki genelevin önünde bir basın açıklaması yapan Ayşe Tükrükçü, “en diptekiler” olarak tanımladığı kader ortaklarını ziyaret etmek istediklerini söyledi. Tükrükçü, genelevde çalışanların hiçbir sosyal güvencesinin bulunmadığını belirterek, Meclis’e girmesi durumunda genelevleri kapatacağını ve çalışanları emekli edip tazminat ödeyeceklerini kaydetti. Saliha Ermez de, 11 yıl genelevde çalıştığını hatırlatarak, vesikası

yüzünden kızının arkadaşlık yaptığı kişiyle evlenemediğini dile getirdi. Ermez, “vesikasının suçunu çocuklarının çekmemesi gerektiğini” söylerken gözyaşlarına hâkim olamadı. Hayrettin Bulan da, 2 eski genelev kadının milletvekili aday olmasının Türkiye’de, hatta dünyada bir ilk olduğunu ifade etti.

Konuşmaların ardından genelevi ziyaret edip çalışanlara broşür dağıtmak isteyen Tükrükçü ve Ermez’e polis izin vermedi. Genelev çalışanları dışında Emniyet Müdürlüğü’nden yazılı izni olmayanların içeriye giremeyeceğini söyleyen polis memuru ile adaylar arasında kısa süreli bir tartışma yaşandı. Ermez ile Tükrükçü, bunun üzerine içerideki çalışanlara iletmek üzere broşürleri genelev kapısındaki görevlilere verdi.

Bu arada, Ayşe Tükrükçü’nün kapı aralığından uzattığı broşürleri alan bir genelev çalışanı, kendisini desteklediklerini söyledi. Duyulanan Tükrükçü, göz yaşlarına hakim olamadı. Bağımsız adaylara, feministler de destek verdi.

Bağımsız adaya zabıta dayığı!

İstanbul 1. Bölge Bağımsız Milletvekili Adayı Cavit Kayıkçı 18 Temmuz günü seçim kampanyası kapsamında Samandıra alt geçidinde afiş çalışmasını sürdürürken Samandıra Belediyesi’nin zabıta ekipleri tarafından engellenmek istendi. Bunun üzerine yaşanan tartışma 8 kişilik zabıta ekiplerinin Kayıkçı’ya saldırması ile son buldu.

Zabıta ekiplerinin keyfi saldırısının ardından açıklama yapan Kayıkçı gururunun rencide olduğunu ifade ederek seçim kampanyasını sonlandırdığını, kampanyayı sürdürmek çerçevesinde hiçbir hevesi kalmadığını ifade etti. Kayıkçı yaptığı açıklamada “Sizin belediye başkanınız seçim döneminde buralara ve daha fazla yeni afişlerle doldurdu. Onların yaptığına da aynı tepkiyi gösterdiniz mi diye sordum. Döndüm o sırada ben belediye başkanıyla görüşürüm dedim. Döner dönmez bir yumruk, arkasından bir tane daha yumruk. Amerika’daki zencilerin dövüldüğünden daha fazla hemen hemen şuraya kadar hem sürüklendim, hem de güzel bir dövüldüm” dedi.

Olayın ardından jandarma komutanlığına başvuran Kayıkçı seçim kampanyasını bitirdiğini bildirerek, olayın yasal takipçisi olacağını ifade etti. Kayıkçı’ya saldıran zabıtalardan ikisi hakkında kasten adam yaralamak suçundan soruşturma başlatıldı.

Cavit Kayıkçı bu seçimlerde egemen olan “bağımsızlara her türlü keyfi baskı, engelleme ve şiddet mübahdır” anlayışının mı kurbanı oldu yoksa söz konusu bölge zabıtalарının kendi yetkilerinden aldıkları gücün yarattığı keyfiliğin ürünü mü bilinmez ama Kayıkçı’nın da 22 Temmuz seçimlerinin anti-demokratik uygulamalara maruz kalan bağımsızlarının arasına katıldığı kesin. Seçim süreci boyunca bağımsız adaylara yönelik şiddet ve terör sadece sosyalist adayları yahut “Bin Umut”çuları bulmadı. Sol olmayan iki ayrı bağımsız aday da bu süre içinde kurşunlandı.

Sermayenin ücret politikası...

“Üst düzey” uşaklara cennet, işçilere sefalet!

Patronların en sevdiği şeylerden biri de her fırsatta işçi ücretlerinin yüksekliğinden şikayet etmektir. Onlara göre her derdin devası, işçi ücretlerinin düşürülmesi, kıdem tazminatı ve sosyal güvenlik türünden hakların ortadan kaldırılmasıdır.

Ücretlerin aşağı çekilmesi, özellikle 2001 ekonomik krizinden bu yana sermayenin temel saldırı politikalarından biri olmuştur. Bugüne kadar daha ziyade ücret artış dönemlerinde sıfır zam dayatılması ya da enflasyonun altında zamlar biçiminde gündeme gelen saldırı bugün artık daha pervasızca bir aşamaya ulaşmıştır. Patronlar artık doğrudan doğruya ücretlerin azaltılmasını talep etmekte, bu isteklerini kabul ettirmek için de işsizlik sopasını kullanmaktan çekinmemektedirler.

Bunun son örneği Kocaeli’deki Beksa Fabrikası’nda yaşanmıştır. Ücretlerin yüksekliğini bahane eden Beksa patronu 200’den fazla işçinin çıkışını vermiştir. Daha sonra da işten attığı işçilere utanmazca bir teklifte bulunarak şayet ücretlerin yarı yarıya düşürülmesini kabul ediyorlarsa yeniden işe alınabileceklerini bildirmiştir.

Fakat aynı günlerde yayınlanan bir araştırma, patronların ücretleri düşürmek için öne sürdükleri gerekçelerin birer yalandan ibaret olduğunu ortaya koymaktadır. Amerika’daki bir araştırma şirketinin yaptığı uluslararası araştırma, Türkiye’deki büyük holding ve şirketlerin üst düzey yöneticilerinin aylık ortalama ücretlerinin 200 bin YTL dolayında olduğunu ortaya koymaktadır.

Yani ücret giderlerinin yüksekliğinden şikayet eden, bu bahaneyle işçilerin ücretlerini azalttıkça azaltan, onları açlık ve sefaletle mahkum eden, olmadı sokağa atan Koçlar ve Sabancılar, sıra üst düzey

yönetici olarak görev yapan uşaklarına gelince kesenin ağzını sonuna kadar açmaktan çekinmemektedirler. Sermaye adına holdingleri, şirketleri ve fabrikaları

yöneten, işçilere kan kusturmak pahasına efendilerine büyük paralar kazandıran bu “üst düzey” uşaklar, bir asgari ücretli işçinin aldığından 500 katı kadar parayı da ceplerine indirmektedirler.

“Üst düzey” uşakların gelirleri ile işçi ücretleri arasındaki bu muazzam fark göstermektedir ki, işçi ücretleri holdinglerin, büyük şirketlerin giderlerinde gösterilmek istenenden çok daha küçük bir yer tutmaktadır. Çok açık ki, işçi ücretlerini yatırım yapamamanın ve diğer ekonomik sorunların gerekçesi gibi göstermek isteyen patronlar yalan söylemektedir. İşçilerin ücretlerini tırpanlamak için uğraşan patronların tek derdi daha fazla sömürmek, kârına kâr katmaktır.

İşçiler, patronların bu yalanlarına kanmamalı, sızlanmalarına inanmamalıdır. Patronlara ve uşaklarına değil kendi gücüne inanmalı, düşük ücret saldırısına ve hak gasplarına karşı mücadele daha da yükseltilmelidir.

Üst yöneticilerin maaş sıralamasında Türkiye 5’inci

Amerikan Hay Group adlı araştırma şirketi tarafından yapılan araştırmaya göre, Türkiye’deki şirketlerin üst düzey yöneticilerinin aylık maaşları ortalama 200 bin YTL (150 bin dolar). Bu ücretle Türkiye, 46 ülke arasında 5. sırada yer alıyor. Araştırmaya göre, ücret sıralamasında vergi uygulanmayan Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri’nde çalışan şirket yöneticileri ilk sırayı aldı. Bu ülkelerdeki yöneticilerin aldıkları yıllık ortalama ücret 220 bin doların üzerinde ve 300 bin YTL’ye yakın düzeyde. Hong Kong’daki yöneticilerin ücretleri ise 200 bin doları geçiyor. Rusya’dakilerinki de 160 bin dolara yaklaştı. Dünyada yükselen ekonomilerdeki yöneticilerin yüksek ücret almaları buralardaki firmaların, yaşanan yoğun rekabet karşısında iyi ve yetenekli kişilerle çalışmak istemelerinden kaynaklı. Ayrıca yüksek orandaki vergi indirimleri de etkili oldu. Gelişmiş ekonomiye sahip ülkelerde ise yönetici gelirleri önemli tutarlarda düşük. Fransa, İtalya, Almanya, ABD, İngiltere, Japonya gibi ülkelerdeki firma yöneticilerinin aylık ücretleri 70 ile 100 bin dolar arasında değişiyor. (22 Temmuz 2007, Zaman)

Ülkenin her yanından çeteler fişkirirken, bunların sahip olduğu bağlantılar ve donanım dikkat çekiyor. Çeşme’de ortaya çıkan arabada tam böyle bir döneme denk gelince manidar oldu.

Çeşme’de “cephane evleri” akıllara getiren bir otomobil yakalandı. Ele geçirilen cephanenin sadece profesyonellerin kullanabileceği silahlarla dolu olduğu bildirilirken Gümrük Müsteşarı Ertem, “Bu, kesinlikle basit bir kaçakçılık değil” dedi.

İtalya’nın Ancona Limanı’ndan Çeşme’ye gelen bir arabada Ro-Ro gemisinde silahlarla ele geçirildi. Arabada 16 tabanca, 10 bin 700 adet mermi, 9 bin 750 adet çeşitli silah aksamı, 35 kasatura ve 2 dürbün bulundu. Almanya’dan Çeşme’ye kadar yakalanmadan gelen “FDS-FM-35” plakalı otomobilin içindeki piyasa değeri 131 bin 100 YTL olan bu silahların nereye gideceği bilinmiyor. Genellikle TIR’ların yüklendiği gemiye özel arabasıyla binen Y.Ö. isimli fırıncının verdiği adreslere de baskın düzenlendi. Ev ve işyerlerinde 46 uzun namlulu tüfek, 1 piyade tüfeği, 38 tabanca, yaklaşık 29 bin mermi, 22 bıçak, 19 kasatura, 16 bin 867 silah aksamı yakalandı. Bu aksamın birleştirilmesi halinde yaklaşık 6 bin silah oluşturulacağı belirtiliyor. Yurtdışında yaşayan

Çeşme’de cephanelik!

Y.Ö.’nün ifadesinin alınmasının ardından Bornova’daki babası Mustafa Ö.’ye ait eve de baskın düzenlendi. Evde, 22 tabanca, 41 av tüfeği, 17 bin 667 mermi, 19 kasatura, 3 sustalı bıçak, 22 bıçak ve 7 bin 297 silah aksamı ele geçirildi. Evin Atatürk Mahallesi 100. Yıl Polis Karakolu’na yaklaşık 150 metre uzaklıkta olması herkesi şaşırttı. Bu arada Y.Ö.’nün, ifadesinde, kaçak silahları satan İzmir’deki bazı silah satış mağazalarına da İzmir Gümrük Muhafaza Müdürlüğü İstihbarat Şube Müdürlüğü ile İzmir Emniyet Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlar Şubesi tarafından baskın düzenledi. Operasyonda, yurda kaçak olarak getirilerek satılmak istenen yaklaşık 30 tabanca ve tüfeğe el konuldu.

Y.Ö.’nün “Türk ve gazilik beratı sahibi olmasına rağmen Alman vatandaşlığına geçtiği” belirlendi. Ele geçirilen silahlarla ilgili bazı soru işaretleri bulunduğuna işaret eden gümrük yetkilileri, silahların ‘yivli olmasını’ önemsiyor. Bu tür silahların kaçak satışta ve adam öldürmek için

kullanıldığını vurgulayan yetkililer şu bilgileri veriyor: “Yivli silahları ordu kullanır. Y.Ö. bunları satıyorsa, kendisinin de bir yerden satın almış olması gerekir. Bu silahları ve mermileri ona kim sattı? Y.Ö. bu silahları Türkiye’de kime satacaktı? 30 Nisan 2004 tarihli uluslararası sözleşmeye göre, bu tür konvansiyonel silahların numaralandırılması, nakli ve satışı için ilgili ülkelere izin alınması gerekiyor. Bu izinler alınmadan nasıl satılabilir? Ro-Ro gemilerine genellikle TIR alınır. Bu şekilde bir otomobilin gemiye binmiş olması da ilgi çekici.”

Y.Ö.’nün, sorgusunda, “Silah merakım var. Bu işi zevk için yapıyorum. Hem satıyorum hem de saklıyorum” diyerek arkasında herhangi bir şebeke bulunmadığını vurguladığı belirtiliyor. Y.Ö.’nün, Çeşme Adliyesi’ndeki ifadesinde de çoğunluğu eski olan silahları hobi için topladığını, değişik silah fuarlarına giderek hep silah satın aldığını, silahlardan hiçbirini kullanmayı bilmediğini söylediği öğrenildi. Y.Ö., çıkarıldığı mahkemede tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Öte yandan Habur Sınır Kapısı’nda da suikast silahı olarak bilinen ve Trabzon’daki Rahip Santoro cinayetinde de kullanılan 3 adet Glock marka tabanca yakalandı.

Sınıf hareketinden...

Tüm Bel-Sen sendikalıları attı

Tüm Bel-Sen Genel Merkezi 4’ü Tez Koop-İş’e üye 8 çalışanını ekonomik sıkıntıları gerekçe göstererek işten çıkardı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı sendika olarak yıllardır Tüm Bel-Sen Genel Merkezi ile TİS imzaladıklarını ifade etti. Açıklamada savundukları fikirler ve idealleri ile uygulamaları arasında açığı bulunduğunu belirtildi. Sendikalarda iş çalışanların haklarını korumaya ve geliştirmeye gelince bilinen klasik tavrı ile karşılaşıldığı vurgulandı.

Açıklamada şunlar söylendi: “Tüm Bel-Sen Genel Merkezi ile yapmış olduğumuz toplu sözleşmemizde işten çıkarma koşullarını karşılıklı belirlememize rağmen, Tüm Bel-Sen Genel Merkezi yönetimi çalışanlarıyla ve Sendikamız Tez Koop-İş yöneticileriyle öncesinde hiçbir görüşme yapmamıştır. Diğer işyerlerinde karşılaştığımız tutumun aynısını Tüm Bel-Sen yöneticileri de yapmaktan çekinmemiştir. İşçilerini arayarak sizi şu tarihten itibaren işten çıkarıyoruz demekten başka hiç bir şey yapmamışlardır.

Toplu sözleşme imzalamaya başladığımız yıllardan bugüne, sendikamız üyesi olan olmayan tüm çalışanlar öncelikle Tüm Bel Sen’i düşünmüş, ‘Tüm Bel Sen bir mücadele örgütüdür, ellerimizle kurduk ve tabii ki öncelikli olarak çalıştığımız sendikamızı yaşatacağız’ demişlerdir. İki yıldır çalışanlarımızın, toplu sözleşmeden kaynaklı alacakları ödenmemiş, yeri gelmiş çalışanlarımızın dilekçelerine cevap verilmemiş zaman zaman sendikalı-sendikasız işçi ayrımı yapılmıştır. Buna rağmen çalışanlarımız bu tutumu kamuoyuna yansıtmamıştır. Bunu yaparken amaç korku, çekince vb kişisel duygu ve düşünceler değildir. Diğer sendikalarda olduğu gibi Tüm Bel-Sen’de de çalışan işçiler haklarını bilen, mücadele içinde olan işçilerdir. Burada niyet çalıştıkları sendikayı kamuoyunda yıpratmamaktır. Sendikalara ve mücadele örgütlerine baskıların bu kadar yoğun yaşandığı bu topraklarda kendilerine yapılan haksız uygulamalara sessiz kalan işçiler takdir edilmesi gerekirken cezalandırılmıştır. Tüm Bel-Sen yönetimi bu iyi niyetli tutumu görmek istememiştir. Ve çalışanlarını bir çırpıda işten çıkarmaktan çekinmemiştir.

Genel Başkanımız Sayın Gürsel Doğru 17.07.2007 tarihinde yapmış olduğu basın açıklamasında işten çıkarmaların haksız olduğunu belirterek, sorunu merkezi düzeyde görüşerek çözmeyi teklif etmiştir. Kurumların kamuoyunda yıpranmaması için karşılıklı görüşme talebinde bulunulmuş, işçilerin çıkarılmasında ısrar edilirse yasal ve demokratik hakların kullanılmasında tereddüt etmeyeceğimizi de açıklamıştır. Fakat Tüm Bel-Sen yönetimi bu çağrıya cevap vermemiş ve hiçbir adım atmamıştır.

Biz de Şube olarak Genel Merkezimizin bu kararını destekliyor, işten atılan üyelerimizin yanında olacağımızı bildiriyoruz. 26 Temmuz itibarıyla üyelerimizle birlikte kararlaştıracağımız eylemlerimizi, Ankara’da, Tüm Bel-Sen Genel Merkezi önünde başlatacağız. Tüm Bel-Sen Genel Merkezi’ni 8 işçinin işten çıkarılması kararını yeniden gözden geçirmeye davet ediyoruz. Tüm Bel-Sen’in haksız ve toplu sözleşme hükümlerine aykırı olan işten çıkarma uygulamasına karşı demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya ve işçilerin haklı mücadelesine destek vermeye çağırıyoruz.”

KESK: Promosyonlar ödensin!

KESK, banka promosyonlarının tamamının kamu çalışanlarına ödenmesi gerektiğini belirterek, Başbakanlık Genelgesi’nden önce yapılmış promosyon anlaşmalarının da bu çerçevede yeniden düzenlenmesi gerektiğini ifade etti.

KESK’ten yapılan yazılı açıklamada, 2004 yılı toplu iş sözleşmelerinden beri banka promosyonlarını gündeme getirdikleri belirtildi. Açıklamada, şimdiye kadar promosyonları Tahakkuk Daireleri’nin aldığını ve istedikleri gibi kullandığı vurgulanarak, promosyonlar ile ilgili Başbakanlık Genelgesi ile hukuki boşluğun doldurulduğu belirtildi. Genelgenin eksik ve sorunları çözmede yetersiz kalacağına da dikkat çekilen açıklamada, şöyle denildi:

“Promosyonların tamamı emekçilere verilmelidir. Genelgedeki; yapılan protokoller uyarınca banka tarafından verilecek promosyon miktarının tamamının personele dağıtılması genel ilke olarak benimsenmekle birlikte, toplam miktarın üçte birini geçmemek üzere komisyonca belirlenecek tutar, birim personelinin ihtiyaçları doğrultusunda kullanılmak üzere ayrılabilir. İfadesi yeni istismlara yol açacaktır. Tümünün emekçilere verileceği kesin ve açık olarak ifade edilmelidir.”

Genelgeden önce yapılmış promosyon anlaşmalarının da bu çerçevede ele alınması gerektiğine dikkat çekilen açıklamada, bütün kurumların iki üç yıllık anlaşma imzaladığı ifade

edildi. Bu anlaşmaların genelge kapsamına alınmamasının genelgenin göstermelik olmaktan öteye geçemeyeceği kaydedilerek yapılan anlaşmaların tekrar ele alınması gerektiği vurgulandı. Açıklamada, “İlgili işyerinde üyesi bulunan tüm sendika temsilcileri oluşturulacak komisyon içinde yer almalıdır” denildi.

Sosyal-İş’te grev hazırlığı

DİSK’e bağlı Sosyal-İş ile Devlet Malzeme Ofisi (DMO) arasında Nisan ayından bu yana süregelen toplu iş sözleşmesi görüşmeleri sonucunda anlaşmaya varılamadı.

Sosyal-İş’in yaptığı yazılı açıklamaya göre, 11 Nisan’da başlayan görüşmelerde 60 gün içinde anlaşmaya varılamaması üzerine, görüşmelere resmi arabulucu başkanlığında yapılan toplantı ile devam edildi. Sendikanın toplu iş sözleşmesi önerilerinin hemen hemen tümü üzerinde prensipte anlaşılmaya varılmasına rağmen, “fazla çalışma ve mesai” konusunda anlaşmanın sağlanamadığı ifade edilen açıklamada; “Resmi arabulucu raporunun sendikamıza tebliğ edilmesinden sonra sendikamız, DMO Genel Müdürlüğüne bağlı 20 bölge müdürlüğü iş yerinde grev kararı almak ve uygulamak zorunda kalacaktır. Grev kararı alınması, iş yerinde ilan edilmesi ve uygulanmasından doğacak tüm sorumluluk işveren DMO ve Kamu-İş’e ait olacaktır” denildi.

Kıdem tazminatı için mutabakat

Tez Koop-İş ile British Council arasında süren toplu iş sözleşmeleri anlaşma ile sona erdi. 1 Ocak 2007 tarihinden itibaren 3 yıl süreyle geçerli olmak üzere toplu iş sözleşmesi imzalanmış oldu. Sözleşme ile varılan anlaşmaya göre işçilere, sözleşmelerinin sona ermesi durumunda her yıl için ortalama 5 bin YTL ücret üzerinden hizmet sonu ödeneği verilecek. Sözleşmeyle işçi ücretlerine 3’er aylık dönemler halinde gerçekleşen enflasyon oranında zam yapılacak. Toplu iş sözleşmesi hükümlerine göre, ilk kez sendika üyesi işçilere üyelikleri devam ettiği sürece her ay 260 YTL ek ödeme yapılacak. Bu miktar ücret zamları oranında artırılabilecek.

Yabancıya mülk satışında artış

İktisatçı Mustafa Sönmez, yabancılar mülk satışından elde edilen gelirlerin 2007’nin ilk 5 ayında 1.5 milyar doları aştığını belirtti. Bu yıl yapılan mülk satışının Ocak ayında zirve yaparak 362 milyon doları bulduğunu ifade eden Sönmez, 2007’nin ilk 5 ayının toplamında geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 17 artış sağlandığını belirtti. Sönmez, ödemeler dengesi verilerinde “yabancılar gayrimenkul satışları”nda geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 17’lik artış yaşandığını ifade etti. En yüksek satışın 362 milyon dolarla Ocak ayında gerçekleştiğini kaydeden Sönmez, seçim sonrası siyasi durulma ile birlikte satışların hızlanabileceğini dile getirdi.

Yabancılar yapılan satışların 2005 ortalarındaki yasal düzenlemelerden sonra hız kazandığına dikkat çeken Sönmez, “2005’in satışlarının yüzde 70’i Temmuz’dan sonra gerçekleşti ve yılın tamamında 1 milyar 841

milyon doları bulmuştu. Geçen yılda da aylık satış ortalaması 243 milyon dolara çıkmış ve yılın tamamında 2 milyar 922 milyon dolarlık satış gerçekleşmişti” diye konuştu.

Sönmez, bu yıl da yabancılar mülk satışının hız kesmediğini ve mülk satışının Ocak ayında zirve yaparak 362 milyon doları bulduğunu dile getirdi. Bu yılın ilk 5 ayın toplamında ise geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 17 artış sağlandığını belirten Sönmez, söz konusu artışın 1 milyar 546 milyon dolara ulaştığını ifade etti. Bu yılın ilk 5 ayında, aylık ortalama satışın 309 milyon doları bulduğunu kaydeden Sönmez, geçen yıl bu sayının 243 milyon dolar olduğunu belirtti. Sönmez, “2007’nin ilk 5 ay satış performansı böyle devam ederse yılın sonunda satışların 3500–3700 milyon doları bulması olası görünüyor. Özellikle, seçim sonrası siyasi durulma ile birlikte satışların hızlanabileceği emlak çevrelerinde sıkça konuşuluyor” dedi.

Hava-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Engin Barutçu ile TİS süreci üzerine konuştuk...

“Dönem, işçiyle işverenin hesaplaşma dönemidir!”

- Havayolları çalışanları toplu sözleşme sürecinde sosyal ve ekonomik haklarının iyileştirilmesi talebiyle THY işvereniyle masaya oturdular. Sizin bu süreçle ilişkin düşünceleriniz nelerdir?

Ben 21 yıldır hem bu sektörde hem de sendikal mücadele içerisindeyim. Hiç bu kadar haklı olduğumuz bir dönemi yaşamadık. İşverenin en makul taleplere bile hayır demesi anlaşılabilir değil. Bu sadece havayolu işçisine yapılan bir oyun değil aynı zamanda kamu kesiminde çalışan, örgütlü, örgütsüz işçilerin tamamına yönelik bir uygulama bu. Bu uygulama sadece ekonomik ayağı olan bir saldırı değil aynı zamanda siyasi bir uygulamadır. Bu süreç AKP'yle beraber ciddi bir hız kazandı. Bu süreçte kararlı olan havayolu işçisi dönemi kazanamazsa kaybedeceği çok şey olacaktır.

“Dönem, işçiyle işverenin hesaplaşma dönemidir!”

Bu dönem işçiyle işverenin hesaplaşma dönemidir ve bunu işveren istiyor. Havayolu işçileri de bunu gördü. İşveren işyerlerinde “asarız, keseriz!” diyerek ülkedeki işsizliği çözmek için iktidar olanlar, ülkedeki işsizliği işçilere haklarından vazgeçmeleri için gerekçe olarak gösteremezler. Bu, demokratik de, doğru da değildir. Bunu silah olarak kullanıyorlar. Aynı zamanda çalışanlara eşit olmayan çalışma koşulları ve ücret dayatıyorlar. Bunu da sözde adalet adına yapıyorlar. Burayı yönetenler de zaten belli yerlerden gelen siyasi kadrolardır. Biz diyoruz ki; İşçiye işe %50 ve %100'le ayrı ayrı olarak uzman-işçi ayrımı yapıyor ve bu eşitsizliği daha da derinleştirmeye çalışıyor. Örneğin Hacettepe Üniversitesi'nden mezun iki dil

bilen bir çalışan bugün havayollarında işe de girse bulunduğu alanın %50 ücretini alıyor. Ancak kadrolaşma dediğimiz şeyle de daha az düzeyde eğitim almış birini de %100'le alıyor. İdari maddelerdeki bir takım sorunları beraber çözme önerimiz ise yönetime müdahale olarak adlandırılıyor.

“Bu saldırı ideolojik ve siyasidir!”

Bu saldırı ideolojik ve siyasi bir saldırdır. Türkiye bugün saldırıdan kurtulmak veya yok olmak durumundadır. Çok daha genel olan bir saldırının bugün sadece bir parçasını yaşıyoruz. Biz Hava-İş olarak iyi niyetimizi koruyoruz, masada bitmesini istiyoruz. Çalışanlar mağdur olsun istemiyoruz. Bugünkü uygulama çalışını sendikadan koparıp, örgütsüz bırakıp bir cemaat toplumu yaratarak çalışanları iki dudak arasında bırakmak demektir. Çalışanlara da çağrımızı yapıyoruz onlar da çok büyük bir destek veriyorlar. Ancak saldırı da devam ediyor. Biraz da siyasi olarak bunun etkisi burada görülüyor.

- “Milli güvenlik” gerekçesiyle grev yasakları

getiriliyor. Buna ilişkin sendika olarak ne düşünüyorsunuz, bu tehdit nasıl aşılacak?

Bizim üyelerimizle buluşma noktasında bir sorunun yok. Yolculara, sendikamızın izinli bildirisini dağıtarak yaptığımız eylemlerden kaynaklı doğacak mağduriyetler, aksamalar konusunda bilgilendirme yapıyoruz. Havalimanı mülki amirleri siyasileri dinleyecek, talimat verip gözaltına alarak kadar zayıf davranabiliyor. Biz biliyoruz ki insanların bilgilendirilmesi kadar doğal bir davranış biçimi yok. Böyle bir davranış yönetime olan güveni de zedeler. 7 ay boyunca masada hiçbir gerginlik olmuyor ama yönetenler 7 ay sonra “greve hayır deyin evet dersiniz sizi atarız” diyorlar. Grevin ertelenmesinin tanımı bellidir. Olağanüstü hal, savaş, salgın hastalık, doğal felaketler... Türkiye’de THY için %30 büyüme trendiyle yarışıyor deniliyor hem de siyasi gerekçeyle ertelerlerse işçilerden verim alamazlar. Kamuoyu da zaten bu yönetim anlayışını mahkum eder.

“Grev amaç değil araçtır!”

Çalışanlar grevi amaç değil araç olarak kullanmak istiyorlar bu da çok doğal. Bundan başka yapılabilecek bir şey yok zaten işverenler de kendi işlerine baksınlar biz de kendi işimize bakalım. Gerçekten bizimle tartışılması gerek noktaya gelirlerse burada sorun çözülür ama işçilere karşı siyasi bir tavır var.

İşçiler bu kadar bağırıp çağırıyor Aydın Doğan’ın gazetesinde yayınlanmıyor. İşçiler buna şaşıyorlar. Biz de diyoruz ki; “Buna şaşırmayın bu doğal bir süreç” O nedenle çalışanların okumalarını sağlayabilirsek çok güzel olacak. Teşekkür ederim!

Kızıl Bayrak/İstanbul

Hava-İş grev kararı astı

22 Temmuz genel seçimleri sürecinde birkaç eylemlilik dışında sınıf cephesinde ciddi bir hareketlilik yaşanmadı. Seçim sürecinde yaşanan bu suskunluğu Türk-İş’e bağlı Hava-İş Sendikası bozdu. Havayolu çalışanları bugün yaptıkları eylemlerle grev tebliğ kararlarını işyerlerine astılar. Coşkulu geçen eylemlere yüzlerce Hava-İş üyesi katıldı.

Türk-İş’e bağlı Türkiye Sivil Havacılık Sendikası (Hava-İş) ile THY Yönetimi arasında süren toplu sözleşme pazarlıkları 4 ayı aşkın bir süre geçmesine rağmen sonuçlandırılmadı ve yapılan görüşmelerden uyuşmazlık çıktı. Toplam 11.300 Hava-İş üyesini kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde çalışanların sosyal hakları ve ücret artışı konusunda işverenin teklifleri kabul edilmedi.

Hava-İş üyeleri 20 Temmuz günü saat 12.30’da THY A.O Genel Müdürlüğü önünde toplanarak grev tebliğ kararını işyerlerine astılar. Coşkulu geçen eyleme havalanının farklı bölümlerinde çalışan üyeler “Bu işyerinde grev var!” önlükleriyle katılarak THY işvereni grevden çekinmedikleri mesajını vermek istediler. Saat 12.30’a gelirken

havayolu çalışanları “Sözleşme hakkımız söke söke alırız!”, “Ekmek yoksa barış da yok!”, “THY bizimdir, bizim kalacak!” sloganlarını atmaya başladı.

Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atilay Ayçin THY Genel Müdürlüğü önüne geldiğinde Hava-İş üyeleri tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı. Sloganların ardından Hava-İş Genel Başkanı çalışanlara seslenerek grev sürecine ilişkin bir konuşma yaptı. Ayçin’in konuşması sık sık sloganlarla kesildi. Genel Merkez adına herkesi selamlayan Ayçin, yaygın bir çalışma yapılmamasına rağmen eyleme katılımın beklenenin üzerinde olduğunu söyledi. 4 aydır işverenle yaptıkları görüşmelerde işi masada bitirmeye çalıştıklarını ifade eden Ayçin, “Elinizde ne teklifiniz varsa getirin! Üyelerimiz ikna olursa, ‘evet başkanım imzayı at!’ derlerse imzaya geleceğim! Ama demezlerse greve gideriz. Kimse, sendikadır bu bağırır bağırır yine imzayı basar diye düşünmesin” diyerek işvereni sözleşme masasına çağırdı.

Üyeler ve yönetim içinde işverenin bakışını savunan kişilerin olduğunu söyleyen Ayçin, karşı propagandasını yürütenlerin greve yaklaşırken peşinden ayrılmamalarını, sözleşme sürecinde yanında olmayanların şimdi ilgili duruma gelmelerini eleştirdi. Kendisinin Türkiye’nin çeşitli yerlerindeki hava limanlarına üyelerin önerilerini, görüşlerini almak için gittiğini, saha ve yerel bir

işyerlerine kendi çıkarları için gittiğini ifade etti.

Atilay Ayçin’in konuşması devam ederken THY yöneticileri binadan çıktılar. Arabalarına binen yöneticiler üyeler tarafından slogan ve yuhalamalarla karşılandılar. Ardından grev tebliğ kararı THY Genel Müdürlüğü binasına alkışlarla asıldı.

THY A.O’ya grev tebliği kararının asılmasının ardından grev tebliğ kararı THY Teknik A.Ş. binasına da asıldı. Basın mensuplarının içeriye alınmadığı eylem B Kapısı Eski Hangar önünde gerçekleştirildi. Atilay Ayçin burada da bir konuşma yaparak üyelere seslendi. Eylem sırasında, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşveren şaşırma sabrımızı taşıma!” sloganları atıldı.

Grev tebliğ kararlarının işyerlerine asılmasının ardından işverenin sendikayla görüşme talep etmesi beklenecek. Görüşlerini aldığımız sendika üyeleri ise işverenin 22 Temmuz’da yapılacak genel seçimleri beklediğini ve seçimlerin ardından sendikayla masaya oturacağını sinyallerini verdiklerini söylüyorlar. İşverenin son olarak teklif ettiği %16 zam ise sendika yönetimi tarafından geri çevrildi. İdari maddelerde de büyük oranda anlaşmazlık yaşadıklarını söyleyen sendika üyeleri işverenle on gün içerisinde anlaşma sağlayamadıkları takdirde greve gideceklerini söylediler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Özelleştirme mi yıkım mı?*

Yüksel Akkaya

Sermaye birikiminin önemli “araçlarından” ve politikalarından birisine dönüşmüş olan özelleştirmeler hızla sürmektedir. Bir yandan özelleştirilecek mal ve hizmetlerin alanı genişletilmekte, diğer yandan özelleştirme kapsamına alınan mal ve hizmetler düşük bedellerle “satılarak” bir yıkım ve yağma hareketi gerçekleştirilmektedir. Aşağıdaki tablo özelleştirme iştahının ne kadar güçlü olduğunu ve kapsamını hızla genişlettiğini göstermektedir. Sıra bir gün cezaevlerine gelecektir!...

aldı. Her özelleştirme mağduru işçi bir başkasının vebası olurken, vebadan kurtulmak isteyen işçiler sınıfdaşlarını vebadan kurtulmak adına karantinaya alıp ölüme terk ettiler. Vebanın kara ölümü kendi kapılarını çalıncaya kadar, yaptıkları yanlış da anlamadılar... Vebanın kara ölümü, işçiler için özelleştirmenin kara ölümüne dönüştü. Hastalık bu kez özelleştirme kaynaklı işsizlik ve yoksullaştırma idi. İşsizlik, bir vebanın kara ölümü gibi işçi sınıfının üzerine çökerken, özelleştirme ile yaratılan duygu adeta bir veba hastalığı korkusudur! Bu nedenle,

“burjuvazinin proletaryaya karşı en keskin silahtır(silahıdır)”. Öyle ki, “İşçilerin kendi aralarındaki rekabetle doruk noktasına çıkan işçi üretkenliği, işbölümü, makine kullanımı ve doğa güçlerinin sanayiye uygulanması birçok işçiye ekmeğinden yoksun bırakır”. Yani, bir bakıma, işsizliğin bir bölümünü “aslında işçilerin kendi aralarındaki rekabet yaratır”. Bu kapitalizmin temel yasalarından sadece biridir.

Özelleştirmeler, bir süre sonra, teknolojileri geliştirmeyi ve yenilenmeyi gerekli kıldıkça, ikinci bir işsizleştirme dalgası yaratır. Kapitalizmin olmazsa olmazı teknolojik gelişmeye ve yenilemeye bağlı olarak, özelleştirmelerin birinci dalgası olan satış işlemleri sürecinde olduğu gibi, fazlalık haline gelen işçiler de işsiz kalmaya başlar. Teknoloji, durmadan özelleştirilen yerlerdeki üretim alanlarına girdikçe işçiler de işlerinden olmaya başlar. Çünkü, “kapitalist üretim tarzının, işçiye karşı, bütünüyle emek araçlarına ve ürüne kazandırdığı bağımsız ve yabancılaşmış nitelik, makine aracılığı ile tam bir uzlaşmaz çelişki halini almaktadır”. Bu çelişki sonucunda, daimi amacı ve eğilimi insan emeğinden büsbütün kurtulmak olan makinenin, aynı anlama gelmek üzere teknolojinin, girdiği her alan, emeğin üretkenliğindeki yükselme ve yoğunluğun artış derecesine bağlı olarak, işçilerin bir kısmını sürekli bir şekilde fazlalık haline getirerek işsizler ordusunun saflarına katar. Sermaye birikimi, basit bir miktar büyümesi olmayıp, sermayenin organik bileşiminin değişmeyen kısmında değişen kısmı aleyhine devamlı bir artış göstererek, bileşiminde gitgide artan bir nitel değişime neden olur. Birikimin ilerlemesiyle, değişmeyen sermayenin değişen sermayeye oranı değişir, başlangıçta birebir olan oran daha sonra ikiye bir, üçe bir, dörde bir ve benzeri haline gelerek toplam değerin içinde emek gücünü azaltır. Çünkü, emeğe olan talep, sermayenin bütünü ile değil, ancak değişen kısmının miktarıyla belirlenmektedir ve bu talep toplam sermayedeki artış ile orantılı olarak artacağına, gittikçe küçülen şekilde, toplam sermayenin büyüklüğü oranında ve büyüklüğün artması ölçüsünde artan bir hızla düşer. Bu nedenle işsizlik, “yani sermayenin kendisini genişletmesi için gerekli olandan çok daha fazla bir emekçi nüfusu, bu yüzden de bir artı nüfusu kendi enerjisi ve büyüklüğü ile doğru orantılı olarak durmadan üreten şey, kapitalist birikimin ta kendisidir”.

İşsizlik, birikimin ya da kapitalist temele dayanan zenginliğin gelişmesinin zorunlu bir ürünü olduğu gibi, tersine olarak, işsizlik, kapitalist birikimin kaldıracı ve hatta üretim biçiminin varlık koşulu haline gelir. İşsizler, her an el altında bulunan yedek bir sanayi ordusu oluşturur ve bu ordu sermayeye aittir. Çünkü, bu işsizler, sermayenin kendini genişletme konusunda değişen gereksinimlerini karşılamak üzere, daima sömürülmeye hazır bir insan kitlesi yaratır. El altında hazır işsiz insan kitlesi olmadan, emekçi sayısında, nüfusun mutlak büyümesinden bağımsız bir artış olmadan, üretimin boyutlarında genişleme olmaz. Emekçi sayısındaki bu artış ise emekçilerin bir kısmını durmadan işsizleştiren basit bir süreçle, üretimdeki artışa oranla çalıştırılan emekçi sayısını azaltan yöntemlerle gerçekleştirilir. Yani, büyük sanayiinin bütün hareket şekli, emekçi nüfusun bir kısmını, sürekli olarak, işsiz ya da yarı-işsiz insanlar haline getirmeye dayanmaktadır.

SATIŞ / DEVİR ONAYI ALINAN ve SÖZLEŞME İMZA AŞAMASINDA OLAN KURULUŞLAR:				
	ONAY TARİHİ			SATIŞ / DEVİR TUTARI (\$)
ARAÇ MUAYENE İST. I. Bölge	14/02/2005			300.250.000
ARAÇ MUAYENE İST. II. Bölge	14/02/2005			313.250.000
TEKEL - 1 Taşınmaz	25/08/2006			380.202
TDİ - İzmir'de 1 apartman	22/06/2007			5.003.814
KBİ - 1 Daire	27/06/2007			128.438
TCDD - İzmir Limanı	03/07/2007			1.275.000.000
	TOPLAM			1.894.012.454
ONAY AŞAMASINDA OLAN KURULUŞLAR:				
	İHALE TARİHİ			SATIŞ / DEVİR TUTARI (\$)
PETKİM (%51 Hisse)	05/07/2007			2.050.000.000
	TOPLAM			2.050.000.000

Peki özelleştirme nedir? Basit bir satış mı? Yoksa bir yağma, bir yıkım hareketi mi? Ya da bunların ötesinde bir şey mi? Örneğin kara ölüm denen ve büyük korku salan veba mı? Vebanın özelliği nedir? Veba bir hastalığın ötesinde, etkileri açısından toplumda çok daha farklı şeylere işaret eder. Veba çok korkulan ve asla yakalanılmaması gereken bir hastalıktır. Bu hastalık insanlarda yaşamlarının sonunun geldiği düşüncesini yaratır. Böyle olduğu için, hastalığa yakalanmamak, hastalıktan kurtulmak için hastalananlardan uzak durulmaya, onlardan kurtulunmaya çalışılır. Bunun için hastaların toplandığı büyük karantinalar oluşturularak onlar toplumdan tecrit edilerek, daha hızlı bir ölüme terk edilir. Tıpkı bugünkü F Tipi Cezaevleri gibi. Hastalananlar mağaralara, hücrelere kapatılıp, ölüme terk edilirken, yaşama isteklerini içeren acı dolu iniltileri doğayı sarsarken, sağ kalanlar kendilerini kurtardıklarını düşündüklerinden bu iniltilerden sarsılmazlar! Yüzyıllar önce, girdiği her yerde büyük kırımlara yol açan, bazen nüfusun yarısını, bazen üçte ikisini, bazen de tamamını yok eden vebanın toplumda yarattığı dehşet duygusu ve korkusu hiç unutulmadı. Veba onları yok etmeden, onlar veba tehlikesini yok etmek için, ya kendilerini kapattılar, aynı anlama gelmek üzere tecrit ettiler ya da hastalar ile birlikte tehlike potansiyeli taşıyan hastaları tecrit edip, ulaşılmaz yerlere kapatıp, ölüme terk ettiler. Kuşkusuz, kurtulmak uğruna.

Veba karşısındaki çaresizlik, insanları en acımasız ama en kolay yola itti. Bu büyük korku ile her şey vebalaştırıldı. Emekçiler için veba korkusu özelleştirme ile çalışma yaşamında korkunç bir hal

işsizliği anlamadıkça, özelleştirmeyi ve sonuçlarını da anlamak mümkün değildir. Zira, özelleştirme basit bir piyasalaştırma, kamu yatırımlarını özel sektöre devir işlemi değildir. Etkisi ve sonuçları itibarı ile amaçları başkadır. Özelleştirme politikası ve felsefesinin arkasındaki yıkım görünenden daha büyük ve daha etkileyicidir.

Özelleştirme eşittir işsizlik veya kapitalizmin vebası

İşsizlik olgusu, bugün bir “sorun” olarak en çok ülke yöneticilerini ve kapitalistleri ilgilendiriyor görünse de ne var ki bu görüntü gerçeği yansıtmaz. Çünkü, ne yöneticilerin ne de kapitalistlerin işsizlikten bir sıkıntıları vardır. Tersine onlar için işsizlik iştahlarını kabartan, emek gücünün sömürü olanaklarını arttıran, hem işçileri hem de işsizleri kontrol altında tutan önemli bir kontrol mekanizmasıdır; öyle olduğu için de sermaye ve onun adına devlet yönetenler, işsizlerin haline karşı da vurdumduymazdır. Bu nedenle kapitalistlerin sıkça dile getirdikleri “Hepimiz aynı gemideyiz” söylemi tam bir iki yüzlülükten başka bir şey değildir. Çünkü, bir kapitalist için aslolan “Benden sonra tufan”dır, başka bir şey değil.

Yedek işgücünü, nispi artı nüfusu oluşturan işsizlik de nihayetinde kapitalist için önemli yasalardan biri olan rekabeti ortaya çıkarır. Ücretleri baskılamak, işçileri ve işsizleri kontrol altında tutmak için, onlar arasında yıkıcı bir rekabet yaratmak için kapitalistlerin her zaman işsize ihtiyacı vardır. Çünkü, işsiz ile işçi arasındaki rekabet, işsiz ile işsiz arasındaki bu rekabet

Sermayenin kendisini genişletmesi için gerekli olandan fazla bir nüfusun meydana gelmesini ekonomi politiğin kendisi bile, büyük sanayiın zorunlu bir koşulu olarak görür.

Kapitalist üretimin rahatça at oynatabilmesi için yedek bir sanayi ordusuna ihtiyacı vardır. Yedek sanayi ordusunun büyüklüğüne duyulan bu ihtiyaç işsizlere katılanların sayısını da artırır. “Üretim araçları, büyüklük ve etki güçleri bakımından artarken, daha az emekçi çalıştırma araçları haline geldikleri gibi, bu durum, bir de emeğin üretkenliğindeki artış oranında, sermayenin emek arzını, emekçi talebinden daha büyük bir hızla yükseltmesi gerçeğiyle değişikliğe uğratılır. Bir yandan işçi sınıfının çalışan kesiminin aşırı çalışması yedek ordunun saflarını şişirirken, öte yandan da bu yedek ordunun rekabet yoluyla çalışanlar üzerindeki artan baskısı, bunları, aşırı çalışmaya boyun eğmek ve sermayenin diktası altına girmek zorunda bırakır. İşçi sınıfının bir kesiminin aşırı-çalışmayla diğer kesimi zorunlu bir işsizliğe mahkum etmesi ve bunun tersi, bireysel kapitalistleri zenginleştirmenin bir aracı halini aldığı gibi, aynı zamanda da, yedek sanayi ordusu üretimini, toplumsal birikimin ilerlemesine uygun düşecek ölçüde hızlandırır”.

Kapitalizmde esas olan herkese iş olanağı yaratmak değil, tam tersine mümkün olduğunca önemli oranda bir işsiz kitlesinin varlığını her zaman yedekte tutmaktır. Çünkü, kapitalizmin temel kurallarından biri işsizliğin mutlaka olması gerekliliği üzerine inşa edilmiştir. Nedeni ise oldukça basittir. Çünkü, yedek işgücü olan bu işsizler, kapitalizmin duraklama ve ortalama refah dönemlerinde işçi sınıfını baskı altında tutar, aşırı üretim ve refah dönemlerinde onların isteklerini dizginler. Sadece bu nedenle, işsizler, emeğin arz ve talep yasasının geçerlilik alanını, sermayenin sömürü ve egemenlik faaliyetlerine mutlak şekilde uyan sınırlar içerisinde tutar. Çünkü, genel ücret hareketleri, tamamıyla, yedek sanayi ordusunun genişleme ve daralmasıyla düzenlenir ve bu da sanai çevrimin devresel değişmelerine uygun olarak meydana gelir. Ücret hareketleri, işçi sınıfının faal ve yedek işçi ordusu şeklinde bölünüşünü gösteren değişen oranlarla nispi artı-nüfus miktarındaki artış ve azalmayla, bazen emilen, bazen serbest bırakılan işçi miktarıyla belirlendiğinden, kapitalist sistem her zaman işsizlere ihtiyaç duyar.

Emek arzı ve talebi yasasının sermaye birikim sürecinde de yeni işsizliğe yol açan esas üzerinde işlemesi ise sermayenin tahakkümünü tamamlar. Bir yandan, işçi sınıfının çalışan kesiminin aşırı çalışması, fazla mesai yapması, yedek işçi ordusunun yani işsizlerin saflarını şişirirken, öte yandan da bu yedek işgücü olan işsizlerin rekabet yolu ile çalışanlar üzerinde artan baskısı bunları, aşırı çalışmaya boyun eğmek ve sermayenin diktası altına girmek zorunda bırakır. Özelleştirme tam da bunları gerçekleştiren en kestirme yöntemlerden biri olur. Hızla işsizleştirme, sendikasılaştırma, uzun ve yoğun çalışmalar bu nedenle özelleştirmeler ile özdeştir. Bu süreçte, kapitalistler daha da zenginleşirken, çalışanların reel

ücretleri düştüğünden daha da yoksullaşırlar. Ancak, kapitalistin daha da zenginleştiği, sermayesinin arttığı bu dönemde aynı oranda yeni iş olanakları yaratılmaz, işsizlik aynı oranda ve hızla azalmaz. Çünkü, özelleştirme sonucu teknikte ve yönetim biçimindeki her yenilik daha az işçi çalışmayı gerektirir, kapitalist ise tercihini hep yeni teknik ve yeni yönetim biçimlerinden yana yapar. İşte bu nedenle, özelleştirilen her yerde emekçiler daha fazla çalıştıkları, başkaları için daha fazla servet ürettikleri ölçüde kendi mezarlarını da kazarlar, işsizliğe davetiye çıkarırlar. Son çeyrek yüz yıldır sanayileşmiş ülkelerdeki işsizliğin kronikleşmesinin arkasında yatan gerçek kapitalizmin bu kuralının hayatta somutlaşmasından başka bir şey değildir. Yani pasta büyüdükçe, buradan herkese pay düşmemekte, tam tersine bu pastadan yararlanan işçilerin hem sayısı azalmakta, hem de payı düşmektedir. Aşağıdaki tablo özelleştirmenin yarattığı kapitalizmin vebası işsizliğin boyutlarını ve saldıgı korkuyu göstermektedir.

Özelleştirilen İşletmelerde İşsizleşme Düzeyi				
KURUM ADI	ÖZELLEŞTİRME ÖNCESİ ÇALIŞAN SAYISI		ÖZELLEŞTİRME SONRASI ÇALIŞAN SAYISI	
	YIL	ÇALIŞAN	YIL	ÇALIŞAN
Sümer Holding İşletmeleri (14 İşletme toplamı)	1996-1998	4.807	2001	2.760
Çimento Fabrikaları (24 Fabrika toplamı)	—	6.737	2003	1.335
Borçyük Seramik	2000	111	2002	118
Konya Krom Magnet Tuğla	1998	270	2003	451*
KÜMAŞ A.Ş.	1995	425	2001	313
ÇİNKUR	1995	476	1999	475
ÇELBOR	2001	201	2003	100
AŞEL ÇELİK	2000	796	2002	491
İskenderun Demir Çelik	2001	8.220	2003	7.767
KARDEMİR	1995	5.417	2002	3.919
GİMA	1992	1.668	2002	2.819
SEKA Bolu İşletmesi	2000	247	2003	71
SEKA Dalaman İşletmesi	2001	624	2003	835
HAVAŞ	1995	2.256	2002	1.697
USAŞ	1989	1.498	2002	1.009
TED Liman İşletmeleri	—	473	—	341
Odu Yağ Sanayii A.Ş.	1985	181	2002	108
ORÖS İşletmeleri	1996-1998	2.341	2002	261
TURBAN	1996	112	2002	30
Ankara Sigorta	2000	134	2003	111
Göven Sigorta	2000	145	2003	161
Demir Bank	1997	—	2002	2.860
EtiBank	1998	1.617	2000	2.035
Anadolubank	1997	—	2002	825
KÖYTAŞ A.Ş.	1994	44	2002	3
TÜSTAŞ A.Ş.	2000	73	2002	40
POAŞ	2000	3.822	2002	1.029
PETLAS	1997	1.102	2003	471
TOPLAM		43.797		31.984
Kaynak : http://www.oib.gov.tr/program/uygulamalar/daki/verilerden/yararlanilacak/düzenlenmiştir .				
*) Özelleştirmeden hemen sonra 270 olan çalışan sayısının 1999'da 135'e düştükten sonra, 2002'de 386'ya, 2003'te 451'e yükselmiştir.				

Toplam açısından bakıldığında, 1985-2001 dönemindeki özelleştirmelerde kamu kesiminde istihdam edilen 43.797 çalışanın bundan etkilendiği ve özelleştirme sonucunda her dört işçiden birinin işsiz kaldığı görülmektedir. 1990 yılında işletmeci KİT'lerde çalışan sayısı yaklaşık 640 bin iken, 2001 yılı itibari ile işletmeci KİT çalışanlarının yaklaşık 390 bine düştüğü göz önüne alındığında özelleştirmenin boyutu daha iyi anlaşılmış olur. Kuşkusuz, özelleştirme olgusunu daha çarpıcı kılan ise, özelleştirme sonucu çalışan sayısının 43.797'den 31.984'e düşmüş olmasına rağmen, işletmeci KİT'lerde çalışan sayısının 640 binden 390 bine düşmesidir. 250 binlik düşüşte özelleştirmenin doğrudan katkısı sadece 11.813'tür. Bu veriler, özelleştirmenin istihdam üzerindeki en önemli etkisini göstermektedir. Aynı zamanda işsizleşme

Özelleştirilecek kurumlarda istihdam alanlarının daraltılmasına yönelik uygulamalar emeklilik, erken emeklilik, yeni işçi almama şeklinde varlık bulurken, bu nedenle yapılan “istihdam tasarrufu” 250 bine ulaşmıştır. Yani özelleştirmenin istihdam üzerinde işsizlik şeklinde otaya çıkan dolaylı etkisi doğrudan etkisinden çok daha büyüktür. Böyle olduğu için de özelleştirmenin işsizlik üzerindeki doğrudan etkisinden çok dolaylı etkisine bakmak daha doğru ve anlamlı olacaktır.

Bugün itibari ile bakıldığında ise, toplam 39 KİT'in 15'inin, KİT'lerin 77 işletmesinin 67'sinin özelleştirme kapsamına alındığı görülmektedir. Bu işletmelerde istihdam edilenlerin yaklaşık yarısına denk gelen 175 bin çalışan ise özelleştirme kapsamındadır. Kuşkusuz, bu durum özelleştirmenin istihdam üzerinde, ilk dalga yarattığı dolaylı yoldan olan etkinin, artık ikinci dalga ile birlikte doğrudan etkiye dönüştüğünü gösterir. Böylece, uzaklardaki kara ölüm veba kendisini bu kez daha yakından hissettirir. Hissedilen sadece ölümün kendisi değildir. Bu duygu ile birlikte çözölen değerlerdir de. Şimdi bunlara bakmak gerekiyor.

Özelleştirme versus sınıf bilinci, güven, umut

Özelleştirme basit bir işsizleştirme değildir. Özelleştirmenin temel felsefesi asıl amacı işsizlik korkusu aracılığı ile işçi sınıfını belleksizleştirmedir, kendisine olan güvenini kırmadır, geleceğe yönelik umudunu kırmadır, işçiyi kimliksizleştirme, karaktersizleştirme ve kendisine yabancılaştırmadır, bütün bunların toplamı olarak sınıf bilincinden uzak tutmaktır. Özelleştirme asıl tahribatını burada gösterir. Ne KİT'lerin sermaye cephesine bir yağma hakkı olarak devredilmesi, ne tek başına işsizleşme, özelleştirmenin işçi sınıfı üzerinde yarattığı bu tahribattan daha önemlidir.

İşçi sınıfını sınıf yapan ve sınıf bilinci edinmesinde etkili olan en önemli araç mücadeledir, eylemdir. Özelleştirme politikasının da temel amacı, felsefesi işçi sınıfını bu mücadele ve eylem yeteneğinden yoksun bırakmaktır. Bir veba olarak işsizlikle tanışan işçiler, korsakof-işçiye dönüştüğünde belleksizleşir, sermayenin iktidarını rahatlatır, pekiştirir. Kapitalist sistemin kendisini özüne uygun olarak yeniden restore edebilmesi için işçi sınıfını kütleli olarak teslim alması, bunun için de belleksizleştirmesi ve kendisine olan güvenini kırması gerekir. Özelleştirme bunun en büyük yöntem ve araçlarından biridir. Özelleştirme ile birlikte, büyük bir korkuya kapılan işçi kütlesi, önce belleksizleşir, bildiği her şeyi unuttur, sonra soyutlama yeteneğini yitirip, günlük düşünmeye başlar. Kuşkusuz, bütün bunlar da bir sınıf olarak hareket edebilme yeteneğini köreltir. İşçi kütlesi, birer korsakof-işçi toplamından oluştuğu için, bellek bozukluğu ve soyutlama yeteneğini kaybetmesine bağlı olarak, düşünme yeteneğinden yoksun olarak dikkatini de kaybeder, istemeyi, soru sormayı unuttur, adeta iradesiz bir canlı varlığa dönüşür. Özelleştirmenin yarattığı korsakof-işçi, bozulmanın, çürümenin, kimliksizleşmenin, karaktersizleşmenin, yabancılaşmanın bir örneğini oluşturur. KİT'lerde, sendikalaşmadan çalışmayan, çalışma koşullarının kötüleşmesine izin vermeyen, asgari ücretin birkaç katı ücret verilmemesine rıza göstermeyen bu korsakof-işçiler, birden asgari ücrete, uzun süreli çalışmalara, düşük ücrete, kötü çalışma koşullarına rıza gösterirler. Özelleştirilen işletmede kendisinin değil de arkadaşının işten çıkarılmasına dua ederler. İşsiz kalmamak için işçi arkadaşları aleyhinde muhbirlik yapmayı, onlarla dayanışma yerine, rekabet etmeyi bir “erdem” bilirler. Böylece, korsakof-işçi sınırlarını zorlayarak, bir üst rütbeye, panoptik-işçiye

terfi ederler. Bu kez, sadece diğer işçilere değil, kendisine de ihanet ederler. Zira, birer panoptik-işçi olarak işverenden çok işveren olmuşlardır ya da daha yaygın bildik bir deyimle, kraldan çok kralcı olmuşlardır. Özelleştirme ile birlikte korsakof-işçilikten panoptik-işçiliğe terfi eden bu işçiler artık kapitalist sistemin istediği işçi tipini oluştururlar. Bu işçi tipinin ne denetlenmeye, ne de yönetilmeye ihtiyacı vardır. İşverenin beklediği herşeyi, içselleştirmiş bir işçi olarak en iyi bir şekilde yerine getirmeye çalışır. Bu işçi ne mesai saatlerini aksatmaya çalışır, ne işten kaytarmaya çalışır, ne verimsiz çalışmak için çaba gösterir; tersine bütün bunları en iyi yapmak için çaba gösterir. Tek amacı sahip olduğu işi korumak, yaşamını sürdürecektir bir gelirden yoksun kalmamaktır. Böylece, artık nüfuz olan gereksiz işsizler arasına girmekten kurtulur. Onur ve özgürlük gibi kavramlar bu panoptik-işçi için anlamsızdır. Panoptik işçi, artık bir insan olmaktan çok bir canlı varlıktır, üretimin bir öznesi değil, nesnesidir. Panoptik-işçi, bırakalım kendisi için sınıf bilincine sahip olmayı, kendinde sınıf için bir bilincin gerektirdiği asgari özelliklere bile sahip değildir.

Korsakof-işçi, panoptik işçiye göre daha masumdur! Zira korsakof-işçi, yok edilmek üzere ağır bir saldırıya uğramıştır, iradesi dışında davranılacak bir durum ile karşı karşıya bırakılmıştır. Panoptik-işçi ise, kendi isteği ve iradesi doğrultusunda istenilenleri, gösterilenleri yapmaktadır. Bu nedenle, panoptik-işçi, korsakof-işçiye göre daha hain ve daha bozulmuş, kişiliksizleşmiş işçidir. Özelleştirme hareketının ilk amacı, her zaman olmasa bile genellikle, korsakof-işçi yaratmaktır, ikinci amacı korsakof-işçiye hızla panoptik-işçiye dönüştürmektir. Korsakof-işçi karşılaşacağı olumsuzluklara direnme isteği taşır. Bu nedenle, şiddeti karşı tarafa değil, bir “açlık” olarak kendisine yöneltir. Bu, sınıf bilinci açısından ilk körelme ve yanlış tutumdur. Zira, kendisini yok edecek uygulamanın kendisine, sınıf bilinci temelinde bir çıkış, karşı koyuş yerine, tepkiyi kendi varlığı üzerinde ortaya koyar. Kendi varlığı üzerindeki tepki, zamanla onu belleksizleştirir, soyutlama yeteneğini kısıtlar, böylece sınıf mücadelesinin dışına taşır. Kuşkusuz, bundan kurtuluş da mümkün olmakla birlikte, uğranılan “zarar” telafisi zor olan bir zarardır. Korsakof-işçide her zaman sınıf mücadelesinin için de yer alma isteği vardır. Böyle olduğu içinde, özelleştirme politikası, felsefesi ve amacı korsakof-işçi ile yetinmez, onu bir “üst” aşamaya zorlar, panoptik işçiye dönüşmesini ister. Çünkü, panoptik-işçi, bir belleğe “sahip” olsa da, daha baştan teslim olmuştur ve iktidarı, denetimi içselleştirmiştir, korsakof-işçinin taşıdığı potansiyel tehlikeyi daha az taşır.

Panoptik-işçi sadece fiziki varlığını sürdürmesine yardımcı olacak her şeye rıza gösterir. Bu nedenle, yüksek ücret, daha iyi çalışma koşulları, daha az çalışma, örgütlenme, dayanışma gibi şeyleri aklının ucundan bile geçirmez. Sahip olduğu mevcut işi koruyabilmek için bütün bunlardan feragat eder. Özelleştirmenin temel amacı da böyle bir işçi yaratmaktır. Nitekim, İzmit SEKA işçileri özelleştirmenin korsakof-işçilikten, panoptik-işçiliğe geçişi gösteren oldukça zengin veriler içeren bir deneyim olmuştur. Özelleştirme bir yıkım hareketi olarak girdiği her yeri kasıp kavururken, SEKA işçileri böyle bir sorunun varlığını bile düşünmemişlerdi. Sıra kendi çalıştıkları işyerlerine gelince, büyük bir korkuya kapıldılar. Önce birer korsakof-işçiler olarak kendilerini işyerlerine hapsettiler, sonra işyerinin Belediye’ye devrine “onay” vererek, panoptik-işçi olmayı kabul ettiler. SEKA’nın bu özelleştirme

sürecinde kendilerinin dışında, karşı tarafa “zarar” vermeyi hiç düşünmediler. İktidarın içselleştirilmesi demek olan Belediye’deki panoptik-işçiliği büyük bir çoğunlukla kabul ettiler! Kuşkusuz, panoptik-işçi olmalarına bile izin verilmeyen özelleştirme mağduru işsiz kalmış işçilere göre daha avantajlıydılar! Ancak, özelleştirme mağduru işsizler 1 Mayıs alanlarında yerini alırken, panoptik-işçiliği tercih etmiş olan SEKA işçileri evlerinde “mutlu” bir şekilde oturmayı tercih ettiler. Böylece, özelleştirme hareketının asıl yıkımının nerede olduğunu oldukça somut bir şekilde gösterdiler.

Özelleştirmenin felsefesine uygun olarak “duruşunu” belirleyen panoptik-işçi için en büyük “erdem”, istememektir! Ne daha yüksek ücreti, ne sendikalaşma hakkını, ne iyi koşullarda emekli olmayı istemek panoptik-işçiye uygun düşer. Panoptik işçi için önemli olan her koşulda işsiz kalmamaktır, yani kara ölüm vebaya, işsizliğe yakalanmamaktır. Bu durum, sınıf bilincinin yok edilişinden, sendikaların işçi sınıfının birer kalesi olduğunu, sosyal güvenliğin geleceğe umut ve güvenle bakış olduğunu “inkardan” başka bir şey değildir. Kısacası bir yozlaşma, çürüme ve bozulma kadar sınıf mücadelesinin dışına “gönüllü” düşme isteğidir. Özelleştirmenin asıl tahribatı buradadır, başka yerde değil!

Özelleştirme politikasını hayata geçirenler asıl amaç ve felsefeyi bildikleri için bunu gizlemeye çalışırlar, kısacası görüntü ile özün aynı olduğunu göstermek isterler. Bunun için de öze değil görüntüye çok büyük önem verirler. Görüntüde özelleştirme “mağduru” işsiz kalanlara yönelik düzenlemeler vardır. “İşgücü Uyum Programı” bunun en önemli araçlarından biridir. Özelleştirmeyi hayata geçirenlere göre, “İşgücü uyum programlarının amacı, özelleştirmeden etkilenen çalışanlar, işletmeler ve yörelere destek sağlayarak işsizliği azaltmaktır. İşgücü uyum program ve hizmetleri, eğitim, işe yerleştirme ve kendi işini kuracaklara yönelik danışmanlık hizmetlerini kapsamaktadır. Bu hizmetlerin gelişimi talebe göre şekillenecek olup, kişiler yararlanmak istedikleri desteği kendileri seçebileceklerdir”. Ancak, özelleştirme “mağduru” 41.047 işsizden sadece 8.000’ine ihbar tazminatı ödemiş olmasına karşın, 14.000

işçiye “istihdam kaydırma hizmeti”nin verilmiş olması bu görüntünün ne kadar anlamsız olduğunu da ortaya koymaktadır. Bu veriler, bir kez daha görüntü ile özün farklı olduğunu, özelleştirmenin asıl amacını ortaya koymaktadır.

Özelleştirilen kurumlarda, işçilerin birer kalesi olması gereken sendikal örgütlülüğün de çökertilmesi görüntü ile öz arasındaki farkı bize bir kez daha göstermektedir. Özelleştirilen işyerlerindeki sendikasızlaştırma oranı yüzde 70 civarındadır. Kuşkusuz bu sonuç sadece panoptik-işçiliğin bir sonucu değildir. Panoptik sendikacılığı benimsemiş olan, özelleştirmeye felsefi ve politik anlamda karşı çıkamayan, çıkmak istemeyen bir sendikacılığın sonucudur da. Bu nedenle, sendikal politikalara göz atmakta yarar vardır.

Özelleştirme: Panoptik sendikacılık

Özelleştirme sendikaları ve sendika üyelerini ve üye olma potansiyeli taşıyan çalışanları doğrudan ilgilendirmesine rağmen ne yazık ki son zamana kadar, gerçek anlamda, sendikal politikaların önemli konularından birini oluşturamamıştır. Oysa, özelleştirme tüm ülkeler açısından benzer özellikler gösterse de Türkiye için sendikacılık açısından ayrı bir önemi bulunmaktadır. Özelleştirme tartışmalarının başladığı 1980’li yıllarda kamu kesiminin toplam istihdam içindeki payı yüzde 35 civarında olmasına rağmen sendikalı işçilerin yaklaşık yüzde 70’i kamu kesiminde bulunmaktaydı. Özel kesimde 1980’li yıllarda sendikalılaşma oranı ortalama yüzde 25 civarında iken, kamu kesiminde bu oran yüzde 90 civarındaydı. Özelleştirmenin gerçekleştirildiği her yerde ise sendikalı işçi sayısı ve oranı hızlı düşüşler göstermiştir. Bu gerçeklere rağmen Türkiye’de sendikaların özelleştirmeye karşı etkili bir politika geliştirdiğini, anlamlı ve sonuç alıcı bir mücadele sürdürdüğünü söylemek ise ne yazık ki mümkün değildir. Üstelik, Hak-İş, Öz Çelik-İş, Öz Gıda İş gibi bazı Konfederasyon ve ona bağlı sendikalar özelleştirmeye karşı çıkmak yerine, özelleştirme sürecinin bir aktörü, tarafı olarak sendikal felsefe ile çelişen tutumlar sergilemiş, Et Balık Kurumu ve Karabük Demir Çelik İşletmelerine “talip” olmuşlardır. Büyük ölçüde kamu kesiminde örgütlü olan Türk-İş ve Türk-İş’e bağlı sendikalar ise özelleştirmeye karşı çıkmak yerine, çağın ve küreselleşmenin “kaçınılmaz bir sonucu ve gereği” olarak özelleştirmeğe uzun süre “sıcak” bile bakmışlardır. Örneğin Türk-İş’e bağlı sendikaların yöneticileri arsında 1998 yılında yapılan bir ankete katılanların yüzde 2.27’si kamu işletmelerinin özelleştirilmesine koşulsuz taraf olurken, hiçbir kamu işletmesinin özelleştirilmesini istemeyenlerin oranı sadece yüzde 63.87 olmuştur. Sendikaların merkez yöneticileri ve şube yöneticileri açısından özelleştirmeye karşı takınılan tutuma bakıldığında merkez yöneticilerinin yüzde 77’si özelleştirmeye tamamen karşı olurken, şube yöneticilerinde bu oran yüzde 55’e düşmektedir. Bu veriler özelleştirilecek işletmelerde ağırlıklı olarak örgütlü olan Türk-İş ve bağlı sendikalarda özelleştirmenin istihdamda, sendikalara olumsuz yansımalarının tam “anlaşılmadığını” da söylemek zor görünmektedir. Çünkü, bu sendika yöneticileri kamu işletmelerine sahip çıkmak, onların daha verimli işletilmesini talep etmek yerine neo-liberal politikaların bir tarafı olarak “verimsiz” çalışan kamu işletmeleri ile stratejik önemi olmayan işletmelerin özelleştirilmesini istemektedir. Kuşkusuz sendikacılık ile yakından uzaktan bir ilişkisi bulunmamaktadır. Çünkü sendikacılık öncelikle üyelerin çıkarlarını korumayı ve geliştirmeyi gerektirmektedir. Oysa özelleştirilen tüm işletmelerde üye işçiler işten çıkarılarak buralarda

sendikasılaştırma gerçekleştirilmekte, daha sonra da işçiler daha düşük ücretler ve daha kötü çalışma koşulları ile istihdam edilmeğe zorlanmaktadır. Aslında burada sorun sadece sendikacılardan kaynaklanmamakta, özelleştirilen kamu işletmelerindeki işçilerin de yeterince duyarlı davranmayıp, hem sendika yönetimlerine hem de özelleştirmelere karşı gerekli etkili tepkiyi göstermemesinden kaynaklanmaktadır. Ancak, işçilerin bu tutumlarının arkasında iyi bir bilgilendirme ve eğitim çalışmasının yapılmamasının da rolü olduğu unutulmamalıdır. Sermayenin özelleştirme lehindeki ideolojik bombardımanına, ne yazık ki sendikalar aynı düzeyde karşı koyamamıştır, böyle bir istekte bulunmamıştır. Böyle olduğu için de sendikaların hem merkez hem de şube yöneticilerinin yüzde 31'i kamu işletmelerinin “çalışanlara” satılmasına sıcak bakmış, bu türden bir özelleştirmeyi olumlamıştır. Kuşkusuz bu bir sınıf kimliğinin aşınmasından başka anlama gelmemektedir. Bunun tam karşılığı ise panoptik sendikacılıktır.

Sendika yöneticilerinin özelleştirmeye karşı “yeterince duyarlı olmadığı” böylesi bir ortamda sendikal politikaların da özelleştirmeye karşı etkili eylemler çerçevesinde oluşturulmasını beklemek bir “haksızlık” olur. Nitekim, sendikaların merkez ve şube yöneticilerine göre özelleştirmeye karşı en etkili mücadele yolları önce kamuoyunu aydınlatmak olmaktadır. Onu kitlesel gösteriler ve parlamentonun kullanılması izlemekte, üretimden gelen gücün kullanılması ise daha gerilerde kendisine yer bulabilmektedir. Yargı yolunun kullanılması ise göz ardı edilmeyecek kadar önemli bir politika olarak benimsenmektedir. Kuşkusuz, bu yaklaşımlar sendika yöneticilerinin özelleştirmeye karşı pasif, etkisiz eylemlerden yana olduklarının bir göstergesi olarak değerlendirilebilir. KİGEM’in yargı yolu ile özelleştirmelere karşı sendikalardan daha etkili olması bu nedenle sürpriz olarak değerlendirilmemelidir. Sürpriz değildir çünkü, kamu kesiminde örgütlü olan Türk-İş’in sendika yöneticilerinin yaklaşık sadece yüzde 60’ı sendikaların özelleştirme politikalarını yetersiz bulmaktadır. Üstelik yöneticilerin yüzde 17’si iş güvencesi ve sendikal haklar korunmak koşulu ile özelleştirmeye sıcak bakmaktadır! Belli ki bu sendikacılar özelleştirmenin ne olduğunu ve kaçınılmaz sonuçlarını bilmemektedir. Yöneticilerin özelleştirmeye bu kadar ilgisiz ve uzak olduğu bir evrende sendikal politikaların da etkili bir mücadeleye yönelik olarak oluşmasını beklemek eşyanın tabiatına aykırı olacaktır.

Kamu işletmelerinin özelleştirilmesi ile birlikte işten atılmaların da başlamasına, işten çıkarılanların yer yer oranlarının yüzde 100’lere ulaşmasına rağmen her sendika kendi örgütlü olduğu işyerlerinde özelleştirme gerçekleştirilmedikçe büyük bir tepki göstermemiş, özelleştirmenin gerçekleştiği işyerleri çalışanları ve sendikaları ile güçlü bir dayanışma içine girmemiştir. Öyle ki, 1998 yılında İzmit SEKA’da olduğu gibi işçiler sendikaya ve bağlı bulundukları Konfederasyona rağmen özelleştirmeye karşı çıkarak işyerini terk etmeme gibi oldukça etkili eylemlere başvururken, sendika yöneticileri bir süre sonra sürüklenerek bu eylemlere sahip çıkmak zorunda kalmış, ancak akabinde bu eylemleri etkisiz kılma yönünde oldukça önemli çabalar göstermişlerdir. Daha sonra, 2005 yılında bir kez daha İzmit SEKA işçileri özelleştirmeye karşı direnmiş, ama bu kez fabrikayı korumaktan çok birer işe sahip olmayı benimsemişlerdir. Ki bu da özelleştirmenin işçileri nasıl birer korsakof-işçiye dönüştürdüğünü gösteren iyi bir örnek olmuştur.

Özelleştirmelere karşı çıkmak bir yana, bunu yukarıda açıklanan tahribata rağmen savunan işçi, sendika üyesi ve sendika işçi sınıfına, topluma ihanet ediyor demektir. Sözlükler, ihanet edenlerin hain olduğunu belirtmektedir. Şimdi, seçim sonuçlarından cesaret almış daha pervasız bir hükümetin özelleştirme politikaları karşısında bir kez daha kahramanlık ve hainlik arasındaki ince bir çizgideyiz.

Hak-İş ve bağlı sendikalar özelleştirmeye taraf olup, sendikal felsefe ile bağdaşmayan bir tutum içinde kamu işletmelerini satın alırken, Türk-İş ve bağlı sendikalar özelleştirmeye karşı etkili bir politika geliştirmek yerine “kaderine” razı olurken, ağırlıklı olarak özel kesimde örgütlü olan DİSK de ne yazık ki özelleştirmelere karşı etkili sendikal politikalar geliştirememiş, sendikal dayanışmanın gereklerini zaman zaman sembolik olarak yerine getirmekle yetinmiştir. Öyle ki, bir dönem DİSK’in başkanlığını yapmış olan Rıdvan Budak, Türk-İş Başkanı Bayram Meral ile bir televizyon programında yaptığı tartışmada “en büyük sendika biziz diye övünmeyin yarın özelleştirmeler tamamlandığında bizden de küçük olacaksınız, o zaman görüşürüz” deme “zaafiyetini” bile göstermiştir. Sendika yöneticilerinin böyle düşündüğü Türkiye’de özelleştirmelere karşı en etkili mücadeleyi sürdüren kurumun KİGEM olması sendikal politikalar açısından utanç verici bir durum olsa da, sendikalı işçiler ve işçi sınıfı açısından anlaşılabilir durum değildir. Güney Afrika’da özelleştirmeye karşı milyonlarca işçinin genel greve giderek gösterdiği tepki ve mücadele Türkiye’nin de önemli dersler çıkaracak bir tarihsel deneyim olarak işçi sınıfının ve sendikaların karşısında durmaktadır.

Özelleştirme: İdeolojik yıkım

Ekim Devrimi sonrasında, özellikle Keynezyen iktisat politikalarının izlendiği yıllarda daha çok “ulusal”, “kamu” yatırımlarından söz edilirdi. Stratejik mal ve hizmet üretiminde mutlaka ulusal ve kamu yatırımı olmasına özen gösterilirdi. Tekellerin egemenlik alanını genişletmesine, çok ülkeli şirketlerin (ÇÜŞ) yaygınlaşmasına bağlı olarak önce “ulusal” olan, sonra da “kamu”ya ait olan sorgulanmaya başlandı. Özellikle Keynezyen iktisat politikalarının karşılaşılan sorunu çözmede yetersiz kalması ile birlikte, yirminci yüzyılın son çeyreğinde piyasanın egemenliğini hakim kılmak için kamunun verimsizliği ve etkisizliğinden söz edilmeğe başlandı ki, bu özelleştirmenin önünü açan ilk teorik sorgulamalar ve uygulamaya dönük ilk yaptırımlar olarak kabul edilebilir. İşçi hareketinin güç kaybetmesi, Sovyetler Birliği’nin çözülüşü ile birlikte de özelleştirme hız kazandı ve yaygınlaştı. Özelleştirmelerin piyasaya dönük tek amacı vardır. Mal ve hizmet üretilen sektörde daha fazla kâr elde etmek! Bunun için de sömürü oranını yükseltmek, kar oranlarını artırmak gerekir. Böylesi bir sonuca varmanın en kestirme ve kolay yolu da işçi haklarını kısıtlamak, çalışma koşullarını zorlaştırmak, çalışma ilişkilerini zora ve otoriter bir yönetime dayanarak çözmek, ücretleri düşürmektir. Dün de böyle idi, bugün de böyledir.

Türkiye, yirminci yüzyılın son yirmi yılına bir yol ayrımı gelerek girmişti ve ülkede bir yönetim sorunu vardı. İktidara sağ mı sol mu egemen olacaktı? Darbeciler sağın egemen olmasına karar verdiler. Bu basit bir karar değildi, hayatın her alanında yansımasını bulması gerekiyordu. Özelleştirme

uygulamaları da bu politikanın bir sonucudur. İkili işlev görmüştür: Hem psikolojik üstünlük sağlama aracı olarak kullanılmıştır, hem de kamuyu etkisiz kılarak özel kesimi tek seçenek olarak kabul ettirmeyi amaçlamıştır. Kamu kesimindeki tek işletmenin varlığı bile, böylesi yatırımlar olabileceğini düşündüreceğinden tehlikeli olurdu. Bu nedenle KİT’lerde dalgalanan kamu işletmelerinin bayrakları neoliberalizme karşı bir başkaldırı olarak algılandı. Bu bayrakların indirilmesi, neoliberalilere moral verecekti, hızla bayrak indirme yarışına soyundular. Kuşkusuz bunun için de en uygun ilk isim T. Özal olacaktı. Şimdi bu mücadele bayrağını R. T. Erdoğan ve taşeronu K. Unakıtan devralmış görünmektedirler.

Özelleştirme basit bir devir teslim işi değildir. Hem üretimde bulunduğu sektör açısından hem de çalışanları ve onların yakınları açısından oldukça önemli etkileri ve sonuçları vardır. Örneğin Et ve Balık Kurumu (EBK) özelleştirilerek sadece devlet et, süt, peynir üretiminden vazgeçirilmedi. Tersine, bundan daha önemli bir iş yapıldı: Tarım politikalarının belirlenmesinde özel sektör, yani sermaye cephesi tek yetkili kılındı. Yani EBK’nın özelleştirilmesi ile tarım politikalarının belirlenmesi özel kesime devredildi. TEKEL de aynı işlevi görmektedir. TEKEL’in özelleştirilmesi ile birlikte artık bütün üretimi politikasını özel kesim belirleyecektir. Sayıları onbinlere varan bütün üreticileri ise özel kesimin insafına terk edilmiş olacaktır. Dışarıya kar transferleri ise başka bir yağma hukukunun konusu olacak kadar ince bir mesele olarak karşımıza çıkacaktır.

Kamu işletmelerinin varlığı, mevcut iktisat politikası ile çelişir. Birer “kötü örnek” olan bu işletmeler, ideolojik üstünlük sağlamak, psikolojik olarak toplumu etkilemek kadar, yarın için potansiyel tehlike oluşturmaması için de mutlaka yok edilmelidir. Özelleştirme de bunun en iyi aracıdır.

Piyasanın egemenliğini ve seçeneksiz üretim faaliyeti olduğunu vaat etmek özelleştirmenin en önemli amaçlarından biridir. İşçilere bunu kabul ettirdikçe ideolojisinin varlık nedenini de oluşturur, işçileri kapitalist sistem ile daha sağlıklı bir şekilde bütünleştirir, başka seçenek olmadığına ikna eder. Geri kalanı hikayedir. Bu hikaye için aşağıdaki ek oldukça anlamlıdır. Zira, sendika neye nasıl ve nereden bakacağını bilmez görünerek, yukarıda açıklanmaya çalışılan bütün gerçekleri adeta gizleyerek, nedenleri, buna yol açan süreci hiç tartışmadan, sadece sonucun önemsiz olan bir kısmını ortaya koyarken, asıl yıkımı gizlemektedir. Panoptik sendikacılığa, özeleştirme sürecinde düşen görev tam da budur.

Özelleştirmelere karşı çıkmak bir yana, bunu yukarıda açıklanan tahribata rağmen savunan işçi, sendika üyesi ve sendika işçi sınıfına, topluma ihanet ediyor demektir. Sözlükler, ihanet edenlerin hain olduğunu belirtmektedir. Şimdi, seçim sonuçlarından cesaret almış daha pervasız bir hükümetin özelleştirme politikaları karşısında bir kez daha kahramanlık ve hainlik arasındaki ince bir çizgideyiz.

* Bu yazı daha önce (2005’te) www.sendika.org ve www.ozguruniversite.org da yayınlanmıştı. Konunu güncelliği nedeni ile ilk bölümü yapılan bazı eklemeler ile yayınlanmasının anlamlı olacağı düşünülmüştür.

(Yazıda www.medikalsozluk.com/sozluk.asp%3Fkeyword%3Dveba+%22veba%22&hl=tr&lr=lang_tr;

F. Engels, İngiltere’de Emekçi Sınıfın Durumu, (Çeviren: Y. Fincancı), Sol Yayınları, Ankara, 1997, s.130,

K. Marx, Kapital, (Çeviri: A. Bilgi), Birinci Cilt, Sol Yayınları, Ankara, 1986,

http://www.treasury.gov.tr/mevzuat/KitListe_Aralik2004.xls;
s; <http://www.oib.gov.tr/portfoy/portfoy.htm>,
Petrol-İş, 97-99 Yıllığı, İstanbul, 2000,

Y. Akkaya-M. Çetik, Türkiye’de Endüstri İlişkileri, Tarih Vakfı/FEV Yayını, İstanbul, 1999,

Türk-İş, KİT’ler ve Özelleştirme: İddialar ve Gerçekler, Ankara, 1998 kaynaklarından yapılan alıntılar teknik bir

22 Temmuz seçim

Cumhurbaşkanlığı seçimi krizinin ürünü olarak gündeme gelen erken seçim yapıldı. AKP, seçimlerden bir zaferle çıktı. Meclisteki koltuk sayısı 340 olan AKP, tek başına hükümet kurabilecek. 2002 genel seçimlerine göre, oylarını yüzde 12'den fazla arttırarak yüzde 46,6'ya ulaştıran AKP, meclise yeni giren MHP ve bağımsızlara rağmen, seçim öncesi son duruma göre yalnızca 12 koltuk kaybetti. Ordu eksenli kampın CHP-MHP hükümeti hayali hüsrarla bitti. DTP'nin desteklediği bağımsız milletvekilleri ise meclise girmeyi başardı.

AKP'nin ardından yüzde 20,9 oy oranıyla ikinci parti olan CHP, 2002'ye göre oy oranında yüzde 1,5'luk bir artış sağlasa da, mecliste 37 koltuk kaybederek 112 koltukla yetinmek zorunda kaldı. Son duruma göre mecliste, oylarını yüzde 6 arttırarak yüzde 14,3'e çıkaran MHP'nin 71, bağımsızların da toplam 28 koltuğu olacak. Bu rakamlar, her iki kesim tarafından da seçim öncesinde beklenen rakamların oldukça altında yer alıyor. Sonuçlar, DTP'nin mecliste grup kurabileceğini gösteriyor. Sonuçlara göre, uzlaşma sağlanabilirse, AKP diğer partilerle birlikte cumhurbaşkanını seçebilecek.

Oylarını ülke genelinde yüzde 12'den fazla arttıran AKP, Kürdistan'da oylarını yüzde 24 oranında artırıp yüzde 54'e ulaşarak rekor kırdı. AKP'nin oy oranı, Karadeniz ve İç Anadolu'da da yüzde 53-54 oldu. CHP'nin oyları ise, İç Anadolu ve Kürdistan'da düştü. DTP'yi "Türkiye partisi olmamakla bölge partisi olmakla" suçlayanlar, kendileri bölge partisi durumuna düştüler. Ülkenin bir bölümünden oy alamadılar.

2002 seçimlerinde meclise girememekle birlikte, aldıkları yüksek oranlarla dikkat çeken ve hazine yardımı alan dönemin Doğru Yol Partisi (Demokrat Parti) ve Genç Parti ise, bu seçimde yüzde 4'er küçülme yaşayarak gerilediler. DP'nin oy oranı yüzde 5,4 olurken, GP yüzde 3'te kaldı. Sonuçların açıklanmasının ardından DP Genel Başkanı Mehmet Ağar, parti başkanlığından istifa ettiğini açıkladı.

AKP, İstanbul'da yüzde 45,27 ile birinci parti olurken, CHP, yüzde 26,7 ile ikinci oldu. CHP'nin İstanbul'da Türkiye genelinin üzerinde bir oranla oy alması dikkat çekti. Öte yandan, her iki partinin de İstanbul'dan çıkardığı milletvekili sayısı düştü. 2002 yılında İstanbul'dan AKP 43, CHP 27 milletvekili çıkarırken; 2007 seçimlerinde bu rakamlar AKP için 39, CHP için 22 oldu.

DTP'nin bağımsız adaylarla girdiği seçimlerde, oylarında bir düşüş olduğu da dikkat çekti. DTP pek çok ilde oy kaybına uğradı. Bağımsız adaylarla seçime girmiş olmanın yüzde 10'luk baraj engelini de ortadan kaldırmasına rağmen Kürt halkı beklenen desteği vermedi. Aralarında DTP tarafından desteklenmeyen adayların da bulunduğu bağımsızlar, toplam yüzde 5,2 oranında oy aldılar. Oysa, DTP'nin önceli konumundaki DEHAP, 2002 seçimlerinde tek başına yüzde 6,14 oranında oy almıştı. Örneğin, DTP adaylarının tamamının seçildiği Diyarbakır'da, HADEP 2002 seçimlerinde 236 bin oyla yüzde 56 oranında iken 22 Temmuz seçimlerinde dört adayın toplam oyu 199 binde kaldı. 37 bin oy kaybının yaşandığı Diyarbakır'daki bu tablo diğer illerde de farklı olmadı. 2002'de 105 bin oy alınan Van'da 22 Temmuz'da DTP'nin bağımsız adayları 93 bine geriledi. 20.119 oy ve yüzde 32 oranıyla 2002'de

Bir genel seçimi daha geride bırakırken, bundan sonra yapılması gereken, erken seçimin amacını oluşturan işbirlikçi teknelci sermayenin, işçi ve emekçilere yöneltmeyi tasarladığı kapsamlı saldırılara karşı devrimci, birleşik, militan bir hatta mücadeleyi yükseltmektir.

birinci parti olduğu Iğdır'da bu seçimde 17 bine düşerek birinciliği de AKP'ye kaptırdı. DTP'nin Kürt göçmenlerin yoğunlaştığı illerde gösterdiği adaylar da beklenen desteği alamadı. Adana'da 79 binden 50 bine; Mersin'de 64 binden 48 bine; İzmir'de, birinci bölgede 56 binden 37 bine, ikinci bölgede ise 40 binden 23 bine düştü. İstanbul'da da tablo farklı değil. Birinci bölgede 96 binden 81 bine gerileme yaşanırken, ikinci bölgede 72 binden 45 bine düşüş yaşandı. Üçüncü bölgede de beklenenden çok daha az oy alındı; 2002'de 118 bin oy alınan bu bölgede oy sayısı 90 binde kaldı.

Seçimler için dikkat çekici bir nokta da öncekilere göre, seçimlere katılımın yüksek olmasıdır. 42,6 milyon seçmenden yaklaşık 36 milyonu sandık başına gitti. Bu da seçimlere katılımın yüzde 85'lere ulaştığını gösteriyor. Seçimlerden önce yürütülen gerilim stratejilerinin de önemli ölçüde etkisiyle, 2002 seçimlerinde 13 milyonu bulan oy kullanmayan seçmen sayısı bu seçimlerde 7 milyona düştü.

AKP'nin aldığı son seçim galibiyetiyle, eski DP Genel Başkanı Adnan Menderes'in ardından ilk defa üst üste, artan oylarla tek parti hükümetleri kurulmuş olacak. Hatırlanacağı üzere Menderes, 1950 seçimlerinde yüzde 52,7 oranında oy alarak tek başına hükümet kuran DP, 1954 seçimlerinde oylarını daha da arttırarak yüzde 57,6'ya çıkarmıştı.

AKP'nin Türkiye tarihinde Menderes'ten sonra, hükümetteyken oylarını artıran tek parti olduğunu söyleyen Tayyip Erdoğan, sonuçlara "Şımarımayacağız, reformlara devam. Tek bayrak, tek devlet, tek millet!" şeklinde konuşup kendilerine oy vermeyenlere de seslenerek "kapsayıcı" bir tutum takındı. TBMM Başkanı Bülent Arınç ise, "CHP ve MHP bizim aldığımız oyların toplamını elde edemedi" yorumunda bulunurken, AKP'nin aldığı sonuçları DP döneminde Menderes'in başarısına benzetirken, "bu sonuçlarla siyaset yeniden dizayn edilecektir" dedi. Arınç, AKP'nin seçimde büyük başarı sağladığını vurgularken, "Bu halkın muhturasıdır. Halkın cevabıdır, davranışıdır. Muhtıra, birilerine hatırlatmaktır" dedi.

Seçim sonuçlarını başarısızlık olarak tanımlayan CHP'liler arasında tartışma çıkarttı. Deniz Baykal'dan açıklama gelmemesi partideki gerilimi artırdı. Seçim sonuçları ardından, basın açıklaması yapmak isteyen Genel Sekreter Önder Sav, parti önündeki CHP'liler tarafından yuhalanarak konuşturulmadı. Önder Sav "Muhalefete devam edeceğiz" dediği an partililer, "İstifa!" diye slogan attılar. Sav, gazetecilerin "olağanüstü genel kurulu toplayacak mısınız?" sorusuna ise, cevap veremedi. İki gün bekledikten sonra Deniz Baykal, basın karşısına geçerek istifa

etmeyeceği mesajını verdi.

Bağımsız milletvekili adayları ile seçimlere katılan DTP ise "uzlaş ve barış çağrısı"nda bulundu. Diyarbakır'dan bağımsız olarak Meclis'e giren Aysel Tuğluk ve Akın Birdal, "Gerilim için değil, barış için geliyoruz. Kürtler için değil, Türkiye için umut olacağız. Cumhurbaşkanlığımı da kriz konusu olmaktan çıkaracağız" dediler. Tuğluk, "Hükümetlerin itici gücü muhalefettir. Cumhurbaşkanlığımı da kriz konusu olmaktan çıkaracağız. Genelkurmay'la TBMM arasında kriz oldu. Ama irade Meclis'te olmalı ve sorun çözülmelidir. Yarı başkanlık sistemi olabilir, yetkiler dağıtılabilir ve Meclis'e asıl görev verilebilir" şeklinde konuştu. DTP Diyarbakır İl binasının önünde yapılan kutlamada konuşan Diyarbakır bağımsız milletvekili Aysel Tuğluk, "Özgür demokratik bir Türkiye ve Kürtler'in de temel hak ve hukukuna saygı duyulacak bir ülke için mücadele edeceğiz. Sağduyulu ve bilimsel olacağız" dedi. DTP Başkanı Ahmet Türk ise, "AKP'nin birçok yerde çok yüksek oy alması biraz hesaplarımızı altüst etti" dedi.

AKP'nin seçim başarısına en çok işbirlikçi burjuvalar ve emperyalistler sevindi. Onlar, İMF'ci politikalar ve emperyalizme uşaklık bir beş sene daha sürecek diye ellerini ovuşturuyor. Seçim sonuçlarını ilk değerlendirenlerden biri Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanı Güler Sabancı olurken, Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) Başkanı Oğuz Satıcı da burjuvazi adına ilk konuşanlar arasında yer aldı. Bu burjuvaların ortaklaştıkları nokta, "sonuçların demokrasi adına sevindirici" (!) bulunması oldu. Güler Sabancı, AKP'nin 4,5 yıllık iktidarından sonra, oylarını ciddi bir oranda artırıp yeniden iktidar olduğunu kaydederek, "Oyların dağılımı, AKP'nin, artık yalnız bir kesimin değil, merkezin partisi olduğunu göstermektedir" dedi. Oğuz Satıcı ise, seçimlerde piyasaların beklentileri doğrultusunda Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın "uzlaşmacı" mesajlar vermesinin AKP'yi tekrar iktidara taşıdığını vurguladı. Satıcı, "Sonuçlar AKP'yi merkez sağın tek partisi durumuna getirmiştir. MHP de ileri dönük olarak umut vaatetmiştir" dedi. Satıcı, "DTP'nin desteklediği bağımsız adayların Meclis'e girmesinin, halkın, terörün Meclis'te çözülmesini istediğini gösterdiğini" belirtti.

AB ve ABD temsilcilerinden ilk gelen açıklamalarda sonuçlardan duyulan memnuniyet, "demokrasi ve istikrar" vurgusu öne çıktı. ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Avrupa ve Avrasya'dan sorumlu üst düzey yetkilisi Matt Bryza, "Türkiye'de yapılan genel seçimlerin, Türk demokrasisi için büyük bir başarı olduğunu" söyledi. Avrupa Parlamentosu

lerin ardından

Sosyalist grup adına yazılı açıklama yapan başkan yardımcısı Jan Marinus Wiersma “askeri baskıya ve Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy’nin Türkiye’ye olan düşmanlığına karşı duran Türk halkını kutladığını” belirtti. Marinus Wiersma, “Türkiye’deki seçim sonuçlarının, halkın ülkeyi AB’ye yaklaştıran hükümete destek verdiğini gösterdiğini” söyledi. Avrupa Parlamentosu’nun Karma Parlamento Eşbaşkanı Joost Lagendijk, “seçim sonuçlarının, AKP’nin bundan sonra da son derece başarılı olan ekonomi politikalarını ve demokratik reformlarını sürdürebilmesi anlamına geldiğini” söyledi.

Lagendijk ayrıca, “Bundan sonra AKP’nin Cumhurbaşkanlığı seçimleri için bir uzlaş bulmasını bekliyoruz. Ayrıca kazandıkları bu zaferle AKP’nin, Türkiye Cumhuriyeti’nin laik yapısının tehlike altında olduğundan endişelenenlere bu korkularının yanlış olduğunu ve AKP’nin de laikliğe güçlü bir şekilde bağlı olduğunu göstermesi gerekiyor. Son olarak bağımsız Kürt milletvekillerinin de bir grup oluşturabilecek bir sayıyla Meclis’e girebileceklerini umut ediyorum. Mecliste Kürt politikacıların olması, Kürt sorununa siyasi bir çözüm bulunmasını kolaylaştıracaktır” ifadelerini kullandı.

22 Temmuz seçimleri şeriat korkutmaları, şovenizmle ve milliyetçilikle halkı zehirlemek isteyenlerin istedikleri sonuçları alamadığını gösteriyor. Bu yanı ile militarist söylemleri seçim propagandasının merkezine oturtanların, halktan prim görmediği söylenebilir. MHP’nin oyunu bir parça artırmış olması ya da DSP ile birleşen CHP’nin yüzde birbuçuk fazla oy alması bu gerçeğin üstünü örtmekten uzaktır. Halka “kitlesele refleks” çağrılarını yapan, gece yarısı muhtıralar yayınlayan ordunun ise seçimlerin diğer bir mağlubu olduğu açıktır.

AKP hükümeti sosyal yıkım politikalarını pervasızca uygulamış, bu dönem reel ücretler düştüğü için işçi ve emekçilerin yaşam standartlarının daha da kötüleştiği bir 4 yıl olmuştur. Buna rağmen seçim sonuçları göstermektedir ki AKP kitleler gözünde hala yeterince yıpranmış bir durumda değildir. Bunda uluslararası sermayenin desteği ile devamı sağlanabilen ve aslen yüksek faizden beslenen sıcak para girişlerinin ekonomik bir krizi engellemiş olması, saldırı politikaların çoğunun bir önceki hükümetin uygulamalarının devamı niteliği taşıması, AKP tarafından uygulanan yıkım programlarının ise henüz sonuçlarını yeterince göstermemiş olması başlıca nedenler olarak sayılabilir. Yaşanan yıkıma karşı tepki duyan kesimler için ise ortada AKP’den daha fazla güven veren bir başka alternatif yoktur. İşsizlerin, reel ücretlerin düştüğünün farkında olanların ya da soyal yaşamı kötüleştirilenlerin AKP yerine CHP ya da MHP’ye yönelmeleri için bir neden yoktur. Bu düzen

cephesinde AKP’nin herşeye rağmen alternatifsizliğini anlatmaktadır. Tüm bu tabloya eklenen ordu merkezli kampla yaşanan krizler, ordunun siyasete müdahaleleri hükümet olan ama sanki eli kolu başka güçler tarafından bağlanmış ve böylece bir takım mecburiyetlerle karşı karşıya bırakılan AKP tablosu görüntüsü yaratmaktadır ki, bu da AKP üzerinden kitlelerin ümitlerinin tükenmesini engelleyen başka bir etkindir. Ordu merkezli kampla AKP arasındaki gerilim sadece bu açıdan değil aynı zamanda mağduriyet görüntüsü adı altında herşeye rağmen mevcut statüko ile mücadele eden bir AKP yanılmasına da bazı kesimlerin kapılmasına neden olmuştur. AKP’nin oy oranını artırdığı kesimlerin başında orta sınıflar gelmektedir. Burada orta sınıflar ile AKP’yi birleştiren etken olarak da var olan ekonomik sistem ile aralarındaki “kredi” bağıni görmek gerekiyor. Kredi ile bir ev ya da araba almış olan bir orta sınıf mensubu için “istikrar” da bu kredi dengesinin sarsılması olasılığıyla gündeme gelecektir. Koalisyon iktidarlarının istikrarsızlıklara yol açtığı propagandası yanında, bunun çeşitli örneklerinin yaşanmış olması da, AKP’ye yönelişi açıklayan etkenler arasında sayılabilir.

Gençlerin AKP’ye yönelişinde ise, statükoyu temsil eden “eski moda” partilere kıyasla, AKP’nin çekiciliği henüz tükenmemiş dönemsel bir marka olarak iş gördüğünü atlamamak gerekir. Güney Kürdistan’a karşı açılan sefer çağrılarına, AKP’nin katılmıyor görüntüsü vermesi, Kürt halkından da aslında hak etmediği oyları almasına yol açtı. AKP genel olarak yaklaşık beş yıllık uygulamalarının faturasını ödemek yerine, yeni gerici politikaları için onay almış oldu. Kuşkusuz ki bu, halkın AKP’nin önceki politikalarını onayladığı değil, demokratik istemleri savunduğu görüntüsüne oy verdiği anlamına gelmektedir.

Kuşkusuz ki 22 Temmuz seçimleri, Türkiye’de son birkaç yıldır yaşanan, politikaya müdahaleleri de kapsayan gelişmelerin bir uzantısıdır. Zira, 2007’nin Mart-Nisan aylarında yapılan müdahalelerle, ülkeyi erken seçime zorlayan güçler, bulundukları mevziyi tutmaya hala devam etmektedir. Ülkeyi cumhurbaşkanı seçememe krizine iterek, erken bir

genel seçimi zorlayan güç odakları, seçimden istedikleri sonucu alamamışlar, özellikle de CHP oynadığı rolü oynayamayacağı bir köşeye itilmiştir. Ama bu güçlerin, seçimin sonuçlarına bakarak tümüyle köşelerine çekileceğini beklemek saflik olur. Seçim süreci boyunca, Güney Kürdistan’a bir askeri sefer için ortamı oluşturmaya çalışan güçlerle cumhurbaşkanı seçememe krizi yaratan güçlerin aynı olduğu biliniyor. Bu yüzden de meclisin toplanmasından hemen sonra gündeme getirilecek bu iki konu, hem AKP’nin, hem de ordu merkezli burjuva kampın seçimin sonuçlarını nasıl okuduklarını gösterecektir. Şimdi AKP, “herkesi kucaklayan parti” rolünde etkisini artırmaya çalışmaktadır. Ordu merkezli burjuva kamp da bir süre belki biraz alttan alır görünecektir. Ama, cumhurbaşkanı seçimi ve Güney Kürdistan’a yönelik seferi de kapsayan tutumlar; hem AKP’nin hem de ordunun yeni yönelimlerini ortaya çıkaracaktır.

Toparlarsak, yeni meclis, bir yandan cumhurbaşkanı seçimi krizini çözme diğer yandan da Güney Kürdistan’a yönelik nasıl bir tutum alacağı sorunuyla yüzyüzedir. Bu iki sorunun bugün için kolay bir çözümü yoktur ve bunun son derece çetin ve çatışmalı olacağını şimdiden söylemeliyiz. Özellikle de son olarak AKP’nin Cumhurbaşkanlığı adaylığı konusunda Abdullah Gül’ün ısrarlı olacağının işaretini verdiği ve emekli general Edip Başer’in “cumhurbaşkanı belirlemede durum raydan çıkarsa, ordu yine müdahale edebilir” sözleri dikkate alınırsa.

Ama artan istikrarsızlık unsurlarına rağmen, oyları burjuva düzen partilerinin aldığı da bir gerçektir. Emekçi kitleler, gönülsüzce ve hatta düzen partilerine küfür ederek de olsa, onlar tarafından bir kez daha aldatılıp “oy deposu” olarak kullanılmayı kabullenmişler; burjuvazinin kendi açısından onarmayı ve istikrarsızlığını gidermeyi esasta başaramadığı, düzenin dışarıdan ve cepheden yönelecek saldırılarla zayıflatılmasına zemin oluşturamamışlardır. Sermaye düzeni ve onun siyasal partileri, emekçilere, bir kez daha emekçilerden aldıkları oyları kullanarak saldıracaktır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler açısından asıl sorun buradadır. Yoksa, sermaye sınıfının nasıl bir hükümete mahkum kalması değil.

Yeni hükümete ilişkin iki sıkışma noktasını bugünden tanımladıktan sonra, gerek cumhurbaşkanlığı seçiminde yaşanacak olan krizin, gerekse sınır ötesi operasyonun faturasının emekçi kesimlere dün olduğundan daha yüklü bir biçimde kesileceği kesindir. Bu haliyle sermaye düzeni seçim öncesi suni bir kamplaşma yaratarak işçi ve emekçileri sandık başına çekmiş ve kötünün iyisini seçmeleri dışında farklı bir çıkış olmadığı noktasında güçlü bir manipülasyon yaratmıştır. Şimdi de işçi ve emekçilere, 22 Temmuz’da aldığı icazetten güç olarak saldırıların hazırlığını yapmaktadır. Sermaye çevrelerinin bugünden ağızları kulaklarında gezmeleri de bundandır.

Sonuç olarak; bir genel seçimi daha geride bırakırken, bundan sonra yapılması gereken, erken seçimin amacını oluşturan işbirlikçi tekelsi sermayenin, işçi ve emekçilere yöneltmeyi tasarladığı kapsamlı saldırılara karşı devrimci, birleşik, militan bir hatta mücadeleyi yükseltmektir.

BDSP'nin seçim faaliyetinden...

İstanbul: OSİMDER'de işçiler seçimleri tartıştı!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu 19 Temmuz Perşembe akşamı OSB-İMES İşçileri Derneği'nde seçimler gündemi ile bir işçi toplantısı gerçekleştirdi. Toplantı bugün işçi sınıfının içerisinde bulunduğu tablonun kısa bir özeti ile başladı. Yapılan tartışmalarda ilk olarak AKP hükümeti döneminde gerçekleşen saldırılar ifade edildi. Hemen ardından ise bu saldırıların AKP'nin politikaları olmadığı, sermaye sınıfının işçi sınıfına yönelik topyekûn bir saldırısı olduğu, AKP'nin ise bu dönemde bu saldırının pratik uygulayıcısı olduğu ifade edildi. Düzen partilerinin ve hükümetlerin birer kukla olduğu vurgulandı. Sahne arkasında iplerin sermayenin ve emperyalistlerin elinde olduğu söylendi. İşçi ve emekçilerin seçimlerde alması gereken tutum anlatıldı.

İşçilerdeki yaygın eğilim olan "Peki ne yapmalıyız?" sorusunun tartışmaya açılması ile işçi sınıfının edilgenleştirildiği, yönetilmeye alıştırıldığı ve kendisinin yönetebileceğine olan inancının yok edilmeye çalışıldığı ifade edildi. Böyle bir tablo içerisinde BDSP'nin tam da bu gerçekliği, işçi sınıfının kendi iktidarını kurabileceğini kitlelere anlatabilmek ve bu uğurda emekçileri mücadeleye çekebilmek için seçimlere girdiği söylendi.

Sosyalizmin sorunları nasıl çözeceği, farklı yelpazelerdeki sol akımların bölünmüşlüğüne ne ifade ettiği vb. geniş bir alanda yürüyen tartışmaların ardından bir kez daha işçi sınıfının hem güncel sorunları hem de kendi iktidarını kurması için mücadele etmesinin gerekliliği ifade edildi. Oldukça canlı bir atmosferde geçen toplantıda hemen hemen tüm katılımcılar söz alarak düşüncelerini ifade ettiler, tartışmalara katıldılar.

Ümraniye BDSP

Sultanbeyli'de işçi toplantısı

Bölgemizde süren seçim çalışmasının son ayağı olarak "İşçiler seçimlerde neyi seçiyor?" başlıklı bir işçi toplantısı düzenledik. Çevremizdeki işçilerin çoğunluğunun Alevi olmasından kaynaklı, tartışma Aleviler'in üzerinde oynanan oyunlar üzerinden gerçekleşti. Bu oyunların Alevileri sisteme yedeklenme çabası olduğu vurgulandı. Ama asıl meselenin tek başına mezhep sorunu olmadığı, sorunun özünün sınıfsal olduğunu ifade edildi. Patronların dinsel, ırksal, mezhepsel, cinsel vb. ayrıma gitmedikleri, kendi çıkarları için ortak davrandıkları, işçilerin de kendi sınıf çıkarları için ortak davranması gerektiği dile getirildi. İşçi ve emekçilerin soruna 'sınıfa karşı sınıf' perspektifi ile bakması gerektiği vurgulandı.

Etkinlik canlı tartışmaların yapıldığı verimli bir toplantı oldu.

Sultanbeyli BDSP

Gazi'de kapanış yemeği

Gazi Mahallesi'nde seçim faaleyetinin yorgunluğunu çalışmaya çeşitli düzeylerde katkı sunan

dost ve yoldaşlarımızla beraber 23 Temmuz günü yaptığımız sohbetle attık. Günün ortasından itibaren kolektif olarak büromuzu temizledik. Sonrasında bir yoldaşımızın yaptığı yemeği sohbet ederek ve seçim sürecini değerlendirerek yedik. Seçim dönemi boyunca oluşturmayı hedeflediğimiz kolektif ve yoldaşça çalışma ortamının bir devamı olan yemek yoldaşlarımızın ve dostlarımızın bir seçim döneminin yorgunluğunu atması açısından oldukça anlamlıydı.

Şimdi önümüzde seçim döneminde yakaladığımız olanakları güce dönüştürme sorumluluğu ve bunun yüklediği yeni görevler bulunuyor!

BDSP Gazi

Küçükçekmece seçim faaliyetlerinden

Seçim çalışmalarımızın son gününü faaliyetimizi yoğun bir biçimde sürdürerek geçirdik.

E-5 üzerindeki afişlerimizin büyük çoğunluğunun üzeri düzen partileri tarafından kapatılmıştı. Seçim aracımızla çıkarak tüm E-5 hattını yeniden afişlerimizle kızılaştırdık.

Afişlerimizin yanısıra "Kadının kurtuluşu sosyalizmde/Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu!", "Haramilerin saltanatını yıkacağız/Bağımsız Sosyalist Milletvekili aday Hüseyin Temiz" yazılı ozalitleri Yenibosna ve Çobançeşme gibi merkezlere yaptık.

Aynı zamanda Sefaköy, İnönü, Borusan ve E-5'i "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni/BDSP", "Düzen partilerine oy verme/BDSP", "Amerikancı partilere oy verme, hesap sor/BDSP" yazılamaları ile donattık. E-5 üzerinde belirli noktalarda ve Sefaköy'de düzen partilerinin pankartlarını indirdik.

Seçim sürecinin son gününü İnönü Mahallesi'nde önlüklerimizle, ajitasyonlarımızla aday bildirilerimizi dağıtarak sonlandırmış olduk.

Seçim süreci boyunca devletin ve sivil faşist odakların çeşitli saldırıları ve keyfi tutumlarıyla karşılaştık. Yine birkaç gün önce Altınşehir'de MHP'lilerin afişlerimizi kapattığını gören ve duruma müdahale eden bir yoldaşımız kalabalık bir faşist grup tarafından saldırıya uğradı. Saldırı sırasında yoldaşımızda darp izleri ve çürükler meydana geldi. Yoldaşımıza karşı gerçekleşen saldırı çevrede bulunan emekçilerin sahiplenmesiyle püskürtüldü.

Devletin resmi kurumlarının yapılan saldırılar işe yaramayınca sivil faşist çetelere iş düşüyor. Ama eli kanlı faşistlere en güzel cevap bizlere destek olan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

emekçiler tarafından verildi.

Küçükçekmece/BDSP

İzmir: İzmir'de etkin faaliyet

Seçim çalışmalarımızın son gününü iyi bir şekilde değerlendirdik. Ses aracımızın arkasında oluşturduğumuz konvoyla seçim çalışmalarını götürdüğümüz tüm emekçi semtlerini dolaşarak sesli propaganda yaptık. Sürekli çalışmalarını ulaştırdığımız Çiğli'nin ve Karşıyaka'nın emekçi semtlerinde sesli ajitasyonumuz oldukça dikkat çekici ve etkili oldu.

21 Temmuz günü Çiğli merkezde stand açarak ajitasyon konuşmaları eşliğinde bildiri dağıtımını gerçekleştirdik. 3 saat boyunca emekçilere düzenin teşhirini yaparak devrim ve sosyalizm propagandası yaptık.

Buca'da "Düzenin seçim oyununu bozalım!" şiarıyla yürüttüğümüz seçim çalışmalarına son hafta da yoğun bir şekilde devam ettik. Her gün afişimizle, aday tanıtım bildirimizle, ev ziyaretlerimizle ve en son Kuruçeşme seçim büromuzda yaptığımız etkinlikle seçim çalışmalarımızın son günlerine geldik.

21 Temmuz sabahı afişlerimizi Buca Üçkuyular, Köprü, Şirinyer, Yeşildere, Gaziemir, Organize, Gediz, Kuruçeşme, Çamlıkule, Adatepe, Yıldız Mahallesi, Evka 1, Eski İzmir güzergahlarına yaptık. Günün geri kalan kısmında aday tanıtım bildirilerimizi dağıttık. Üçkuyular'da sabah işçilere bildirimizi ulaştırdık. Limontepe'de bir kıraathanede ve Kürtler'in yoğun olarak oturduğu semte bildirimizi dağıttık. Gaziemir, Buca Kooperatifi ve Evka 1'de apartmanların posta kutularına bildirilerimizi attık. Adatepe ve Kuruçeşme'de bir yandan aracımızdan yayın yaparak propagandamıza devam ettik diğer yandan aday tanıtım bildirimizi dağıtırken insanlarla sohbet ettik. Seçim üzerinden hazırladığımız "ABD'ci, IMF'ci düzen partilerine oy verme, hesap sor!/Bağımsız sosyalist milletvekili Adayı Sinan Yürekli" imzalı pankartlarımızı Buca Organize girişine, Buca Heykel'e, Gaziemir Organize girişine ve Karabağlar yollarına astık.

20 Temmuz Cuma akşamı saat 21:00'de "Düzen partilerine verilecek oyumuz yok! Sorulacak hesabımız var!" etkinliğimizi başarıyla gerçekleştirdik. Programımıza sinevizyonla başladık. Ardından ise Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'nun hazırladığı seçimlerle ilgili oyunu sergiledik. Son olarak programımızı bağımsız sosyalist adayımızın konuşmasıyla sürdürdük. Halaylarla ve sloganlarla sona eren etkinliğimize 60 kişi katıldı.

Yamanlar seçim bürosuna faşist saldırı...

Yamanlar'da yürüttüğümüz yaygın seçim çalışmamızdan rahatsız olan MHP odaklı faşist güçler 18 Temmuz gecesi saat 04.00 sularında "Kuraklık, açlık, haksız savaşlar... Ya emperyalist- kapitalist barbarlık ya sosyalizm!" şiarlı pankartımız, "Bağımsız devrimci sosyalist aday Ahmet Subaşı BDSP seçim bürosu" yazılı ozalitimiz ve iki flamamızı parçaladı.

Bu olaydan yaklaşık üç hafta önce devrimci yapılarca örgütlenen ve BDSP olarak desteklediğimiz, BDSP seçim bürosunun önünden başlatılan Kürt ulusuna özgürlük şiarlı bir yürüyüş gerçekleştirilmişti. Yürüyüşün ardından faşistler yürüyüşün başladığı noktada toplanmışlar, ancak eylemcilere yönelik fiili

Yamanlar İzmir

bir durum yaşanmamıştı.

Faşistler çalışmamıza engel olmak için çeşitli girişimlerde bulunmuş, belli sokaklara afiş asmamızı yasaklamak istemiş fakat bizim kararlı tutumumuzla boşa düşürülmüştü. Faaliyetimizi engelleyemeyen faşistler çevrede oturan emekçilerin anlatımlarına göre saat 04.00'te büromuza gelerek küfürler eşliğinde pankart ve flamalarımızı parçalamışlardır. Mahalle halkının evlerinin balkonlarında müdahale ettiği faşist grup bunun üzerine oradan uzaklaşmıştır. Saldırı mahalle halkı tarafından büyük öfke ile karşılanmıştır.

Faşist saldırıyı protesto etmek için 20 Temmuz Cuma günü seçim büromuzun önünde bir eylem gerçekleştirdik.

Eylemde "Faşist saldırılara karşı yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarlı pankart açtık. "Faşizme karşı omuz omuza!", "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!" sloganlarının atıldığı eylem saldırıyı anlatan kısa bir konuşmayla başladı. Ardından bir yoldaşımız basın metnini okudu.

Basın açıklamasında seçim çalışmamıza tahammül edemeyen faşist çetelerin Sivas'ta, Çorum'da, Maraş'ta imza attığı katliamlar teşhir edildi. Saldırıların devrimci çalışmamızı engelleyemeyeceği vurgulandı. Bekçiliğini yaptıkları kokmuş düzenleriyle birlikte faşist çetelerin de tarihin çöplüğüne gömüleceği söylendi.

Daha sonra bağımsız sosyalist adayımız Ahmet Subaşı bir konuşma yaptı. Konuşmasında devrimci seçim çalışmamıza yönelik bu hain saldırının şaşırtıcı olmadığını vurguladı. Faşist saldırıların ve baskıların devrimci faaliyetimizi engelleyemeyeceği, faaliyetimizin devam edeceği söylendi. Slogan ve alkışlarla son bulan eylemin ardından seçim büromuzun önünde halaylar çekildi.

Eyleme 40 kişi katıldı. Eyleme emekçi halkın desteği anlamlıydı.

BDSP İzmir

yerini afişlerimizle donattık.

Meydan Mahallesi'nde ise aday bildirilerimizi 18 Temmuz günü Mestanzade, Şehit Duran, Hürriyet, Yeni Bey, Bey, Akkapı Mahalleleri'ndeki işçi ve emekçilere ulaştırdık.

Faaliyetlerimiz çerçevesinde Obalar ve Emniyet Caddesi'ne aday ve BDSP afişlerimizi yaygın bir şekilde yaptık. Düzen partileri afişlerimizi kapatınca biz de onların afişlerini kapattık.

BDSP Adana

Bursa: Seçim faaliyetimizi etkinlikle sonlandırdık!

Yaklaşık bir aydır sürdürdüğümüz seçim faaliyetimizi 20 Temmuz akşamı saat 20.00'de Esenevler'de seçim çadırımızda düzenlemiş olduğumuz etkinlikle sonlandırdık. Çalışmamızın finali olarak kurguladığımız etkinlik öncesinde yüzlerce el ilanı dağıttık. Yanısıra etkinlik afişlerimizi de yaygın bir şekilde kullandık. Etkinliğimizin yaygın duyurusunu yapmanın yanısıra etkinlik için gerekli olan teknik hazırlıkları da tamamladık.

Etkinliğimiz sinevizyon gösterimiyle başladı. İlk önce "Düzenin seçim oyununu bozalım!" sonra da "Ya barbarlık ya sosyalizm!" sinevizyonlarının gösterimini yaptık. Ardından BDSP adına bir yoldaş seçim faaliyetimizi değerlendiren kısa bir konuşma yaptı ve sözü sınıfın bağımsız sosyalist milletvekili aday Rıdvan Türker'e bıraktı. Türker, bu sistemde seçimin ve meclisin ne anlama geldiğini anlattı ve gerçek çözümün sınıfın devrimci programı etrafında kenetlenip mücadele etmek olduğunu vurguladı. Konuşmaların ardından müzik dinletisine geçildi. Müzik dinletisi boyunca marşlar ve türküler hep bir ağızdan söylendi. Çevreden gelip geçenlerin de ilgisinin yoğun olduğu etkinliğimizi başarıyla gerçekleştirdik.

BDSP Bursa

Bu sırada ağır şekilde dövülerek gözaltına alınan bir yoldaşımız da resmi hiçbir gerekçe gösterilmeden ve hakkında işlem yapılmadan kaçırıldı. Kendisine değişik sorular sorulan fakat yanıtlamayan yoldaşımıza yine kaba dayak ile saldırıldı. Merkezin dışında, İmrahor civarında, kırsal bir alana götürülen yoldaşımız bulunduğu arabanın içine kapatılarak aracın içine gaz sıkıldı. Sonrasında yerde sürüklenen ve tekrar dayığa maruz kalan yoldaşımız, GBT kontrolünün ardından bu kırsal alanda terkedildi.

Vücudunda oluşan darbin etkisi ile zorlukla yolalan yoldaşımız bir süre sonra dostlarına ve kendinden haber bekleyen yoldaşlarına ulaşabildi.

Polis tarafından kaçırılan Onur İnce arkadaşımızın uğradığı işkenceyi ve sorguyu İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi'nde gerçekleştirdiğimiz basın toplantısı ile protesto ettik.

Basın mensuplarının ve çeşitli devrimci-demokrat kurum bileşenlerinin katıldığı toplantı BDSP adına yapılan konuşma ile başladı. Yapılan konuşmada sermaye devletinin seçim dönemi boyunca yaptığı saldırılara değinildi. Sabah yapılan saldırının, HÖC'ün eylemine gerçekleştirilen ve öncesinde de DHP'ye yönelik tutuklama saldırısından bağımsız olmadığı vurgulandı.

Ankara 1. bölge bağımsız sosyalist milletvekili adayı Evrim Erdoğan da kısa bir konuşma yaptı. Ankara ve Türkiye genelinde devrimci faaliyete yönelik devlet teröründen bahseden Erdoğan konuşmasına "Her ne koşulda olursa olsun devrim ve sosyalizmin bayrağını Ankara'da dalgalandırmaya devam edeceğiz" sözleriyle son verdi.

Erdoğan'ın ardından saldırıya uğrayan yoldaşımız Onur İnce söz aldı. Sabah saatlerinde uğradığı saldırıyı ayrıntılarıyla anlatan İnce bu tür saldırıların kendisini yıldıramayacağını, baskı ve zorun hiçbir şekilde çalışmayı engelleyemeyeceğini ifade etti.

Toplantıda İHD temsilcisi de söz alarak yaşanan insanlık dışı saldırılarda kapılarının açık olduğunu belirtti ve destek mesajları verdi.

Dikmen'de film gösterimi

20 Temmuz günü Dikmen'de Ahmet Arif Parkı'nda film gösterimi gerçekleştirdik. Etkinliğimiz akşam 21:00'de BDSP temsilcisinin yaptığı konuşma ile başladı. Yılmaz Güney'in Umut filmine atfen yapılan konuşmada işçi ve emekçilerin umudunun devrimde ve sosyalizmde olduğu vurgulandı. Konuşmanın ardından film gösterimine geçildi. Etkinliğe yaklaşık 150 kişi katıldı.

BDSP Ankara

Adana: Son hafta da işçi ve emekçilere seslendik...

21 Temmuz günü afişlerimizle bir kez daha işçi ve emekçilere seslendik. Sabah saatlerinden itibaren TEKEL Sigara Fabrikası çevresi, Döşeme Mahallesi, E5 üzeri köprü ayakları, Yüreğir Kaymakamlığı, Devlet Hastanesi çevresi, Karşıyaka Sanayisi, BOSSA, Yüreğir Köprüsü ve Çarşı merkezinin birçok

Ankara: Son günde devletin saldırısı...

Seçim çalışmamız son güne kadar sürdü. 21 Temmuz günü sabah saatlerinde yaygın bir şekilde Ankara'nın dört bir yanında afiş çalışması yapan yoldaşlarımız saldırıya uğradı. Afiş çalışmasını engellemeye çalışan resmi polisler, sabah 5.45 civarında, Sıhhiye çok katlı otoparkı önünde yoldaşlarımızı alıkoymaya çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BDSP'nin seçim şenliklerinden...

Gazi Mahallesi

Esenyurt

“Haramilerin saltanatını yıkacağız!”

Haftalardır yoğun bir şekilde sürdürdüğümüz seçim kampanyamızın son günlerinde gerçekleştirdiğimiz “Haramilerin saltanatını yıkacağız!” etkinliği ile İnönü Mahallesi’nde bir kez daha bağımsız sosyalist adayları destekleme çağrısı yaptık.

20 Temmuz Cuma akşamı Küçükçekmece BDSP seçim bürosu önünde gerçekleştirdiğimiz etkinliğe çağrı amacıyla yoğun bir çalışma yürüttük. Etkinliğimiz saat 21.00’de “Seçim oyununu bozacağız!” adlı sinevizyon gösterimi ile başladı. İlgiyle izlenen sinevizyon coşkuyla alkışlandı.

Sunuş konuşmasında oy isteyen düzen partilerini teşhir ederek, işçi ve emekçileri mücadeleye çağırdık. Daha sonra BDSP temsilcisinin yaptığı konuşmada, bugün seçim aldatmacasının bir oyun olduğu, işçi ve emekçilerin bu oyuna gelmemeleri gerektiği ifade edildi.

Konuşmanın ardından, bugün burjuvazinin sadece iktisadi ve siyasal anlamda değil, kültürel olarak da işçi ve emekçilere çok yönlü saldırdığı belirtildi. kendisi de bir bütün işçisi olan şair Rahime Henden sahneye davet edildi. Hazırladığı şiirleri sunan Henden, programını bitirirken, özelleştirmelerin bizzat “vatan, millet” diyenler tarafından yapıldığını, ülkenin parça parça satıldığını ifade eden bir konuşma yaptı.

Şiir dinletisinden sonra yine alternatif kültürün temsilcileri olan Sefaköy İşçi Kültür Evi’nin tiyatro topluluğu seçimler üzerine hazırladığı oyunu sahneledi.

Oyunun ardından, hem tekstil işçisi hem de bir anne olan işçi arkadaşımız bir konuşma yaptı. Konuşmasında, çifte sömürünün anlamını ve çalışma koşullarının kadınlar için zorluğunu ifade ederek, tüm emekçi kadınları mücadeleye çağırdı.

Etkinlik sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele çağrısı ile işçi sınıfına gerçekleri anlatmak için aday olan bağımsız sosyalist adayların desteklenmesi çağrısı ile sona erdi.

Küçükçekmece BDSP

Emekçiler şenlikte buluştu!

Esenyurt BDSP olarak seçim sürecinin son

günlerinde 1,5 aydır sürdürdüğümüz çalışmamızın bir parçası olarak “Düzenin seçim oyununu bozalım!” şiarıyla bir şenlik düzenledik. Şenliğimizin ön çalışmasını güçlü yaptık. 500 davetiye kapı kapı dolaşarak dağıttık ve emekçileri şenliğimize davet ettik. 500 çağrı afişimizi yaygın bir şekilde emekçi semtlerinde yaptık.

Şenliğimiz 20 Temmuz Cuma günü saat 20:30’da seçimlere yaklaşımımızı anlatan kısa bir sunum ile başladı. Sunumun ardından sahneye Grup Fırtına çıktı. Grup Fırtına’nın türkü ve marşları şenliğimize ayrı bir coşku kattı.

İstanbul 3. bölge bağımsız sosyalist milletvekili adayı Hüseyin Temiz kürsüye gelerek emekçilere seslendi. Hüseyin Temiz yaptığı konuşmasında “*Ne yaşadığımız açlığı, sefaleti, yoksulluğu, ne her gün artan baskı koşullarını, ne Kürt halkına karşı gerçekleştirilen imha ve inkar politikalarını, ne gençliğin karşı karşıya kaldığı geleceksizliği, ne eğitimin ve sağlığın paralı hale getirilip talana açılmasını herhangi bir parti, yeni gelecek hükümet ya da meclis çözemez. Yüz yıllardır bizim emeğimiz, alınlarımız üzerinden saltanat süren haramileri ortadan kaldıracğız*” dedi. Temiz, “*Sizlere diyoruz ki, Amerikancı düzen partilerine oy vermeyelim, bu sömürü düzeninden hesap soralım. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu sosyalizm için mücadeleyi yükseltelim*” çağrısıyla konuşmasını sonlandırdı.

Daha sonra “Düzenin seçim oyununu bozalım!” isimli sinevizyonu gösterdik. Sinevizyonun ardından Nurettin Güleş sahne alarak türkü ve halaylarıyla etkinliğimize katıldı.

Şenliğimize yaklaşık 150 emekçi katıldı.

Esenyurt BDSP

Adana: Umut sosyalizmde!

Seçim çalışmamızın finalini 20 Temmuz Cuma günü saat 20.00’de, Şakirpaşa’da gerçekleştirdiğimiz ve yaklaşık 90 kişinin katıldığı bir açık hava şenliğiyle sonlandırdık.

Şenliğimizin ön hazırlık çalışmasında Meydan ve Şakirpaşa seçim komisyonlarımız binlerce el ilanını kapı kapı dolaşarak emekçi mahallelerinde dağıttılar, şenliğimizin çağrısını yaptılar. Yine afişlerimiz de olabildiğince yaygın bir şekilde yapıldı. Etkinlik günü ise Şakirpaşa’da, Beşevler Caddesi üzerinde kurulan mahalle pazarında megafonla ajitasyon konuşmaları eşliğinde çağrı bildirimlerimizi dağıttık.

Etkinlik alanını görsel açıdan düzenleyebilmek için hazırlıklarımıza erkenden başladık. “İşçi sınıfının devrimci programı altında birleşelim savaşalım!/Adana Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı Serpil Yıldız!”, “Düzenin seçim oyununu bozalım, Amerkancı-İMF’ci düzen partilerine oy yok!/Adana Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı Serpil Yıldız”, “Güvencesiz çalışmaya geleceksiz yaşamaya hayır!/Adana Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı Serpil Yıldız” ve “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!/BDSP” imzalı pankartlarımızı etkinlik alanına astık. Ses sistemimizi kurarak müzik yayınına başladık. Sahnemizi ve etkinlik alanını düzenleyerek hazırlıklarımızı bitirdik. Etkinliğimize teknik bir sorun nedeniyle 20.30’da başlayabildik.

Nazım Hikmet’in “Hoşgeldin” şiiriyle başlayan etkinliğimizde, devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler anısına bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Sinevizyonun ardından Nazım Hikmet’in “Vatan Haini” şiiri okundu.

Tiyatro gösteriminin ardından Adana Bağımsız Sosyalist Milletvekili Adayı Serpil Yıldız bir konuşma gerçekleştirdi. Serpil Yıldız; yıllardır yaşanan seçim oyununu anlatarak sermaye düzeninin gerçek yüzünü teşhir etti. Düzen partilerinin oynadığı rolü gözler önüne serdi. Yaşanan ekonomik bunalımlardan, işçi ve emekçilerin her geçen gün artan yoksulluğundan, sosyal hakların her geçen gün tırpanlandığından bahsederek, kendisini ve işçi sınıfının devrimci adayları şahsında ortaya konulan sınıfın devrimci programını anlattı.

Serpil Yıldız’ın konuşmasının ardından “Davet” isimli şiir okundu. Şakirpaşa İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu sahneye çağırıldı. Müzik topluluğunun söylediği türkü ve marşlara hep beraber eşlik edildi. Müzik grubunun ardından kapanış konuşmasını yapmak üzere söz BDSP temsilcisine bırakıldı. Yapılan konuşmada düzen ve devrim ikilemi anlatıldı. Yıllardır sürüp giden seçim oyununa karşı işçi sınıfı ve emekçilerin tek ve gerçek kurtuluşu olan sosyalizm bayrağının yükseltilmesinin yakıcı ihtiyacından bahsedilerek işçi sınıfının devrimci programını sahiplenme çağrısı yapıldı. Seçimlerde işçi sınıfının devrimci adayları Serpil Yıldız’ın desteklenmesi gerekliliği vurgulandı.

Adana BDSP

Gazi’de coşkulu şenlik!

Gazi Mahallesi’nde yaygın bir kitle çalışması ile örgütlediğimiz “Düzen partilerine verilen her oy

işsizliğe, uyuşturucuya, yozlaşmaya ortak olmaktır! Gazi emekçileri gelecekleri ile buluşuyor” etkinliğini gerçekleştirdik. Yaygın çalışmamızı anma öncesinde seçim büromuzun bulunduğu caddede etkili bir grsel düzenleme ile sürdürdük. “Haramilerin saltanatını yıkacağız! Sosyalizmi kuracağız!” şiarlı afişleri, büromuzun bulunduğu caddede yoğun bir şekilde kullandık. Seçim büromuzun önünde devlet terörünü, emperyalizmi teşhir eden ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun programını ifade eden fotoğrafların yer aldığı bir sergi açıldı. Ayrıca Eksen Yayıncılık’ın kitapları, *Kızıl Bayrak* gazetesi, BDSP’nin seçim bildirgesi ile Fatma nsal’ın aday bildirilerinin bulunduğu bir stand açıldı.

“Düzenin seçim oyununu bozalım! Amerikancı, İMF’ci düzen partilerine oy yok! Sınıfın bağımsız sosyalist adaylarını destekle!” “Düzen partilerine verilen her oy kardeş halkların katliamına ortak olmaktır! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!” yazılı pankartlarla, kızıl bayraklar sokağa asıldı. Yine sahne arkasına “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!” şiarlı pankart asıldı. Duvar gazetesi gün boyu cadde üzerinden geçen işçi, emekçiler ve gençler tarafından ilgi ile okundu.

18 Temmuz günü gerçekleştirdiğimiz etkinlik, öncelikle Nazım Hikmet’in “Türkiye işçi sınıfına selam” şiiri ile başladı. Ardından açılış konuşması gerçekleştirildi. Sömürü düzeni teşhir edildi, işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı.

Nurettin Gle sahneye çıktı. Çav Bella ile başlattığı müzik dinletisi oldukça coşkulu bir atmosfer yarattı. Müzik dinletisinin ilerleyen dakikalarında kitle toplanmaya başladı. Kürtçe-Türkçe halk müzikleri ve marşlardan oluşan müzik dinletisinde özellikle halay parçaları çalındığında emekçiler ve gençler de coşkulu bir biçimde halaylara katıldılar.

Nurettin Gle sahneden indikten sonra İstanbul 2. bölge bağımsız sosyalist milletvekili aday Fatma nsal konuşma yapmak için sahneye çıktı. *“Hayatın her alanında olanlar, hayatı üretenler bizleriz, fabrikalarda, tarlalarda, atölyelerde, inşaatlarda ... hayatın devamını sağlayan bizleriz. O zaman bir avuç asalak için çalışmamalıyız. O zaman biz ynetmeliyiz. Yaşasın sosyalist işçi emekçi cumhuriyeti”* diyen nsal’ın ardından sinevizyon gösterildi.

Seçim sinevizyonu emekçiler ve gençler tarafından ilgiyle izlendi. Sinevizyon gösteriminin ardından “Yaşasın devrim ve sosyalizm”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz” “İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak” sloganları gr bir şekilde atıldı.

Ardından Grup Fırtına sahne aldı. Grup Fırtına seslendirdiği türküler ve marşlarla coşkulu bir hava yarattı. Neredeyse seslendirilen her türküden, marştan sonra sloganlar atıldı. Halaylara katılan mahallenin gençleri, izleyenler açısından da etkili bir atmosfer yarattı.

Grup Fırtına’nın ardından, etkinliğin son konuşması, GOP BDSP temsilcisi arkadaşımız tarafından gerçekleştirildi. Saatin geç olmasına rağmen konuşma dağılma yaşanmadan, ilgiyle sonuna kadar dinlendi.

“Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!”, “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!” sloganları ile sonlandırdığımız etkinliğe 250’nin üzerinde katılım oldu.

GOP BDSP

Seçimler ve liberal sol

Seçimler liberal sol açısından özel bir önem taşıdı. Kaç seçimdir kurdukları meclis düşlerini nihayet gerçeğe dönüştürme olanağını yakaladılar. DTP’nin kontenjanından yakalan bu olanağı kullanan DP Genel Başkanı Ufuk Uras meclise girdi.

Bu cenahta kendine özgü bir yeri olan DP en parlak günlerini ‘90’lı yılların ikinci yarısında yaşadı. Gevşek bir muhalefet platformu olduğu için düzenin aktif desteğini aldı. Bu destek, devletin fiili ama gerçek anayasasında “ılımlı sol” adı altında tanımlanarak açıktan verilmekteydi de. Fakat burjuva medyanın yoğun desteğiyle girdiği ‘99 seçimlerinde hezimete uğraması DP’nin siyasi iddiasını ve birliğini tümden yok etti. O günden sonra da baş aşığı tükenişe doğru yol aldı. Böyle bir çözülme ve dağılma sürecindeyken 2007 seçimleri ve bağımsız adaylık projesi DP için bir umut ışığı oldu. Her ne kadar kendi içerisinde tartışmalı bir sürecin sonucunda da olsa Ufuk Uras bağımsız adaylığını açıkladı. Akabinde DTP’nin de desteğini alarak “Bin umut” adayları arasına adını yazdırdı.

Bu sürece, başka bir yoldan, devrimci bir konumdan liberal işçi platformuna geçiş yapan, bu zeminde zamanla pespaye bir parlamenterist parti haline gelen EMEP de dahil oldu. EMEP, DP’den farklı olarak uzun süredir parlamento yolunu DTP’nin kuyruğunda açmaya çalışmaktaydı. Bu seçimlerde de EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel İzmir’den “Bin umut” adayı olarak ortaya çıktı. Fakat Tüzel, Uras’tan farklı olarak sandıktan çıkamadı ve EMEP’in meclis düşleri bir kez daha hüsranla sonuçlandı.

Farklı söylem ve iddialarda bulunan fakat aynı ortak zemini paylaştan liberal sol gruplar, aldıkları bu

tutumlarını “solu yeniden umut haline getirmek” ve “Sola yeni bir heyecan getirmek” biçiminde gerekelendirmekteydiler. Bu çerçevede kullanılan bir diğer argüman ise TİP’in parlamento deneyimiydi. Tarihsel gerçeklerin başaşığı edilmesiyle oluşturulmuş bu yanılsama, meclis hayallerinin körüklenmesi ve bu hayallerin ileri glere yayılması açısından önemli bir işlev gördü. TİP deneyimi bir toplumsal hareketin kıvılcımını çakmak ya da onun önünü açmak gibi bir işlevden çok, yükselen bir toplumsal dalganın sonucuydu. Bundan dolayı TİP milletvekilleri parlamentoda bu mücadelenin bir parçası olarak önemli bir işlev gördüler. Oysa bugünün liberal sol tayfası, toplumsal mücadelelere yönelik umutsuzluklarını meclis koridorlarında koşturarak telafi etmek derdindedirler. TİP, döneminde ilerici bir rol oynayarak, solun devrimci bir mecraya doğru evrimleşmesinin ilk halkasını oluşturmuştur. Fakat liberallerimiz devrimden çark ederek meclisin yolunu tutmuşlardır ve CHP’den boşalan düzen solunun yeni adaylarıdır.

Sol hareketi bulunduğu noktadan ileriye taşıyacak olan liberal sol partilerin meclise kapağı atmaları değil, toplumsal siyasal havayı değiştirmeye muktedir yegane güç olan işçi sınıfı ve emekçi hareketinin toplumsal mücadele sahasına çıkmasıdır.

Bu nedenle nihayet meclise adım atabilen liberal sol cenahtan işçi ve emekçi hareketine herhangi bir yarar sağlaması beklenemez. Şimdiden düzenin sol kulvarının adayı olmak üzere meyleden bu gler, sınıf ve emekçi hareketinin ileri unsurlarını oyalamaktan başka bir işlev görmeyeceklerdir. Bu nedenle devrimci ideolojik-politik mücadelenin hedefi olmaya devam edeceklerdir.

“Toprak yoksa, oy da yok!”

Bismil ilçesine bağlı 2 bin nüfuslu 180 haneli ve 570 seçmenin bulunduğu Sinan köyü sakinleri, 21 Temmuz’da köy meydanından Diyarbakır-Batman kara yoluna kadar, ellerinde, “Toprak yoksa oy da yok!”, “Ağalar mecliste, köylüler sokakta!” ve “Kylyz, haklıyız. Kazanacağız!” yazılı pankart ve dövizlerle yürüdüler.

Temsili sandık başında köylüler adına açıklama yapan Halil Duru, topraklarının hile ile ellerinden alındığını söyleyerek, 4 yıldır sürdürdükleri mücadelede yalnız bırakıldıklarını ifade etti.

Duru, şöyle dedi: *“Bugün bölgemizde milletvekilliği için bağımsız aday olanlar veya seçime giren partilerin toprak sorunu ile ilgili bir programları yok. Toprakları ağalar tarafından gasp edilmiş kle haline gelmiş köylüler için bir programları bulunmuyor. Hepsini yine ağaları Meclise taşımak için yarışıyorlar ya da oylarını artırmak için ağaların kapılarını aşındırıyorlar. 30 bin dönüm Osmanlı tapulu toprağı, Sinanlı ağaları tarafından hile ile gasp edilen köylüler olarak bizi vatandaş değil, ağaya kle yapan bütün partiler ve bağımsız adaylardan umudumuzu kestik. Bizim için hepsi aynıdır. Topraksız köylüleri değil, ağaları*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

destekliyorlar. Vatandaş olarak grnmyorsak, vatandaşlık görevimizi yerine getirmeyeceğiz. Hiçbirine oy vermeyeceğiz. Sandık başına gitmeyeceğiz.”

“Ağaya oy yok!” yazılı pusulaları temsili sandığa atan köylüler meclis koltuklarına bugüne kadar hep patronların, bezirganların, ağaların oturmasına dönük tepkilerini dş vuran eylemlerinde bu asalaklar takımının köylülerin çıkarlarını değil salt kendi çıkarlarını düşündüklerini vurgulamış oldular.

Siyonistler Filistin'deki çatışmayı derinleştirmek için kolları sıvadı!

Filistin'de Hamas ve El Fetih arasında yaşanan çatışmalar gün geçtikçe boyutlanarak devam ediyor. Filistin hareketinin önemli bir bölümüne hakim olan bu iki örgüt arasındaki çatışma ise emperyalist-siyonist bloğun Ortadoğu hakimiyetine hiçbir dönem olmadığı kadar güçlü bir zemin yaratıyor. Zira emperyalist-siyonist blok, çatışmaları “birbirlerini yesinler” diyerek dışarıdan takip etmiyor. Aksine dört bir koldan sürece müdahil olarak çatışmanın süreklileşmesi için var gücüyle çalışıyor.

Şu an Filistin'de yaşanan tabloya kısaca göz attığımızda emperyalist saldırganlıkla iç savaşın birarada sürdüğünü görüyoruz. Bir yandan Ortadoğu'nun kalbine çöreklenmiş İsrail mikrobunun eliyle sürdürülen saldırıları göğüslemeye çalışan Filistin, diğer yandan El Fetih ve Hamas arasında dozu her geçen gün artan iç çatışmalarla başa çıkmaya çalışıyor. Emperyalistlerse bu iç çatışma sürecinin kendisini direniş ruhunun ve bilincinin yerle bir edildiği, Hamas'ın etkisinin kırıldığı, El Fetih'in ise bütünüyle emperyalist-siyonist bloğun uşağına dönüştürüldüğü bir sürece evriltmeye çabalyor.

Hamas ve El Fetih arasında Haziran ayında derinleşen çatışmaların ardından El Fetih liderlerinin hükümeti feshetmesi ile beraber adeta iki ayrı Filistin devleti/hükümeti oluştu. Hamas'ın Gazze'de kontrolü sağlayarak yönetimi ele geçirmesinin ardından, El Fetih de Batı Şeria'ya Hamas'ın Gazze'deki hakimiyeti ölçüsünde olmasa da egemen oldu. İç çatışmaların böylesi bir sürece bağlanması ise emperyalist-siyonist dünyanın fırsatını uzun zamandır beklediği müdahale zeminini yaratmış oldu. Bir süredir gündeminden birleşik özgür Filistin mücadelesini ve direnişini çıkarmış, bu parçalı tablo içerisinde sözde iktidara kilitlenmiş olan El Fetih'i, direniş ve hükümeti birarada götürmeye çalışan ve El Fetih'e göre biraz daha diri duran Hamas'a tercih etti. Emperyalist-siyonist bloğun planı açıktı. İç çatışmanın taraflarından birini, diğerini bütün dünyanın gözü önünde terörist ilan ederek meşru bir zemin de yaratıp desteklemek ve bu sürecin sonunda iç huzursuzlukların da artmasıyla kitle desteğini kaybetmiş ve marjinalleşmiş bir Hamas ve tümüyle örgütsüz kalmış bir Filistin yaratmak. Ki bugünkü haliyle sözkonusu Filistin, Batı Şeria, Gazze gibi sınır kontrolleri ve aralarındaki toprak parçasının da İsrail'de olduğu ayrı ayrı kentler anlamına gelecektir.

Bu çerçevede emperyalistler El Fetih'den hiçbir desteği esirgemiyorlar. Bugün itibariyle artık El Fetih uzun süredir ilerlediği uşaklık yolunda geri dönüşsüz bir mesafe katetmiş ve adeta siyonist dünyanın kuklası haline gelmiştir. Siyonistler tarafından Hamas'a ulaşan para kaynaklarının tümünün önü kesilmiş, El Fetih'e ise resmi (!) yardımlarda bulunmaktadır. Dahası El Fetih militanlarına Hamas'la olan çatışmalarda işlerine yarayacak sınırdan da olsa silah yardımında da bulunmaktadır. Tony Blair'e emperyalist-siyonist dünyanın Ortadoğu düşünde yeni düşen görev de Filistin'in göbeğindeki bir sırça köşkten bu çatışmayı derinleştirmek ve El Fetih'in çatışma içerisinde bocalamamasını (!) ve gerekli rotada ilerlemesini sağlamaktır. Yani kısacası yıllarca kırbaça eğittikleri uşağı bu kez diplomatik olarak eğitmek, yetiştirmek gerekmiştir ve bu göreve de Tony Blair layık görülmüştür.

Uşaklık konusunda kafası açık olmakla beraber

birleşik (elbette çoktandır El Fetih için birleşik Filistin bizim anladığımız anlamda işgal altındaki bütün toprakların kurtarıldığı bir Filistin değildir) Filistin hedefi ile bugünkü konumlanışı arasında ciddi bir çelişki de oluşmaktadır. Emperyalist-siyonistlerin müdahalesiyle Gazze bütün dış dünya ile bağlantısı kesilmiş ve maddi açıdan tümüyle desteksiz kalmış bir haldedir. Buna karşın bütün kaynaklar El Fetih'e akıtılmaktadır. El Fetih ise bu çerçevede bir tercih yapmakla karşı karşıyadır. Ya Gazze'ye Hamasla olan bütün çatışmalara karşın maddi yardımda bulunacak ya da bulunmayacaktır. Ancak burada sorun maddi yardımda bulunmadığında işgalin bugüne kadar El Fetih tarafından kabul edilmeyen kısmının birleşikliğinden de vazgeçtiği anlamına gelecektir. En azından yardım etmemenin objektif sonucu bu olacaktır. Yardım ettiğinde ise emperyalist-siyonist dünyanın şimşeklerini üzerine çekecek ve uşaklık işinden bütünüyle çıkarılmayacak olsa bile çalışma koşulları ağırlaşacaktır. El Fetih bugüne kadar bu konuda net bir tutum açıklamamakla beraber, emperyalistlerle girdiği pazarlıklar sonucunda peşin aldığı bir takım rüşvetler karşılığında birleşik Filistin mücadelesini esasında satmıştır.

Geçtiğimiz haftalarda basına yansıyan ve İsrail'in 255 Filistinli tutsağı serbest bıraktığını işleyen haberlerde esasta bu bütünlüklü tablo içerisinde bir yere oturmaktadır. Ve El Fetih'in aldığı rüşvetlerden salt bir tanesidir, hatta İsrail hapishanelerinde 10 bine yakın Filistinli tutsak olduğu düşünüldüğü yerde çok da önemli değildir. 255 Filistinli'nin serbest bırakılması örneğinin rüşvet olduğu sonucuna varılmasına yol açan veri ise özgürlüğüne kavuşan tutukluların tamamının El Fetih militanı olmasıdır. Hamas karşısında emperyalist haydutlarca El Fetih'in kolları sıvıyor, antey.org

Bu tablo eni sonu Hamas'ı da etkileyecektir. Hamas ya iyiden iyiye güçsüzleşecek ya da o da emperyalistlerle masaya oturduğu bir zemine çekilecektir. Zira Hamas'ın emperyalizme karşı mücadelesinin sınırı kendi toplam çizgisi ve Hamas örgütünün karakterinden kaynaklı budur. Bu tablo içerisinde Filistin halkının emperyalist-siyonist dünyadan da, El Fetih gibi açıktan mücadeleyi satanlardan da, Hamas'tan da daha büyük düşmanı emperyalizme karşı mücadeleyi doğru bir temelde örebilecek ve yükseltebilecek devrimci bir örgütten yoksun oluşudur. Zira artık Filistin sorununda Hamas'ın da El Fetih'in de oluşturabileceği zerre bir çözüm kalmamıştır. Onlar en fazla bir takım koşulların iyileştirilmesi açısından emperyalistlerle masaya oturup kalkabilmekle sınırlı kalabilirler. Ki Filistin'deki iç çatışmanın emperyalistlerin Ortadoğu'daki toplam projeleri çerçevesinde gerekli olduğu da düşünüldüğü yerde masa başında küçük de olsa bir takım adımların atılabileceği beklentisine girmek de yersiz olacaktır. Zira artık çözülme tablosu Filistin'in içinde ve dışında hiç olmadığı kadar hissedilmektedir ve bu noktada emperyalistler için atılacak adım salt bu çözülmeyi derinleştirecek olandır.

Ortadoğu'da yeni bir ortaoyunu sahnelenmektedir. Ve tablonun bu hale gelmesinden El Fetih kadar Hamas da sorumludur. Filistin'deki vahim tablo, direnişçi halkla dayanışmanın önemini her zamankinden bir kat daha arttırmaktadır. Filistin direnişiyle dayanışma, Hamas-El Fetih arasındaki gerici çatışmaları da mutlaka mahkum etmelidir. Zira bu çatışmalar sona erdirilmeden ve Filistin halkı emperyalizme karşı mücadeleyi anti-emperyalist ve devrimci bir temelde ele alan bir örgüte kavuşmadığı ölçüde Filistin direnişinin eski görkemine kavuşması mümkün değildir.

ABD'ye işgal için neden çok!

ABD Afganistan'la başladığı teröre karşı yolculuğunda başladığı yere geri döndü. ABD'de Bush yönetimince yayımlanan resmi "Ulusal İstihbarat Tahmini" (NIE) raporunda, "El Kaide'nin, ABD topraklarında yeni saldırılar düzenlemeye çalışacağı" iddiasına yer verildi.

ABD'de Irak işgalinin tartışıldığı döneme denk gelen raporda "El Kaide'nin kapasitesini yeniden inşa ettiği ve ABD'de 11 Eylül benzeri büyük bir saldırı hazırlığı yaptığı" iddia edildi. Bush'u, çekilme takvimi belirlemesi için sıkıştıran Demokratların kontrolündeki Temsilciler Meclisi, geçen hafta askerlerin çekilmesi için son tarih olarak 1 Nisan 2008'i kabul etmişti. ABD'nin dünyayı daha güvenli bir yapmak üzere başlattığı "Haçlı Seferi" böylece boşa düşmüş oldu. Ancak Bush yine de doğru bir iş yaptığı konusunda ısrarcı bir şekilde "El Kaide'nin hâlâ güçlü olduğunu, ancak Washington'un kararlı politikaları sayesinde örgütün, 11 Eylül'e oranla gücünü bir ölçüde kaybettiğini" belirtti.

Raporda ayrıca "ABD'yi hedef alabilecek radikal örgütler" arasında Hizbullah da sayıldı. Pakistan'da ise, El Kaide ile mücadelenin, "başarısızlığa uğradığının" belirtildiği raporda ABD, Pakistan'dan ülkedeki İslamcılar'a ve aşiret bölgesine "daha emin ve sert adımlar" atmasını da istedi.

Raporda ayrıca, ABD'nin Irak'tan kısa sürede çekilmesi durumunda, "Kürtlerin, Kerkük'ü ele geçirme ve özerkliklerini genişletme çabalarının, Türkiye'nin askeri müdahalesine yol açabileceği" de iddia edilerek, "Iraklı Kürtlerin, Kerkük için sistematik şekilde çalıştığına" işaret edildi.

Aradan geçen 6 yıl ve iki işgal değişen bir şey yok. Açık ki ABD'nin dünya üstünde estirdiği terör henüz bitmedi ve yakın bir sürede de bitecek gibi gözüküyor.

Bush'tan sorgulamaya imza

Herşey 11 Eylül 2001'de başladı. ABD yıllardır kaybetmiş olduğu gölge düşmanı yeniden yaratmış olmanın heyecanı içinde "teröre" sarıldı. Artık ABD vatandaşlarını korkutarak baskı altında tutmanın ve deniz aşırı operasyonlara ikna edebilmenin yeni bir yolunu bulmuş oldu. ABD'nin kanlı işgalleri ve insan hakları ihlallerine uluslararası kamuoyu nezdinde meşru bir zemin yaratma olanağı doğmuş gibi görünmesine rağmen ABD yine de meşruluğunu askeri gücüne yaslanarak yarattı. İşte ABD'de ardi arkası kesilmeyen "terörle savaş taktiklerine" geçtiğimiz gün bir yenisi daha eklendi.

ABD Başkanı George Bush, terör şüphelilerinin sorgulanma tekniklerini yeniden düzenleyen bir kararnameyi

imzaladı. Kararname özetle sorgu tekniklerini içeriyor.

Kararnamede "terör" şüphelilerine kötü ve insanlık dışı muamele yapılması ya da dini inançlarından dolayı küçümsemeleri yasaklanarak öncesinde uygulandığı kabul ediliyor.

Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA) Başkanı Michael Hayden yaptığı açıklamada, bu kararnamenin, şüphelilerin gözaltı ve sorgulanma süreçleri için yeni şartlar içerdiğini kaydetti. Hayden, bu yeni şartların ayrıca, CIA'nin sorgu müfettişlerine, haklarında yapılacak suçlamalar karşısında yeni yasal koruma hakları verdiğini de belirtti. Yani hakaret yasaklanıyor ancak CIA'nın diplomalı, takım elbiseli işkencecilerine kimsenin dokunamaması sağlanıyor.

ÖSS'de milyonları etkileyen küçük hata!

ÖSS sonuçlarının açıklandığı sırada kamuoyunda OKS'de ortaya çıkan skandal tartışılıyordu. Diploma notlarının hatalı hesaplanması sonucunda OKS'ye giren birçok çocuğun sıralaması etkilenmiş ve bu durum ciddi tepkilere yol açmıştı. Şimdi ise aynı "teknik" hata ÖSS'de ortaya çıkmış oldu. Diploma notlarının yanlış hesaplanmasından dolayı AOBP'lerde hatalar ortaya çıkmış ve bir dizi öğrencinin sıralamasını doğrudan etkileyecek önemde bir sorun yaşanmaktaymış!

Konu ÖSS olunca küçük bir puan hesaplaması hatası dahi büyük krizlere yol açıyor. Zira bilindiği üzere ÖSS'de 1 puan onbinlerce kişinin önüne geçmeniz yahut önünüze geçmesi sonucunu doğurabiliyor. ÖSYM yetkilileri kendilerinin bir sorumluluğunun olmadığını, okul puanlarının kendilerine liseler tarafından bilgisayar üzerinden iletildiğini, bu haliyle sorunun kaynağının da okullar olduğunu iddia ediyor. Ayrıca Temmuz sonuna kadar kendilerine başvurulduğu taktirde düzeltme yapacaklarını da ifade ediyor. Düzeltmenin ne kadara mal olacağına dair henüz kamuoyuna bir haber yansımada. Ama OKS'de inceleme ve düzeltme başına 10 YTL alınmıştı.

Burjuva eğitim sistemi her açıdan çöküyor. Hem yüzbinlerce öğrenciye ÖSS'yi hayatlarının en önemli olayıymış gibi lanse ediyorlar, hem de sözde bu en önemli olayda bütün sıralamayı baştan aşağı değiştirebilecek önemde hatalar yapıyorlar! Birçok öğrencide ciddi travmalara yol açacağını henüz boyutlarını öğrenemesek bile ifade edebileceğimiz bu ÖSYM'ye göre "küçük" hatadan doğan sorumluluk ise, ne tek başına lise idarelerinde, ne ÖSYM'de ama bir bütün olarak çürüten eğitim sistemi ve bu eğitim sistemine karakterini kazandıran kapitalizmdir.

OKS skandalı sürüyor!

taşması, mağduriyetin boyutlarını artırırken bu durumun geçirtilmeye çalışılması velilerin de tepkisine neden oldu.

Diğer, açıklamasının devamında, tüm sorumluluğun Milli Eğitim Bakanlığı ve bakanlığa bağlı bir birim olan Eğitim Teknolojileri Genel Müdürlüğü'nde (EGİTEK) olduğunu belirtti. Bu kurumların skandalı okul müdürlüklerine maletmesini de eleştiren Diğer, itiraz eden öğrencilerden de kağıtlarının tekrar okunması için alınan 10 YTL'nin haksızlığına vurgu yaptı. Hükümetin nedeni olduğu sorundan dahi para kopartmaya çalışması ancak tüccar zihniyetinin bir göstergesi olabilir.

Diğer, son birkaç yıldır yapılan OKS, ÖSS gibi sınav sonuçlarının ortaya çıkardığı en çarpıcı sonucun eğitim sisteminin çöküşü olduğunu belirtti. Eğitim alanındaki çarpık politikaları eleştiren Diğer şöyle dedi: "Eğitimin biliçli olarak

ticarileştirilmesi ve dershanelere endeksli hale getirilmesinin yanında bu çöküş ırkçı-gerici eğitim politikalarının desteklemesinin sonucudur. Bu politikalardan vazgeçilmelidir."

Diğer açıklamasının sonunda, Eğitim-Sen'in her türlü hukuksuzluğun, eşitsizliğin karşısında olduğunu vurguladı. Mağdur olan öğrencilere ve velilerine her türlü desteği vereceklerini işaret eden Diğer, mağdurların bakanlığa tazminat davası açabileceklerine dikkat çekti.

Birkaç gün önce açıklanan OKS sonuçlarında yaşanan skandal devam ediyor. Puanların yanlış hesaplanması ile mağdur olanların sayısı 477'ye yükselmiş durumda.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaattin Diğer yaptığı açıklama ile skandalı kınadı. Açıklamada Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'in yapılan yanlışlıkları "okyanusta su damlasına" benzetmesini eleştiren Diğer, bakanın skandalı küçümsemesinin hükümetin eğitime bakışıyla ilgili olduğunu belirtti. Küsurlu puanların bile sıralamada büyük önem

Dünyadan...

Almanya’da 22 Eylül gözetleme histerisine karşı eylem günü

Almanya’da birçok kitle örgütü devlet ve ekonominin genişleyen gözetleme uygulamalarına karşı 22 Eylül’ü 4. kez Almanya çapında protesto günü olarak ilan etti. Berlin’deki yürüyüş “Korku yerine özgürlük! Gözetleme histerisini durdur!” şiarıyla saat 14:30’da Brandenburger Tor önündeki Pariser Platz’da yapılacak.

Kanada’da kamu işçileri Vancouver’i “kapattı”

Kamu çalışanlarının, ücret artışı talebiyle gerçekleştirdikleri grev Kanada’nın en büyük kentlerinden Vancouver’i felce uğrattı. 22 Temmuz günü dış hizmetlerdeki 1800 çöp toplama işçisi ve inşaat işçisi greve gitmişti. Bunlara 25 Temmuz Pazartesi günü iç hizmetlerdeki 2700 kamu çalışanı da katıldı. Sendika grevi tüm şehrin toptan kapatılması olarak ifade etti.

Kanada’da tomruk işçilerinin grevi

Kanada’nın batı kıyısında tomruk firmalarının, işçilere danışmadan vardiya sistemini değiştirmeleri işçilerin direnciyle karşılaştı. 23 Temmuz günü 31 işyerinde çalışan 7 bin tomruk işçisi greve gitti. İşçiler bu grev ile çalışma koşullarının düzeltilmesi talep ediyorlar.

Almanya’da demir yollarında özelleştirme

Almanya’da federal hükümet oy birliği ile Alman demir yollarının özelleştirilmesine karar verdi. Alınan karara göre demir yollarının yüzde 49’u borsaya verilecek veya özel yatırımcılara satılacak.

Alman Sendikalar Birliği DGB ile birçok örgüt ve kurum hükümetin özelleştirme kararını protesto etti.

Çünkü bu özelleştirme demiryollarında işyerlerinin yok edilmesi, ücretlerin aşağıya çekilmesi, fazla kâr getirmeyen hatların kapatılması, yolcu ücretlerinin artırılması anlamına gelmektedir.

Peru’da öğretmenler grevi bitirdi

Peru’da hükümetin öğretmenleri sürekli yeterlilik sınavına tabi tutma kararı almasının ardından öğretmenler 15 gündür devam eden genel grevi bitirme kararı aldı. Başbakan Jorge del Castillo, hükümetin öğretmen sendikası SUTEP’le görüşmeyi kabul etmesinin ardından protestoların sona erdiğini açıkladı.

Hükümetin öğretmenlerin mesleki yeterliliğini sınamak için düzenli Yetkinlik Sınavı düzenleme ve sınavda üç kez başarısız olan öğretmenleri işten çıkarmaya yönelik kararı, öğretmenler arasında öfkeyle karşılanmış, genel grev başlatan öğretmenlere halk da büyük destek vermişti. Sendika üyeleri, yasada öğretmenlere son derece sıkı bir değerlendirme süreci getiren düzenlemelerin eğitim alanında bir dizi fitili ateşleyebileceğini ifade ediyor.

Diğer yandan grevin son günü devam eden

protestolarda biraraya gelen yüzlerce öğretmen Cuzco havaalanının yakındaki bir alanı ateşe verdi. Havaalanında uçuşlara bir süre ara verildi.

Aynı gün hafta boyunca polisle şiddetli çatışmalara giren Perulu çiftçiler de protestolarını sonlandırdı. Çiftçiler gübre ve tohum fiyatlarının yükselmesine karşı protesto başlatmıştı.

İran’da kadınların imza kampanyası

İran’da kadınlar “Yasalar karşısında erkek ve kadın eşitsizliğine karşı 1 milyon imza” kampanyası başlattılar. Kadınlar bu kampanya ile yasada yeralan “Bir kadının mahkeme önündeki ifadesi erkek ağırlığının yarısına eşittir” ve “Erkek kadına çalışmayı, okumayı ve seyahat etmeyi yasaklayabilir” gibi hükümlerin değiştirilmesi için mücadele ediyorlar.

Batı Şeria’da öğrenciler arasında çatışma çıktı!

Hamas taraftarı öğrencilerin El Neceh Üniversitesi’nde oturma eylemi sırasında Hamas’ın simgesi sayılan yeşil bayraklarını açmaları sonucunda El Fetih taraftarı öğrencilerle aralarında sözlü başlayan tartışma çatışmaya dönüştü.

Çıkan çatışmayı ayırmak için müdahalede bulunan Filistin güvenlik güçlerinin gerçek mermileri kullanarak ateş açması sonucu 3 öğrenci ağır yaralandı. Öğrencilerden biri başından vuruldu.

Haiti’de telefon kurumunun özelleştirilmesine protesto

Haiti’de hükümeti devlete ait telefon kurumu Teleco’yu özelleştirmek ve yabancı sermayeye peşkeş çekmek istiyor. Teleco’yu finans kapital için daha cazip hale getirmek amacıyla da 2.800 çalışanın işine son verilmesi planlanıyor. Buna karşı başkent Port-au-Prince de bulunan Teleco merkezinin önünde başlatılan protestolar devam ediyor.

Tutuklananlar serbest bırakılsın!

Geçtiğimiz günlerde “Seçim çare değil, Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine katıl” kampanyası çerçevesinde birçok ilden Ankara’ya giderek basın açıklaması yapmak isteyen HÖC’lülere polis azgınca saldırmış ve 154 kişiyi gözaltına almıştı. Gözaltına alınanlardan 87’si çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanmış ve cezaevine gönderilmişti. 20 Temmuz günü Adana HÖC, Saat 12.30’da İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması yaparak, tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi ve yaşanan devlet terörünü protesto etti.

“Seçim çare değil diyen 87 kişi tutuklandı. İşte demokrasi/HÖC” pankartının açıldığı eylemde “Seçim çare değil!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Tutuklananlar serbest bırakılsın!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları atıldı. Kitle adına açıklamayı Şemsettin Kalkan okudu. Kalkan yaptığı açıklamada “Demokrasi seçim zamanları sandıklar kurup, o sandıklara oy atmaktan ibaret değildir. Halkı bol yalan vaatlerle kandıranların maskeleri işte böyle anlarda düşüyor. Demokrasi

sadece kendileri ve kendi yandaşları için bir hak olarak görenlerin, bu halkı açlık, yoksulluk, işsizlik, baskı ve işkenceden başka verecekleri bir şey yoktur” dedi.

Açıklamanın ardından Ankara’da gözaltına alınan dört HÖC’lü söz aldı ve yaşadıklarını anlattılar.

Kızıl Bayrak/Adana

“Gözaltılar serbest bırakılsın!”

Ankara’daki polis terörünü protesto etmek için Bursa’da 18 Temmuz günü HÖC tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Saat 19.30’da Heykel/Orhangazi Parkı’nda yapılan açıklamada “Baskılar bizi yıldırılmaz!/HÖC” imzalı pankartı açıldı. Açıklamada gözaltıların serbest bırakılması talep edildi. Faşizme karşı “bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine katılma” çağrısı yapıldı.

BDSP’nin de destek verdiği eylemde, “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Bodrum'da rant yangınları

Yaz aylarının gelişiyle birlikte orman yangınlarında artış başladı. Binlerce hektarlık ormanlar birkaç saat içinde kül olurken devlet bu konuda çaresiz kaldı. Orman yangınları çıkmaya ve doğanın ciğerlerini yok etmeye hala devam ediyor. Bu yangınların çıkış sebepleri üzerine bir dizi komplo teorisi de bu doğa katliamıyla beraber geliyor. “Bölücü terör örgütünü” sorgusuz sualsiz sorumlu ilan eden medya ve devlet yetkilileri, yanan alanlarda kısa sürede biten lüks otellere açıklama getiremiyor/getirmiyor.

Bugün küresel ısınmanın gerekçelerinden birisinin yok edilen Amazon ormanları olduğu gerçeğinin ışığında orman yakmak, tüm insanlığa ait bir değer sorumsuzca yok edilmesi anlamına geldiğinden insanlık suçu olarak görülebilmelidir.

Bodrum'da yazın başından beri çıkan yangınlarda binlerce hektar orman yok edildi. Henüz kaynağı tespit edilemeyen yangınların sebebi konusunda birçok iddia var ancak bunlardan bazıları öne çıkıyor. Yangınların çıkış tarihi ilginçtir, Bodrum'da planlama yetkisinin yerel yönetimin elinden alınmasıyla başladı. Yeni plan öncesi yarımadada yatırım için büyük hareketlilik başladı. Yeni imar izinleri çıkacağı haberleri kulaktan kulağa yayılırken en çok rağbet gören bölgelerden biri Kızılağaç civarıydı. Emlakçılar satışları katladı. Fiyatlar kanatlandı. Derken Bakanlık 7 Mayıs 2007 tarihinde 1/25000'lik çevre düzeni planını askıya çıkardı. Sonuç küçük yatırımcı için tam bir yıkım oldu. Konuşulanların aksine, turizm tesis alanı olarak belirlenen birkaç bölgede betonlaşmanın önu açılırken diğer alanlarda yapılaşma oranı daha da düşürüldü.

Tarım ve sit alanlarında 1 hektardan az arazisi olanlar, yeni bina yapamayacaktı. Yani düzenleme büyük otellerin işine geliyordu. Zaten planın askıya çıkmasından kısa bir süre sonra 7 Temmuz günü Kızılağaç'tan dumanlar yükselmeye başladı.

Bodrum'da 28 yıldır emlakçılık yapan Hikmet Topan, Kızılağaç'ın önemini şöyle anlattı: “Kızılağaç çok değerli. Çünkü kırsal gelişim alanı dışında, imarsız bölgedeydi. Bir süredir burada araziler toplanıyordu. Arsaların metrekaresi 50-100 YTL arasında değişiyordu. Ancak çevre düzenleme planı bölgeyi imara açmadı.”

Maviyol Girişimi üyelerinden Filiz Dizdar da bölgede emlakta büyük hareketlilik yaşandığını söyledi ve ekledi, “İmar oranlarının artırılacağı söyleniyordu. Ancak öyle olmadı. Sonra bu alanların yanması dikkat çekici!”

Yasalara göre, yanan devlet ormanları ağaçlandırılıyor. Ama sit alanı içine alınan özel orman arazileri, zeytinlikler, bağlar için böyle bir zorunluluk yok. Orman Bölge Müdürlüğü'nün tespitlerine göre; Kızılağaç'ta yanan alanın 308 hektarı devlet ormanı, 180 hektarsa çam, zeytin veya meyve ağaçlarıyla kaplı tapulu özel mülkler.

Bodrum'da konuşulan senaryolardan ilkinde göre arazi sahipleri kesmelerine izin verilmeyen ağaçlardan yakarak kurtuldu. İkinci adımsa üzerinde artık ‘korunacak bir şey kalmayan’ özel arazilerinde, imar yasağının kalkmasını beklemek olacak.

Bodrum'da konuşulan ikinci senaryoyu Bodrum Yurttaş İnisiyatifi sorumlusu Avukat Ahmet Aksüt anlattı: “Bodrum coğrafi olarak, Antalya gibi büyük, beş yıldızlı yatırımlara müsait değil. Bu yangınlar, bu tür alanların açılması projesinin parçası olabilir. Türkiye’de defalarca yaşanan bir gerçek var. Sit ilan edilen alanların değeri düşer. Buralarını düşük değerden büyük yatırımcılar toplar ve sonra sit kararları değişir ya da kaldırılır. Çünkü orman vasıflarını yitirmişlerdir. Yine böyle bir rant operasyonu olup olmadığı herkesin aklında soru işareti.”

Yetkililer ise olayları sabotaj diye nitelendirerek “bölücü terör örgütünü” işaret ediyorlar. Hemen arkasından yanan yerleri ağaçlandırdıklarının altını çiziyorlar. İyi de ormanların ortasına 5 yıldızlı otelleri kim dikti? O oteller dikilirken siz neredeydiniz? Herkes biliyor ki kasıtlı çıkartılan yangınlar rantçıların işi. Ormanları yakanlar doğanın ve insanlığın katilidir. Kapitalizm kâr üzerine kurulu insanlığa yabancı ve düşman bir sistemdir. İnsanlığı ve doğayı kurtarmak için kapitalizmi öldürmekten başka seçeneğimiz bulunmuyor.

“Orman Bakanı günah çıkarıyor!”

TMMOB Peyzaj Mimarları Odası son günlerde meydana gelen ve hızla artan orman yangınlarına ilişkin, ülke genelindeki tüm ve temsilciliklerinde eş zamanlı basın açıklaması yaptı.

TMMOB Peyzaj Mimarları Odası İstanbul Şubesi'nde yapılan açıklamada iki haftadır devam eden orman yangınlarının ardından, Çevre ve Orman Bakanı Osman Pepe'nin Kocaeli'nde bir kahvaltı sofrasında “Bazı hainler ormanlarımızı yakıyor. En büyük servetimiz olan ormanlara kastedenlere lanet olsun!” sözlerine dikkat çekildi. Şube Başkanı Gülay Özdabağ, “Hükümetin sorumlu bakanı sadece hayıflanıyor ve sızlanıyor ve lanet olsun demekle sorumluluklarından aklandığını düşünüyor” dedi.

“Tüm vatandaşlarımıza sesleniyoruz. Hükümet görevini yerine getirmiyor. Ülkede alarm durumu verilmeli ve acil önlemler alınmalı. Seçimlerin arkasına sığınmamalı” diyen Gülay Özdabağ, yanan orman alanlarını tekrar kazanmak, rant peşinde koşanlara bu ülke topraklarını heba etmemek için birlikte hareket etmenin zamanının geldiğini ifade etti.

Kuşadası'nda geçen yıl yanan orman alanından 24.9 hektarının bir maden arama şirketine tahsis edildiğini, 100 hektarlık

bölümüne de maden arama izni verildiğini kaydeden Özdabağ, “Aslında Orman Kanunu'nun 18. maddesi yanan alanlar hiçbir şekilde tahsis edilemez derken, bizim Orman Bakanımız ve bürokratları nedense kanunu unutup tahsisleri de yapıyorlar, arama izni de veriyorlar” ifadesini kullandı. Ülke kaynaklarının takipçisi olanların çabaları ile ortaya çıkarılan kanunsuzluk sonrasında Orman Bakanı Pepe'nin “Bürokratlarım hata yapmış” sözleriyle günah çıkardığını söyleyen Özdabağ, “Onurlu yönetimlerde bu hatanın faturası görevden uzaklaşmadır, istifadır, hata yapanların cezalandırılmasıdır” diye konuştu.

“Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği Yönetimi, meslek odaları ile demokratik kitle örgütlerinin, yerel bölge halkının bütün mücadelelerine rağmen halkının sesine kulak vermeyerek bu yasayı çıkararlara, emperyalistlere ve ülkemizdeki işbirlikçilerine ‘bu ülkenin sahipsiz olmadığını’ buradan bir kez daha yineliyoruz” diyen Özdabağ, TMMOB Peyzaj Mimarları Odası İstanbul Şubesi olarak, doğal kaynaklara, ülke değerlerine her zaman sahip çıkacaklarını ve halkı bu konuda duyarlı davranmaya çağırdı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sebahat Tuncel serbest bırakıldı!

Gebze M Tipi Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunduğu sırada İstanbul 3. bölgeden milletvekili seçilen Sebahat Tuncel, 24 Temmuz'da İstanbul İl Seçim Kurulu'ndan mazbatasını alması ve gerekli işlemleri tamamlaması için serbest bırakıldı. Sebahat Tuncel'in tahliye kararı “yasa dışı örgüt üyesi” iddiasıyla yargılandığı İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından Anayasa'nın 83. Maddesi'nde düzenlenen yasama dokunulmazlığı üzerine verilmiş oldu.

Tuncel cezaevinden çıkarken yaptığı açıklamada “Halkımız demokrasi ve barış mücadelesinde önemli bir görev vermiştir. Bundan sonra bu görevi layıkıyla yerine getireceğime inanıyorum. Bana oy veren halkımıza çok teşekkür ediyorum” dedi. 9 aydır tutuklu olan Tuncel'in serbest bırakıldığı sırada cezaevi önünde izdiham yaşandı.

Vedat Demircioğlu'nu saygıyla anıyoruz!

‘68’de yükselen gençlik hareketinin ilk ölümsüzleşeni Vedat Demircioğlu tam 39 yıl önce İTÜ Öğrenci Yurdu’nda katledildi.

‘68’lerde yakılan anti-emperyalist mücadele ateşinin doruklara ulaştığı 6. Filo protestolarının ardından düzenin bekçi köpekleri eylemlerin önüne geçmek için öğrenci liderlerini bir toplantı çıkışında gözaltına almıştı. Bunun üzerine protestolar daha da şiddetlenmiş Dolmabahçe’de çeşitli çatışmalar yaşanmıştı. Devrimci öğrencilerin hakim olduğu İTÜ Öğrenci Yurdu da polis tarafından ablukaya alınmıştı.

Rektörlüğün yurdun İTÜ’ye bağlı olmadığı yönündeki açıklamasının ardından 17 Temmuz gecesi yüzlerce polis İTÜ Öğrenci yurduna baskın düzenledi. Büyük çoğunluğu uyumakta olan öğrenciler “Öldürün piçleri!”, “Vurun komünistlere!” nidalarıyla saldırıya uğradılar. Saldırı sırasında birçok öğrenci merdivenlerden yuvarlanarak ve kaba dayaktan geçirilerek ağır yaralanırken Vedat Demircioğlu polis tarafından özel hedef seçilerek ikinci katın penceresinden aşağı atıldı. Olay polis kayıtlarına

“polisten kaçarken camdan atladı” şeklinde geçecekti... Pencereden atılan Demircioğlu, 24 Temmuz günü yaşamını yitirdi. 25 yaşında ölümsüzleşen Demircioğlu, daha sonra ‘68 gençlik hareketinde bir simgeye dönüştü.

Yurdun ikinci katından dövülerek aşağıya atılan Demircioğlu’nun ölüm haberinin duyulması üzerine binlerce öğrenci İTÜ’de toplanmaya başladı. Buradan büyük bir öfkeyle Dolmabahçe’ye doğru yürüyüşe geçen Militan ve coşkulu öğrenci kitlesinin karşısına çıkmaktan çekinen polis Dolmabahçe’yi boşalttı. Böylece binlerce öğrenci botlarına binip kaçmaya çalışan ABD askerlerini döverecek denize döktü.

25 Temmuz günü ise sermaye düzeni devrimcilerin dirisinden korktuğu kadar ölüsünden de korktuğu için Demircioğlu’nun cenazesi memleketi Konya’ya şimşek hızıyla yollandı. Zira cenazenin devrimcilerce alınmasından ve gerçekleşebilecek büyük bir cenaze töreninden amansızca korkuluyordu. Ancak bütün bu alınan önlemler işe yaramadı ve hem Ankara’da hem de İstanbul’da Demircioğlu anısına

sembolik cenaze törenleri düzenlendi. Ankara’da çatışmasız geçen gösteriye karşı İstanbul’da İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampüsü önünde başlatılan, Reha Poroy, Tarık Zafer Tunaya gibi akademisyenlerin de katılarak konuşma yaptıkları sembolik tören yürüyüşe dönüşüp, Cağaloğlu’na ulaştığında bir kez daha polis barikatları ile karşılandı. Çıkan çatışmalar polisler tarafından bastırılamayınca devreye askerler sokuldu. Vedat Demircioğlu sermaye düzeninin köşeye sıkıştığında başvurduğu terörün boyutlarını göstermek açısından anlamlı bir örnektir. ‘68 gençlik hareketinin emperyalizm karşısında geliştirdiği ve gün geçtikçe devrimci niteliği daha da fazla öne çıkan mücadelesinin karşısında titreyen sermaye düzeninin gerçek yüzünün bir göstergesidir.

Vedat Demircioğlu, sermaye düzeninin ‘68 gençlik hareketine karşı giriştiği karşı saldırıda ilk ölümsüzleşendir. Bizler ölümünün 39. yılında Demircioğlu’nu saygıyla anıyor, anısını mücademizde yaşatacağımızı bir kez daha ilan ediyoruz.

GOP işçileri çözümü tartıştı!

GOP İşçi Platformu olarak seçim döneminde işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarını ve çözüm yollarını tartışmak için “Bozuk düzende sağlam çark olmaz! GOP işçileri çözümü tartışıyor!” başlıklı bir etkinlik gerçekleştirdik. Etkinliğin ön hazırlık sürecinde yaygın bir kitle çalışması ve propaganda faaliyeti gerçekleştirdik. Onlarca işletmeye ve bölgeye çalışmamızı taşıdık ve binlerce işçiyi etkinliğimize çağırdık.

21 Temmuz’da gerçekleştirdiğimiz etkinlik kısa bir açılış konuşması ile başladı. Ardından Tez Koop İş Sendikası’ndan Volkan Yaraşır söz aldı. İşçi sınıfını sistem tarafından uyutulmuş bir aslan olarak tanımlayan Yaraşır, uyuyan aslanın uyandığı koşullarda karşısında hiçbir gücün duramayacağını ifade ederek konuşmasına başladı. Konuşmanın ana eksenini işçi sınıfının kendi öz gücünü kavraması ve bir sınıf olarak kendini tanımlaması sorunu eksenindeydi. Sendikal faaliyet içinde konuştuğu işçilerin başlangıçta önemli bir kısmının işçi olduğunu bile kabul etmediğini ifade eden Volkan Yaraşır “İşçi olmak dünyadaki bütün güzelliklerin üretici gücü olmak anlamına gelir. Bu nedenle onur ve gurur duyulması gereken bir şeydir” dedikten sonra işçi sınıfının bilinç düzeyi üzerine üç temel kategori tanımladı. Bu kategorileri işçi olma bilinci sınıf olma bilinci ve siyasal bilinç olarak tanımlayan Yaraşır bugün işçi sınıfının geniş bölüklerinde henüz daha ilk aşamada yani işçi olma ve sınıf olarak kendini ifade etme aşamasında bulunduğunu ifade etti.

“İşçi sınıfı öncelikle patrona karşı mücadele eder. Bu sıradan her işçide içgüdüsel olarak vardır. Bunun ötesine çıkan bir mücadele ise ancak bu ilk pratik içerisinde kazanılacaktır. Yani fabrikalarımızda işletmelerimizde tekil bir takım sorunlara veya başlıklara dair verilen mücadele işçi sınıfının siyasal bilincinin gelişmesinde temel bir okul işlevi görecektir.” dedikten sonra 1917 Şubat devriminde tek bir fabrikada başlayan isyanın bir anda nasıl tüm Rusya’yı sarsan bir devrime dönüştüğünü etkili bir dille anlattı.

“İşçi sınıfı bugün işçi kimliği yerine alt kimliklerle ulusal mezhepsel vb. kimliklerle hareket etmektedirler. Sistem bu alt kimlikleri sürekli beslemektedir. Ancak bu alt kimlikler bir renklilik

olarak kalıp sınıf bilinci ve kardeşliği oluşturulabilirse işçi sınıfı gerçekten bir sınıf olarak davranabilir” diyen Volkan Yaraşır, bugün bu üst kimliğin oluşturulmasının sınıfın öncelikli ihtiyacı olduğunu vurgulayarak bunun da ancak mücadele ile gerçekleşeceğini tanımladı.

Ardından bir diğer temel başlığa işçi sınıfının örgütlenme sorunları ve taban örgütlenmeleri sorununa dair tartışmaya geçildi. Volkan Yaraşır bu başlık kapsamında İzmir KİPA örgütlenme deneyimini anlatarak işçi sınıfının taban örgütlenmeleri oluşturmasının önemi ve yöntemini anlattı. Daha sonra yarı legal olması gerektiğini tanımladığı taban örgütlenmelerinin işlevi ve yapısı üzerine tartışmaya geçildi. “Bir fabrikada 50-60 kişi var. 4-5 daha duyarlı ve sorunları çözmeye çalışan işçiden bir işyeri komitesi oluşturulmalıdır. Bu işyeri komitesi hızla sorunlara çözüm oluşturmak için işyerinde yaygın bir örgütlenme faaliyeti başlatabilir. Bu koşullarda işyeri komitesi tıpkı bir şeftali çekirdeği işlevi görecektir. Ve hızla eğer çekirdeği güçlüyse çevresinde etler birikmeye başlayacaktır. İşte işyeri komitesi de tıpkı bir şeftali çekirdeği işlevi görür işçi sınıfının örgütlenme süreci açısından” diyerek “farklı atölyelerin ve işletmelerin biraraya gelme sorununa dair ben salkım tipi örgütlenmeyi savunmaktayım. Düşünün bir salkım meyve vermeye başladığında üzümler o salkıma bağlanmış bir halde duracaktır. Ve salkımın ağaçla birleşme yeri yani tüm bu atölyelerin birleşmesini ifade etmektedir. Her bir tane işyeri komitesi ve çevresindeki insanlarsa salkımın kendisini bölgesel veya sektörel bir taban

örgütlenmesi olarak tanımlayabiliriz” dedi.

Kısa bir ara verildikten sonra “İşçi sınıfı siyasal mücadele ve seçimler” başlıklı sunuma geçildi. BDSP temsilcisi Atlen Yıldırım’ın sunduğu bu ikinci kısım öncelikle yerel sorun ve başlıkların işçi sınıfının sorunlarını çözemeyeceği ve sınıf olma bilinci kazanamadığı, siyasal mücadeleye etkili bir biçimde katılmadığı koşullarda işçi sınıfının yaşadığı sorunları çözme şansı olmadığı ifade edildi. Atlen Yıldırım, “İşçi sınıfının karşısına tüm yasaları medyası polisi ordusu ile burjuva sistem örgütlü bir biçimde çıkmaktadır. Bu örgütlülüğün ismi devlettir. Devlet burjuvazinin örgütü ve siyasal aygıtıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler kültürel siyasal çok yönlü bu aygıt karşısına kendi örgütleri ile çıkmadığı koşullarda hiçbir başarı şansı bulunmamaktadır. Bu aygıtlardan birisi elbette işçi ve emekçilerin kendi öz örgütlenmeleridir. Ancak tüm bu örgütlenmeleri burjuvaziye karşı savaşıma yöneltecek bir omurgaya, beyine ihtiyaç duymaktadır işçi sınıfı. Bu ise işçi sınıfının komünist partisi olabilir ancak” dedikten sonra güncel planda seçimler ve sınıf adına BDSP bağımsız devrimci sınıf politikası etkili bir dille sunulmuş oldu.

“Seçimle parlamento meclis bunların hepsi burjuva orta oyununun birer parçasıdır. Sitem bu biçimsel araçlarla yönetilmemektedir. Asıl yönetici güç MGK’dır, TÜSİAD’dır, İMF’dir, ABD’dir. Parlamento ve hükümetler bunlar için politika yaparlar bu kapsamda emperyalist kapitalist sistemin ihtiyaçlarına yanıt vermeye çalışırlar” denildikten sonra “Seçimler çözüm değildir. Ancak bu çürümüş ve asalak düzenin karşısına çıkarak hayır ben işçi sınıfının devrimci iktidarını savunan bu çürümüş köhnemiş düzeni yıkmayı hedefleyen adayları destekliyorum diyen adaylara oy vermenin bir anlamı olacaktır. Bu açıdan seçimlerde BDSP’nin gösterdiği devrimci komünist adaylara oy verin. Ama şunu bilin ki ne bu adaylar ne de başkaları sorunlara çözüm oluşturamaz. Asıl güç işçi sınıfının kendi gücü, örgütlü gücündedir” denilerek konuşma bitirildi.

Ardından GOP İşçi Platformu’nun çalışmaları ve hedefleri üzerine kısa bir sunum yapılarak etkinlik tamamlanmış oldu. 30 kişinin katıldığı etkinlik yaklaşık 3 saat sürdü.

GOP İşçi Platformu

Halkın parlamenter avanaklığı ve sınıfsal kutuplaşmanın zorunluluğu

A. H. Yalaz

22 Temmuz '07 parlamento seçimlerini, iç ve uluslararası büyük sermayenin ve onun IMF, Dünya Bankası gibi kurumlarının, ABD emperyalizminin, AB'li emperyalist devletlerin destekledikleri Adalet ve Kalkınma Partisi'nin % 47'ye yakın bir oy oranıyla kazanması, diğer birçok şeyin yanı sıra, işçi sınıfının sınıf bilinci sorununu ayrıntılı olarak tartışmayı, komünist-devrimci hareketin gündemine almayı gerektiriyor. Seçim sonuçlarının gösterdiklerinden biri odur ki, Türkiye ve Kuzey-Kürdistan seçmeni politik, sosyal ve kültürel olarak sağ eğilimlidir. Türkiye ve Kuzey-Kürdistan halkının kültürel ve dinsel olarak tutucu olduğu, değişen derecelerde milliyetçi, özellikle Türk milliyetçisi, olduğu bilinmeyen bir şey değil. Bu seçimler Türkiye ve Kuzey- Kürdistan toplumunu tanımak bakımından veri zenginliği sunuyor. Bu veriler işçi sınıfının politik olgunluk derecesini değerlendirmek açısından da kullanılabilir. Engels'in "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" başlıklı eserinde belirttiği gibi, "Genel oy hakkı, işçi sınıfının olgunluğunu ölçmeyi sağlayan göstergedir. Bugünkü devlet içinde bundan daha çok hiçbir şey olamaz ve hiçbir zaman da olmayacaktır." Parlamento seçimlerinde işçi sınıfı da genel oy hakkını kullandı. Şimdi sıra onun politik olgunluk derecesine ilişkin çözümleme ve değerlendirme yapmakta. Bunu yapabilmek için işçi kentleri ve semtlerindeki işçi oylarının partilere ve bağımsız adaylara dağılımına ilişkin somut bilgilere gereksinim var. Özellikle komünist-devrimci ve sosyalist olma savındaki diğer bağımsız adaylara verilen oylara ilişkin bilgiye.

22 Temmuz '07 parlamento seçimlerinin sonuçlarının gösterdiklerinden biri de, toplumsal sınıflar arasındaki ilişkilerde, özellikle işçi sınıfıyla genel olarak kapitalist sınıf arasındaki ilişkilerde sınıf bilincine dayanan kutuplaşmanın işçi sınıfı açısından yetersiz olduğudur. Kapitalist sınıfın değişik fraksiyonları, özellikle işbirlikçi büyük sermaye, hangi politik partinin/partilerin kendilerini temsil ettiğini ya da etmesi gerektiğini kendi sınıfsal çıkarlarının bilinciyle saptar, gerektiğinde bu tür partilerin kurulmasına ön ayak olurlar. Kapitalistler işçi sınıfının çıkarlarını savunan, işçi sınıfını temsil eden politik partileri desteklemezler. Onların sınıf bilinci buna engeldir. Ama, işçi sınıfı, kapitalistlerin çıkarlarını temsil eden burjuva partilere oy verir. Dahası, geniş işçi kitleleri böylesi partilerin seçimleri kazanmalarını, kendilerinin sömürülmelerinin ve baskı altında tutulmalarının koşullarını oluşturacak veya bu koşulların sürekliliğini sağlayacak bu partilerin hükümet kurmalarını, yani devletin günlük yönetimini ellerinde tutmalarını, davul zurnayla kutlarlar.

22 Temmuz seçimleri bir kez daha göstermiştir ki, sınıf bilincine sahip kapitalist sınıf karşısında sınıf bilincinden yoksun bir işçi sınıfının varlığı Türkiye'nin sosyolojik-politik bir gerçeğidir. Devrimci hareketin kimi öğeleri tarafından görece sık kullanılan "halkımız her şeyin farkındadır" sözünün ne denli yanlış olduğunu anlamak isteyenler seçim sonuçlarını bir de bu perspektiften çözümleyip yorumlasınlar.

Yalnızca sosyalizm adına hareket eden kimi örgütler, çevreler ve kişiler parlamenter avanaklık

yapmazlar, halk da parlamenter avanaklık yapar. Türkiye ve Kuzey-Kürdistan halkının politika anlayışı ve bilinci buna uygundur. Halk ve işçi sınıfının ezici bir çoğunluğu politikayı partiler aracılığıyla yapılan bir şey olarak anlarlar ve onlar arasında parlamenter politika anlayışı egemendir. Halk burjuva partiler aracılığıyla yapılan politikaya aşırı önem verir, hatta ondan başka politika tanımaz. Parlamento-dışı politika, kimi kısa süreli dönemler dışında, gerekli ilgiyi görmez. Politika deyince burjuva parlamentosuna temsilci göndermeyi anlayan ezici bir halk çoğunluğunun varlığı parlamenter avanaklığı besler. Halk dalkavukluğu yapanlar anlayamaz, daha doğrusu anlamak istemezler bunu. Dahası, temsil edildiği varsayılan böyle bir avanaklığa yatkın olduğu içindir ki, onu ideolojik, politik ve örgütsel olarak temsil etme iddiasında bulunanlar, ona devrimci anlamda önderlik etmek için uğraşmak yerine, bu konuda da ona ayak uydururlar. Halkımızın parlamenter avanaklığı halkımızla tartışılmalıdır. Kendilerini sosyalist olarak tanımlayan kimi politik çevreler kendi parlamenter avanaklıklarından kurtulmak için halkın parlamenter avanaklığına karşı savaşım yürütmek zorundadırlar; ama bunu yapabilecek ideolojik-politik karakterden yoksundurlar. Bu konuda da görev komünist-devrimcilere düşüyor. Komünistler, işçi sınıfıyla onun parlamenter avanaklığını tartışmanın uygun ve etkili yollarını bulmak zorundadırlar.

İşçi sınıfının sömürüden kurtuluşu savaşımında komünist-devrimci harekete gerekli olan genel olarak halk, özel olarak da işçi sınıfı kuyrukçuluğu ve dalkavukluk değil, gerektiğinde işçi sınıfına eleştiri silahını çevirmektir. İşçi sınıfı kapitalist sınıftan bağımsız çıkarlara sahip olan bir sınıf olduğunu öğrenmek zorundadır. Komünist-devrimcilerin görevi bunu öğrenmelerinde ona yardımcı olmak ve önderlik etmektir.

Toplumsal işbölümüne dayanan, dolayısıyla da sınıflara ve katmanlara bölünmüş kapitalist bir toplumda yaşıyoruz. Böylesi bir toplumsal işbölümü ve sınıfsal yapı olduğu içindir ki, sermaye, işçi sınıfının yarattığı artık-değere el koyarak varlığını sürdürüyor/sürdürebiliyor. Kurbanlarının kanından beslenerek yüzyıllarca yaşama olanakları bulan vampirler gibi! İşçilerin, bizzat kendileri tarafından yaratılan artık-değere el koyarak sermaye birikim sürecini sürdüren, sömürülmeleri ve ezilmelerinin ekonomik, sosyal, hukuksal ve politik koşullarını oluşturan ve koruyan kapitalist sınıfın farklı fraksiyonlarını temsil eden kapitalist partileri desteklemeleri, kendi sınıf düşmanlarıyla birlikte aynı partilere oy vermeleri büyük bir çelişki olmasının yanı sıra, özel olarak irdelenmeyi gerektiren bir olgudur da. Geniş işçi kitlelerinin böylesi bir politik davranış içine girmesi bir yanılsamanın, yanlış bilincin ürünüdür. Türkiye ve Kuzey-Kürdistan toplumunda gereksinimi duyulan şey, kapitalizm insanlık tarihinin bir gelişme aşaması olarak geride bırakılacaksa eğer, kapitalist sınıfla, özellikle emperyalist sermaye ve emperyalist devletlerle işbirliği yapan kesimleriyle kent ve kır proletaryası ve kent ve kır yarı-proletaryası arasındaki azami sınıfsal kutuplaşmadır. Etnik ve ulusal kökene değil, sınıfsal konuma dayanan toplumsal bir kutuplaşma. Sınıf barışı değil, sınıf savaşı.

Nazmi Gür, kitleyi yatıştırdı!

Adana'da DTP'nin bağımsız adayı Nazmi Gür'ün seçilememesi ve yaklaşık 13 bin oyunun kayıp olduğu iddiası DTP'lileri sokaklara döktü.

Seçim sonuçlarının açıklanmasıyla beraber başlayan, Nazmi Gür'ün 13 bine yakın oyunun kayb olduğu iddiası, yüzlerce kişiyi sokağa döktü. 23 Temmuz günü DTP Adana İl Örgütü önünde toplanan ve Adana'nın çeşitli mahallelerinden gelen yüzlerce DTP'li, "Kürt halkı uyuma oylarına sahip çık!" "Hırsızlar bize hesap verecek!", "Nazmi Gür meclise!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "DTP halktır, halk burada!" sloganları atarak eylem yaptı. Nazmi Gür'ün meclise girememesi üzerine öfkeli olduğu gözlemlenen kitle Cemal Gürsel Caddesi'ni ara ara trafiğe kapatarak sloganlarını haykırdı.

Adliye binasında yasal olarak işlemleri takip eden Nazmi Gür, DTP binasına gelerek toplanan kitleye bir açıklama yaptı. Açıklamasında; avukatlar ve yöneticilerle beraber hukuki olarak süreci takip ettiklerini, kaybolan oylarının peşinde olduklarını ve tekrar YSK sonuçlarıyla kendi ellerinde bulunan sonuçları karşılaştırarak bir değerlendirme yapacaklarını söyledi. DTP binasına kadar gelerek destek verenlere teşekkür etti ve dağılmalarını istedi.

Açıklamanın ardından kitle dağılmayarak sloganlarına devam etti. Yaklaşık 20 dakika sonra DTP binasının önüne çok sayıda çevik kuvvet polisleri ve araç getirildi. Nazmi Gür tekrar dışarıya çıkarak kitleye ikinci kez açıklama yaptı.

Açıklamada; kendi ellerindeki bilgilerle, YSK sonuçlarının birbirini tuttuğunu ve ortada kaybolan oyun olmadığını tespit ettiklerini söyledi. "Adana'da seçimleri kaybettik" diyen Nazmi Gür; "bunların hepsini sonra ayrıntılı tartışacağız, oylarınızı kutsal olarak görüyoruz ve değer veriyoruz" dedi. "Yarına kadar yasal başvuru için zamanımız var" diyen Gür, "sonuçları araştırmaya devam edeceğiz, şimdi herkes sessizce evine gitsin" dedi.

Kitle içerisinde olaya tepki gösterenler oldu. Basına "oylarımızı çaldılar neden bunları yazmıyorsunuz, neden AKP'nin oyları çalınmıyor da bizimkiler çalınmıyor" şeklinde tepki gösterenler oldu. Hukuki olarak olayı takip Av. Sevil Arıcı, 13 bin oyun kayıp olduğu haberlerinin sorulması karşısında, "yanlış anlaşılmış" cevabını verdi. Kitle DTP yöneticilerinin uyarılarıyla olaysız bir şekilde dağıldı.

Binali Soydan'la dayanışmaya eylemlerinden...

Soydan serbest bırakılsın!

Nürnberg BİR-KAR çalışanları olarak, Binali Soydan'ın tutuklanmasıyla ilgili yerli ve yabancı kurum ve kuruluşların tepkisini örgütlemek, kamuoyu yaratmak amacıyla yoğun bir faaliyet yürütüyoruz.

İki hafta önce Alman ve Türkiyeli kimi yapılarla, bu konuya ilişkin olarak eylem yapma kararı aldık.

Binali Soydan şahsında, yeni çıkarmayı hedefledikleri gerici yabancılar yasasını da protesto etmek amacıyla 21 Temmuz günü miting yapma kararı aldık. Nürnberg çarşı merkezinde Weisser Turm'da saat 14.30-18.00 saatleri arasında eylemimizi gerçekleştirdik.

Eylemde Almanca "Sınırdışı ölümdür, işkencedir! Binali Soydan derhal serbest bırakılmalıdır!" şiarlı BİR-KAR, ATİF, AGİF, MLPD imzalı ortak pankartımızı açtık.

Alman bir avukat arkadaş belli aralıklarla eylem sonuna kadar ortak konuşma metnini okudu. Eylemde "İltica hakkı insanlık hakkıdır!" yazılı dövizler taşındı. Bildirilerimizi dağıttık, imza kampanyasına devam ettik. Eylemde canlı müzik yapmayı planlıyorduk ancak teknik bir sorundan dolayı yapamadık.

Eyleme MLPD'liler ve KPD yeniden inşa örgütü destek verdiler. Otonomcular da kısmen desteklediler.

Üç saat süren eylemimiz boyunca anlamlı ve olumlu tepkiler aldık. Binali Soydan serbest bırakılana kadar eylem ve etkinliklerimiz sürecektir.

BİR-KAR Nürnberg

Köln'de Soydan'la dayanışma eylemi!

Binali Soydan'ın, Türkiye'nin asılsız suçlamaları dayanak gösterilerek Alman devletince kendisi hakkında verilen tutuklama ve iade kararı ile cezaevindeki koşulları protesto etmek amacıyla açlık grevine başlaması, Avrupa'daki dayanışma kampanyasına yeni bir boyut ve ivme kazandırdı.

Bu çerçevede 21 Temmuz günü Köln'de, tarihi Domm kilisesinin önünde, B. Soydan'ın tutuklanma sürecini anlatan ve süresiz açlık grevine başladığını da duyuran yeni bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Binali Soydan'la Dayanışma Komitesi'nin organize ettiği eylem, komite sözcüsünün, yeni duruma ilişkin bilgilendirme yaptığı ve halihazırda sürdürülen çabaları daha da yoğunlaştırmanın gerekliliğini vurguladığı kısa konuşması ile başlatıldı. Ardından, basın açıklaması metninin Almancası okundu. Basın açıklamasında; "Binali Soydan tam bir aydır, Köln-Ossendorf cezaevinde ve oldukça elverişsiz koşullarda yatmaktadır.

O'nunla ayda ancak iki kez ve yarımşar saat görüşülebilmektedir. Bu sürelerin kısıtlılığı bir yana, bu görüşmeler, daracık bir odada ve bir gardiyanın nezaretinde yapılmaktadır. Türkçe ya da O'nun anadili olan Kürtçe ile konuşmak kesinlikle yasaktır. Tüm görüşme boyunca Almanca konuşma zorunludur. Ve dahası Binali Soydan politik biridir ve haftalık politik bir yayına düzenli yazı yazmaktadır. Bir aydan beridir bu katkıyı yapamaması bir yana, yazı yazdığı bu yayını okuma hakkından dahi yoksundur. Tüm çabalarımıza rağmen, kendisine, ne dergi ve gazete, ne de kitap verilememektedir.

Öte yandan, Türk devletinin iade isteminin reddedilmesi, derhal serbest bırakılması ve koşulsuz olarak kendisine süresiz oturma hakkı verilmesi amacıyla ortaya konulan tüm çabalara ve yapılan tüm

çağrılara karşın, tutuklama kararı geri çekilmemiş, Binali Soydan serbest bırakılmamıştır.

Bu durumu da gözeten Binali Soydan, 23 Temmuz 2007 tarihinden itibaren, kendisine dönük bu haksız kararı ve maruz kaldığı uygulamaları protesto amacıyla Süresiz olarak Açlık Grevine başlama kararı almış ve eylemini serbest bırakılana dek sürdüreceğini bildirmiştir. Bizden bu gelişmeyi kamuoyuna duyurmamızı istemiştir.

Binali Soydan'ın bu isteğini yerine getiriyor, basına ve kamuoyuna duyuruyoruz" denildi. Bunu Hamburg, "Binali Yıldırım'ın Serbest Bırakılması Komitesi"nin dayanışma metninin okunması izledi. Dayanışma metni heyecanla karşılandı ve okumanın bitiminde oldukça coşkulu biçimde "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganı atıldı. Eylemde ayrıca basın açıklamasının Türkçesi de okundu.

Eylemin en anlamlı olan yanı ise, eylemi destekleyen kurumlardan KPD-Rote Morgen'ın (Kızıl Şafak) temsilcisinin, enternasyonal dayanışmanın seçkin ve özlenen bir örneği olan konuşmasıydı. KPD temsilcisinin yanımızda olduğunu bildiren ve "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" haykırışı ile biten özlü konuşması, tüm kitlenin topluca ve gür bir biçimde Almancası attığı "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganı ile tamamlandı.

Basın açıklaması oldukça coşkulu ve canlı bir atmosferde gerçekleşti. Öyle ki, eylemin bu niteliği Domm Kilisesi'nin önünde biriken kalabalığın dikkatini çekti ve eyleme dönük ilgilerini artırdı.

Eylem sırasında, üzerinde Türkçe, Almanca ve İngilizce olarak "B. Soydan'a Özgürlük!" yazan bir pankart açıldı, yine, üzerinde "Binali Soydan derhal serbest bırakılsın!", "Binali Soydan'la dayanışmaya" ve "B. Soydan'a süresiz oturma hakkı verilsin!" yazan üç ayrı döviz taşındı. Açıklama metninin Almancası ve Binali ile ilgili baska bildiriler yaygınca dağıtıldı.

Eylem, Dayanışma Komitesi sözcüsünün, halihazırdaki çabaların, yerli güçleri ve emekçileri de kapsayacak biçimde genişletilip-sürdürülmesi ihtiyacı ve zorunluluğunun altını çizen ve yeni eylemlerde buluşma dileğini içeren konuşması ile sonlandırıldı. Eyleme, yaklaşık 80 kişi katıldı. Eyleme, Yaşanacak Dünya, ATIK, ADHK ve Anadolu Federasyonu da katılarak, destek sundu.

Köln'de Soydan'la Dayanışma Komitesi

Binali Soydan'la dayanışmaya!

Türk devletinin iade istemi üzerine Alman makamlarınca tutuklanan Binali Soydan ile dayanışma faaliyetlerimizi Hamburg'da da sürdürüyoruz.

Hamburg Bir-Kar olarak Binali Soydan'la dayanışmak için her Cumartesi olduğu gibi 21 Temmuz Cumartesi'de Hamburg Hauptbahnhof'da imza standı açtık. İmza föylerimizin bulunduğu standımızın arkasına "Binali Soydan'a özgürlük!" pankartımızı astık. Bu süre içinde Binali Soydan'la ilgili bildirileri yoldan geçenlere dağıttık. İmza istediğimiz insanlara Binali Soydan'ın neden tutuklandığını anlattık. İmza toplamayı iki saat kadar sürdürdük.

Bizim stand açtığımız yerde İranlı sosyalistler ve AGİF'de stant açtı. İran sosyalistleri tüm tutuklularla dayanışma amacıyla stand açmıştı. AGİF ise Almanya'daki ırkçı, ayrımcı göç yasasının iptal edilmesi yönünde çalışma yürütüyor.

Faaliyetlerimizi Binali Soydan serbest bırakılana kadar sürdüreceğiz.

Binali Soydan'la Dayanışma Komitesi/Hamburg

Soydan'la dayanışma güçlenerek sürüyor!

Bielefeld'de Binali Soydan'la dayanışma faaliyetlerimizi sürdürmekteyiz. Bilgilendirme standımızı bu Cumartesi günü de açtık ve imza kampanyamıza devam ettik. Standımızda Binali Soydan'ın 23 Temmuz'da açlık grevine başlayacağını duyurduk.

Bu bir aylık süre bize gösteriyor ki çalışmalarımızda ısrar göstermek zorundayız. Çünkü bugüne kadar Binali Soydan'ın durumunda hukuksal olarak herhangi bir değişiklik yaşanmadı. Kamuoyu yaratmak konusunda giderek gelişen bir süreç yaşamaktayız. Bunu aklımızdan hiç çıkartmadan bölge çalışmamızda bu konuyu çeşitli yönleriyle yeniden yeniden gündeme taşımalıyız.

Bundan sonraki çalışmalarımızı bu bakışın ürünü olarak gerçekleştireceğiz.

Bielefeld Bir-Kar

Seçim sonuçları üzerine

M. Can Yüce

22 Temmuz seçimleri AKP'nin beklenmedik başarısıyla sonuçlandı. AKP 2002 seçimlerine göre oylarını yüzde 13-14 oranında artırdı. MHP, arkasına aldığı ırkçı-şoven rüzgarla mecliste 72 kişiyle bir grup oluşturmayı başardı. CHP, 27 Nisan muhtırasının estirdiği havaya, Cumhuriyet mitinglerine rağmen oylarını artırmayı başaramadı. Yapılan ilk değerlendirmeler, seçimlerin en büyük yenilgisinin CHP tarafından alındığı yönündedir. DTP'nin desteklediği "Bin umut adayları" ise bir grup oluşturacak bir sayıyı meclise göndermelerine rağmen, geçmişte HADEP'in aldığı oylara göre oylarında gözle görülür bir düşüşün olduğu görülmüştür.

22 Temmuz seçimlerinin bu genel sonuçlarını nasıl okumak, nasıl değerlendirmek gerekir? Bu sonuçlara içerilen mesajlar nelerdir? Kürdistan'daki oy dağılımı, İmralı-DTP eksenindeki çizginin gerileyişi hakkında birkaç söz söylemenin gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Egemenler cephesindeki çekişmenin Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinde büyüdüğü, ciddi bir krize yol açtığı biliniyor. 27 Nisan muhtırası, Anayasa Mahkemesi'nin kararı, AKP adayının seçilememesi, Cumhurbaşkanının seçilememesi, işte 22 Temmuz seçimleri de bu gerilimin ve gelişmelerin bir sonucu olarak gündeme geldi. Bu seçimler bu anılan gerilim ve krize çözüm olabildi mi, yoksa krize yeni halkalar mı ekledi? Daha da önemlisi egemenler cephesinde bundan sonra ne gibi çatışma noktaları gündeme gelecek, "it dalaşı"nın seyri nasıl olabilir?

Yapılan ilk değerlendirmelerde, AKP'nin başarısı, "Bu da halkın muhtırası" biçiminde ortaya konuldu. AKP lideri T. Erdoğan ise, seçim sonrası yaptığı ilk açıklamada, daha yumuşak, "kucaklayıcı" ve "uzlaşıcı" bir üslup kullanmayı tercih etti. Bu, belki de elini güçlendirmiş bir taraf olarak "rakiplerini" daha uygun bir zeminde uzlaşmaya çekme taktiği olarak değerlendirilebilir. Ama tüm bu oy potansiyeline rağmen Türkiye'de gerçek politik gücün ne ve nereden geçtiğini bilen T. Erdoğan'ın cepheden bir savaştan çok "uzlaşma" çizgisini daha akılcı gördüğü anlaşıyor.

Hiç kuşkusuz 22 Temmuz seçimleri, egemenler cephesindeki krize tam anlamıyla çözüm getirmemiş, bunu yeni bir düzeye, yeni bir zemine taşımıştır. Bunun bir sonucu olarak "iç çatışmanın" araçları ve yöntemlerinin de bu yeni duruma göre biçimleneceği çok açıktır.

Seçim sonuçları, başka bir ifadeyle AKP'nin başarısı, ordu, daha özel olarak 27 Nisan muhtırası açısından bir hezimet mi? Bu soruya olumlu yanıt verenler çoğunluktadır. Yüzeysel bir bakışla bu böyledir. Ancak daha derinlere ve TC'deki iktidar ilişkilerinin kurulmuş yapısına bakıldığında bu "hezimetin" görece ve stratejik bir değer ifade etmediği anlaşılabacaktır. Yapılan anketlerde Türk ordusunu en "güvenilir" kurum olarak değerlendiren "Türkiye seçmeni", Cumhurbaşkanlığı seçiminde AKP'nin "mağduriyetine" destek vermiştir. Ordunun müdahalesine karşı belli bir duruşu ve görüşü olan

kesimler AKP'yi desteklemişlerdir. Daha önce yapılan anketlerin sonuçları ile seçim sonuçları karşılaştırıldığında bu destek açık görülüyor. Yani AKP oylarını 27 Nisan muhtırasından sonra artırmıştır. Kuşkusuz bu bir tepkidir, tepkinin sandığa yansımadır. Ama bunu orduya ve darbeci yaklaşımlarına karşı kararlı bir duruş olarak değerlendirmek mümkün mü? Tepkisini belki sandığa yansıtır, ama somut bir darbe girişimi ve eylemi karşısında açık tavra dönüştürmeyeceği de çok açıktır. Menderes, milyonların oyunu almıştı, Demirel, Erbakan da milyonların oyunu almışlardı. Ama karşılaştıkları askeri darbeler karşısında bu milyonların kılı kıpırdamış mıydı? Bugün Erdoğan da milyonların oyunu almıştır. Bir darbeyle karşılaştığında bu milyonların oyu politik bir değer ifade edebilir mi?

Bu soruların yanıtları objektif verildiğinde, ordu için yapılan "hezimet" veya "halkın muhtırası" gibi değerlendirmelerin çok yüzeysel ve gerçekliğin bütününe kavramaktan uzak olduğu çok daha iyi anlaşılacaktır. Dolayısıyla bu seçimleri ordu ile AKP veya gerçek iktidar gücü ile AKP arasında bir "muharebe" olarak tanımlamak doğru değildir. Erdoğan da yaptığı ilk açıklamada ve bu açıklamanın satır aralarında devletin resmi çizgisinden şaşmayacağı mesajını vermiştir.

Türkiye'de siyaset kurumu ile gerçek iktidar kurumlaşması arasındaki ilişkiyi doğru anlamak, elbette aralarında beliren çatışma noktalarını da doğru kavramak gerekir. Yoksa seçimlere, sonuçlarına bakarak olmadık sonuçlar çıkarmak aldatıcı olur. Siyaset kurumunun kimler, hangi "aktörler" eliyle kullanılacağı sorusu bu seçimde yanıtını bulmuştur. Belli ki AKP meclisi ve hükümeti kontrol edecek, bu çerçevede bir işlev görecektir. Ama bu AKP'nin tam anlamıyla iktidar olacağı anlamına gelmeyecektir.

AKP'nin seçimde oylarını belirgin bir biçimde artırması başka bir araştırma ve tartışmanın konusudur. Ancak ilk planda şunlar söylenebilir: Açık ki AKP ABD'nin, AB'nin ve büyük sermayenin, tekellerin desteğini arkasına almıştır, bunu çok etkili bir biçimde kullanmıştır. Tekelci medyanın çizgisi bunun açık göstergesidir. Öte yandan, CHP izlediği çizgiyle resmi çizginin açık sözcülüğünü yapmış, ırkçı-şovenizm bayraktarlığını yapmış olmasına

rağmen Cumhuriyet mitinglerinin rüzgarını oya tahvil etmeyi başaramamıştır. Yeniden şahlandırılan ırkçı şoven dalga, daha çok MHP'nin yelkenlerini şişirmiştir. Aslında bütün partiler bu alanda birbiriyle yarışmış, birbirlerinden geri kalmamaya özen göstermişlerdir. Dolayısıyla ırkçı şoven dalgalandırmalarla, Kürt düşmanlığıyla "muhalafet seçeneği" olunamıyor. Belli ki 2002'de çöken Türk siyaset kurumunun "muhalafet" kanadının boşluğu devam ediyor. CHP, DP, GP ve diğerleri bu boşluğu dolduramadılar. Bu boşluk AKP'nin başarısını koşullayan önemli etkenlerden biri... Aynı boşluk Kürdistan'da ve metropollerdeki Kürtler açısından da geçerlidir.

Devletle bütünleşme, kendisini devlete kabul ettirme çizgisi olan İmralı partisi ve onun eksenindeki DTP, yıllardır, deyim mazur görülsün, "cepten" yiyor. Yani yılların devrimci birikimi, Kürdistan devrimci dinamiğinin kendisi kullanıla kullanıla bu noktaya getirildi. Her seçimde hızlı gerileme yaşanıyor. Neden? Önemli bir belediye gücü elinizde, karşınızda politik güç anlamında "muhalif seçenek" yok! Bir bakıma "politik iktidar elinizde" ve bu tartışmasız bir tabu haline getirildi. Ama her seçimde oylarınız gözle görülür bir biçimde düşüyor. AKP, Kürdistan illerinde ortalama olarak yüzde 40-50'lere varan bir oy oranı yakaladı. Neden? Oysa AKP de "Tek bayrak, tek, dil, tek millet, tek devlet" sloganını her fırsatta dillendiriyor. Resmi çizgi konusunda kendisini devlete kanıtlamak için herşeyi yapmaya hazır olduğunu vurguluyor. Ama buna rağmen AKP oylarını katlayarak artırıyor. Buna neden olan etkenlere cevap vermek durumundasınız!

Kuşkusuz devletle bütünleşme, devlete hizmet ve tasfiye çizgisi halkımızın bilincini ve devrimci reflekslerini baltalıyor. Kabul etmek gerekir ki, tasfiye çizgisi hatırı sayılır bir yol katetmiştir. "Bin umut" adaylarına oy verenlerin düşünsel ve ruhsal yapıları tartışılmaya değerdir. "Bin umut" adaylarına oy verenler, bir ikilem içinde olmuşlardır. Bir yandan kendi kimliğine sahip çıkma zorunluluğu, bir yandan "Türkiye'ye sözümüz var" diyerek Aysel Tuğluk ağzından kendini devlete pazarlayan çizgiye karşı içten içe duyulan tepki ikilemidir bu. Bu ikilemi aşanlar ya oylarını AKP'ye vermişlerdir, ya da oy kullanmamışlardır. Ama anlaşılan o ki, devlet olanaklarını kullanan, halkın ağzına bir parmak bal çalan, kömür dağıtımı gibi, AKP'ye önemli bir yönelim olmuştur! Bu, İmralı çizgisi, onun eksenindeki DTP için tam anlamıyla bir yenilgidir. Mecliste bir grup kuracak kadar milletvekili seçtirmiş olmalarına rağmen bu, yine böyledir.

Açık ki kendini devlete pazarlama ve kabul ettirme çizgisinin geleceği yoktur. Kürtleri bu düzene, bu sisteme ve siyaset kurumuna sığdırmanın olanağı yoktur. Bu devlet, bu sistem ve siyaset kurumu, Kürtler'in inkarı ve imhası üzerine kuruludur; bu kuruluş TC açısından herhangi bir özellik değil, varoluş özelliğidir! Kendisine "Resmi çizgi dışı bir duruş" atfedilen AKP lideri Erdoğan'ın seçimler sonrasında yaptığı ilk konuşmada sözlerini "Tek devlet, tek dil, tek vatan, tek bayrak" sloganıyla tamamlaması bu anılan varoluş özelliğinin bir kez daha dışavurumundan başka bir şey değildir!

Eğer Kürdistan'da bu resmi çizgiye bir yönelim varsa bu, İmralı teslimiyetinin "başarısı" değilse nedir?

Mücadele Postası

Meclise ne gerek!

Seçimler sonuçlandı şimdi tartışmalar meclise giren DTP'li bağımsız adaylar üzerine odaklanmış durumda. Yüzeysel ve kabaca baktığımızda ırkçı partiler ve DTP'li bağımsız adayların kuracağı grup arasında gürültü kopacağa benziyor.

Ama durum gerçekten böyle mi? Şimdi biraz daha geriye, ırkçı-şovenist dalgayı yükseltmeyi hedefleyen cumhuriyet mitinglerine gidelim. Mitingler bir yandan "irticaya" karşı diğer yandan "teröre" karşı çıkışın ifadesiydi, bir taşla iki kuş vurma hesabındaydı ırkçı kanat. Dönüp seçim sonuçlarına bakıyoruz, AKP tek başına hükümet. 20 DTP'li bağımsız aday mecliste, CHP'nin koltukları ise MHP'ye geçti. Bu tablo bekleniyordu ama mitinglerin AKP'nin işine yaradığı kesin. İşçi ve emekçilerin bilinçleri ise sermaye düzeninin kendini tahkim etmeye yaradığı seçimlerin "demokrasi ve istikrar" olarak sunulması zıvalıklarıyla zehirleniyor.

Gelelim asıl soruna, tartışma konusu olan meseleye. ırkçı kanat ve DTP'li bağımsızlar arasındaki çatışma bir kriz doğurur mu?

Doğurmaz, doğuramaz. Siyasal çözüm artık emperyalistlerin, Türk burjuvazisinin ve Kürt burjuvazisinin son çaresi haline gelmişken olamaz. Bunu elele başarmaları gerekir. Düzen için çözümü Kürt emekçileri alıştırma alıştırma yapmaları gerekir. Bunun Kürt burjuvazisi olduğu kadar Türk burjuvazisi de farkında. Göstermelik krizler, çatışmalar olacaktır ama en nihayetinde bu düzen içi dalaşmalardan ibarettir. Kapitalizmin can çektiği bir titreşimin her an koca bir kriz dalgasına dönüşebileceği bir dönemde sarsıntısız yol almak düzen siyaseti için birincil önemdedir.

Mecliste Türk-Kürt çatışması mı yaşanıyor, dönün bakın yıkım yasaları zamlar yakındadır.

Meclis IMF programlarını tam uygulamak mı istiyor, dönün bakın Kürt sorununda düzen içi siyasal çözüm yakındadır.

K. Deniz

Nükleersiz Yaşam Şenliği'nde hayatını kaybedenler anılıyor!

Nükleer Karşıtı Platform, geçen yıl 22 Temmuz'da Sinop'ta düzenlenen Nükleersiz Yaşam Şenliği'nde Karadeniz'in dalgalarında hayatını kaybeden Hacettepe Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği Bölümü öğrencisi Soner Balta, kardeşi Önder Balta ve Gazi Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü öğrencisi Güneş Korkmaz'ı anma programı nedeniyle bir basın toplantısı düzenledi.

Basın toplantısına Elektrik Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Yazmanı Cengiz Göltaş, Jeoloji Mühendisleri Odası Saymanı Çetin Kurtoglu, Enerji Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası Genel Başkanı Kemal Bulut katıldı. NKP adına basın açıklamasını okuyan Göltaş, AKP Hükümeti döneminde nükleer lobilerin dayatması ile nükleer santrallerin gündeme getirildiğini, alelacele yasa çıkarılmaya çalışıldığını anımsatırken, seçim döneminde de "sistem partilerinin programlarında hala nükleer santrallerin yer aldığına" dikkat çekerek konuşmasını şöyle sürdürdü: "Mevcut kaynaklarımızın yetersiz olduğu, nükleer santraller kurulmazsa enerji krizinin kaçınılmaz olduğu yönlendirmeleriyle, uluslararası nükleer lobilerin baskıları sonucu, milliyetçi-İslamcı kesimlerle, yolsuzluklarla beslenen neo-liberal partiler nükleer santrallerin kurulmasında birleşerek, ülkemizi sonu olmayan bir felaketin içine sürükleyeceklerdir. Ülkemizin hidrolik ve kömür potansiyelinin halen yüzde 30'lar seviyesinde kullanıldığı, başta jeotermal, güneş ve rüzgar olmak üzere yenilenebilir enerji kaynaklarının yeterince değerlendirilmediği ortadayken nükleer santral kurma çabaları, ülke gerçeklerinden uzak, tamamıyla siyasal bir tercih olarak bu seçim döneminde yeniden karşımıza çıkmaktadır." Göltaş, "Nükleersiz Yaşam Şenliği" için gittikleri Sinop'ta denizde yaşamlarını yitiren 3 genç için hazırlanan anma programını açıklarken, şöyle konuştu:

"Onlar, geleceklerine sahip çıkıp, doğayı ve insan yaşamını savunan, ülkenin nükleer çöplük haline getirilmesine izin vermeyen, ne Sinop'ta ne de başka yerde hayatlar solmasın diye, ülkenin hiçbir yerinde nükleer santral kurulmasını istemeyenlerdi. Üzüntülerini yüreğimizde, duygu, düşünce ve ütopyalarını mücadelemizde yaşattığımız gençlerimizi, nükleersiz bir yaşam programıyla anıyoruz."

3 genci anma etkinlikleri için, nükleer karşıtları, TMMOB'ne bağlı Odaları, demokratik kitle örgütleri, sendikaları, siyasi parti temsilcilerini, üniversitelerden öğrenci ve öğretim görevlilerine katılım çağrısının yapıldığı açıklamada ilan edilen etkinlik takvimi şöyle:

SONER- ONER- GÜNEŞ ANMA ETKİNLİKLERİ PROGRAMI
ANKARA'DA YAPILACAK ETKİNLİKLER
* 27 Temmuz saat: 17:30 Salona isim verme
Yer: JMO, Bayındır Sok. 7/7 Kızılay ANKARA
* 27 Temmuz saat: 19:00 PANEL "Mücadeleleri ile Işık Oldular"

Yer: İMO Rüştü Yüce Toplantı Salonu, Necatibey Cad. No:57 Kızılay ANKARA

* 27 Temmuz saat: 20:30 "Sinevizyon Gösterimi" "Anıları Yol Gösteriyor"

Yer: İMO Rüştü Yüce Toplantı Salonu, Necatibey Cad. No:57 Kızılay ANKARA

* 27 Temmuz saat: 20:45 "Tanıklar Anlatıyor"

Yer: İMO Rüştü Yüce Toplantı Salonu, Necatibey Cad. No:57 Kızılay ANKARA

* 28 Temmuz saat: 19:00 Soner-Öner için Anma Yemeği

Yer: Abidinpaşa Nato Yolu Cad. 20/15

* 4-6 Ağustos "Sergi", "Nükleersiz Yaşam ve Bizimkiler"

Yer: Mimarlar Odası önü,

* Sinop etkinlik takvim daha sonra duyurulacaktır

Kenan Budak anıldı

Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Kenan Budak, 25 Temmuz 1981'de Yedikule'de sırtından vurularak öldürülüşünün 26. yıldönümünde saat 10.00'da Silivrikapı'daki mezarı başında törenle anıldı.

Anma'ya, eski DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak, DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, ailesi ve sevenleri katıldı

Anma'da ilk olarak konuşan Rıdvan Budak; "Bu ülkede dünyaya soldan bakanlar, solun geleceğini arayanlar Kemal Türkler, Kenan Budak ve Uğur Mumcu gibi daha birçok demokratik mücadele verenler öldürüldüler. 26 yıl önce devlet elbisesini giymiş katiller Kenan'ı sorguladıktan sonra öldürdü. Bunu biz, yargı ve

devlet biliyor ama yargılamıyorlar. Katiller cezalandırılmıyor. Böyle bir ülkede insanlar hukuka olan inançlarını yitirdi artık. Bunun aşılması lazım. Çeteler devletin korumasında, acılı aileler mezar başlarında ağıt yakarken bizler böyle bir ülkede yaşamak istemiyoruz" dedi.

Daha sonra konuşma yapan DİSK Genel Sekreteri Musa Çam da, "Arkadaşları ve öğrencileri olarak katledilişini anmak için buradayız. Temmuz ayı DİSK için kötü bir ay. Birçok arkadaşımızı kaybettik. O devletin içindeki örgütlenmiş çeteciler tarafından katledilmiştir" diye konuştu.

Kızıl Bayrak/İstanbul

"Çocuklarımızın yanındayız"

18 Temmuz'da "Gaye" adı verilen operasyonun emrini veren ve dosya üzerindeki gizlilik kararının kaldırılmasına itiraz eden 14. Ağır Ceza Mahkemesi heyetinden hakim Ali Kayaoğlu'nun uyuşturucu çetesi operasyonunda adının karışmasını protesto eden MLKP davası tutsağı Sami Özbil ile tutsaklara ve tutsak yakınlarına yönelik jandarma saldırısı 21 Temmuz günü İHD'de ESP'li Tutsak Aileleri tarafından yapılan açıklamayla protesto edildi.

Açıklamada bir tarafta uyuşturucu çetelerini koruyup kollayan, çetelerin düzenlediği partilerden çıkmayan mahkeme hakimleri, diğer tarafta bu durumu teşhir ve protesto etmek isteyen komünist tutsaklar ve ailelerine uygulanan şiddete değinildi. Faşizmin adaleti teşhir edildi. ESP'li Tutsak Aileleri olarak çocuklarının yanında oldukları belirtildi. Açıklamayı ESP'li Tutsak Aileleri adına Sakine Demir okurken Keleş Öztürk, Ağca Kaplan ve Semiray Yılmaz da birer konuşma yaptılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroglu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Temmuz 1968 - Dolmabahçe:
Düzenin bekçi köpekleri gençliğin
anti-emperyalist direnişini kırmak
için Vedat Demircioğlu'nu katlettiler!
Devrimci gençliğin katliam
karşısındaki yanıtı net oldu:
6. Filo, onu koruyan uşaklarıyla
birlikte denize döküldü!

Emperyalistler, işbirlikçiler
6. Fİlo'yu unutmayın!